

Giới thiệu Các Nam Chính Đầu Là Của Ta

Với lối kể chuyện tâm tình, truyện Các Nam Chính Đầu Là Của Ta của Mai Khai thuộc truyện ngôn tình sủng dễ dàng chiếm trọn trái tim bạn đọc. "Tích —— cảm ứng được ý chí sinh tồn mãnh liệt. "Tích —— đang đọc sóng điện não ——" "Tích —— đang kiểm tra có phù hợp yêu cầu hay không ——" "Tích —— yêu cầu phù hợp, tiến hành xâm lấn sóng điện não ——" "5—4—3—2—1 xâm lấn thành công" "Xin chào ký chủ, ngài khỏe! Ta là hệ thống công lược thăng cấp bản 005 số 1, rất vui khi được phục vụ ngài, sau này chúng ta sẽ ở chung một thời gian thật dài~ hy vọng chúng ta sẽ vui vẻ khi sống chung!" Đây là một truyện online tiểu thuyết xuyên không qua các thế giới đi công lược nhân vật nam chính, đồng thời hoàn thành tâm nguyện văn của nhân vật nữ phụ.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Cô không mảnh vải che thân nằm ở trên bàn phẫu thuật, trên người cảm đầy dây ống.

Có chất lỏng không ngừng tiến vào thân thể của cô, cô có làn da trắng nõn không thể tin nổi, những mạch máu dưới làn da có thể thấy rất rõ, ở trên thân thể che kín vết sẹo đáng sợ do phẫu thuật, có điều vẫn có thể thấy được dáng người hoàn mỹ, mặt trái xoan, mũi quỳnh xinh xắn đứng thẳng, môi rất đẹp của cô, giống như một đóa hoa, nhưng không có chút huyết sắc nào, chỉ lộ ra màu hồng nhạt thần kỳ.

Hai mắt nhắm nghiền, không có lông mi, không có lông mày, trên đầu cũng là trống trơn, không, không thể nói là trống trơn, tuy không có tóc, nhưng có cảm thấy cái ống.

Có một người đàn ông tóc bạc mặc áo màu trắng đứng bên cạnh bàn phẫu thuật, khoảng bảy tám chục tuổi, đeo mắt kính, trên vẻ mặt nghiêm túc mang theo chút điên cuồng.

Cô sống 30 năm, từ lúc 5 tuổi được Vệ Tư, người đàn ông nhà khoa học biến thái nhận nuôi, Vệ Tư là một nhà khoa học điên cuồng biến thái.

25 năm trước áp dụng hàng mẫu cho những đứa trẻ ở cô nhi viện thì phát hiện thể chất kỳ lạ của cô, lực miễn dịch rất mạnh, vì thế nhận nuôi cô, đặt cho cô một cái tên "thực nghiệm thể số 9".

Vừa mới bắt đầu cô rất sợ Vệ Tư, cô rất đau khổ, Vệ Tư làm thí nghiệm thực nghiệm trên thân thể của cô, hơn nữa vì để không ảnh hưởng công hiệu sau khi phẫu thuật, Vệ Tư chưa bao giờ tiêm thuốc tê vào người cô, mỗi lần cô đều có cảm giác sống không bằng chết.

Nhưng bởi vì thể chất quá tốt, mỗi lần thí nghiệm vẫn còn sống.

Sở dĩ cô có cá tên thực nghiệm thể số 9, là vì ở trước cô còn có tám thực nghiệm thể, chẳng qua cô không có gặp bọn họ, bởi vì bọn họ đều đã chết, có đau chết, có chết vì giải phẫu thất bại.

Cô thật sự là một thực nghiệm thể quá thành công, thành công đến nỗi mỗi một lần phẫu thuật bọn họ vẫn kiên trì, thậm chí dường thành thói quen, khi dao phẫu thuật cắt trên người cô, ánh mắt của cô cũng không nhảy một cái.

Thành công đến mức, Vệ Tư đòi tất cả vị trí trong ngũ phủ lục tạng của cô, cô vẫn vui vẻ như cũ.

Thành công đến mức, Vệ Tư gắn một hệ thống cảm ứng trong đầu cô cũng bị cô hấp thu.

Bây giờ Vệ Tư lại tính toán thay đổi gen thân thể của cô, theo trình tự thao tác máy móc của Vệ Tư, ánh mắt âm đục càng lúc càng sáng, trong mắt điên cuồng càng ngày càng rõ ràng.

Nhanh! Nhanh! Lập tức sẽ thành công, nếu gen cải tạo thành công, ông sắp có được tất cả!

"Tích - -" âm thanh máy móc chói tai, toàn thân thực nghiệm thể số 9 trên giường bắt đầu nhẹ nhàng giật giật, từ từ giật giật tăng mạnh, cả thân thể run rẩy lợi hại.

Ý thức của cô vẫn là rõ ràng, chỉ là trong lúc chất lỏng gen cải tạo được rót vào, ánh mắt của cô không thể mở ra, cô rõ ràng cảm giác được, khi chất lỏng tiến vào thân thể, trên người cô xuất hiện bài xích.

Đau! Cảm giác cả người từ trong ra ngoài giống như bị nứt ra. Sau đó cảm giác thân thể của cô không còn giật giật, ý thức từ từ mơ hồ.

Cô, sẽ chết? Rốt cục cũng chết? Giống như giải thoát, lại giống như không cam lòng, Vệ Tư đã nói với cô nếu lần này phẫu thuật thành công, ông sẽ cho cô ra ngoài, có cuộc sống tự do.

Nhưng không thể tin tưởng Vệ Tư có thể nói lời giữ lời, nhưng cô quá khát vọng thế giới bên ngoài, từ lúc 5 tuổi đến 30 tuổi, cô vẫn ở trong phòng thí nghiệm lạnh lẽo này, cô muốn giống như cháu gái của Vệ Tư, Millie, được đi học, đi yêu đương, đi công tác, kết hôn.

A ~ cô sẽ chết, ha ha, Vệ Tư nhất định vô cùng thất vọng đi, dù sao người có thể chất giống như cô, cũng không phải dễ tìm như vậy, giống cô thì Vệ Tư cũng hai mươi năm mới tìm được, bây giờ lại thất bại, toàn bộ tâm huyết của ông ta đều uổng phí rồi. Ha ha ~ cô cảm giác thật vui vẻ, thật sáng khoái!

"Tích- - cảm ứng được ý chí sinh tồn mãnh liệt , "

"Tích- - đang đọc sóng điện não - - "

"Tích - - đang kiểm tra có phù hợp yêu cầu hay không- - "

"Nhỏ giọt - - yêu cầu phù hợp, đang xâm lấn sóng điện não - - "

"5 -4 -3 -2 -1 xâm lấn thành công "

Trắng, một mảnh trắng xóa, nhìn không tới điểm cuối, trong não vang lên âm thanh máy móc gượng gạo. Khiến não đại của cô có chút đau.

Đau? Sao có thể đau? Cô đau 25 năm, quá quen thuộc tư vị đau, nhưng Millie đã nói, người sau khi chết sẽ không có cảm giác đau sao? Vì cái gì? Cô lại đau?

"Ký chủ, ngài khỏe! Ta là hệ thống công lược thăng cấp bản số 0051, thật vui khi được phục vụ ngài, thời gian sau chúng ta sẽ ở chung thật lâu thật lâu thật lâu ~ hi vọng chúng ta ở chung thật vui vẻ!"

Thanh âm lại vang lên, lần này không còn là âm thanh máy móc cứng nhắc, mà là âm thanh có chút nhân tính hóa, vô cùng ngọt ngào, làm cho người ta nghe xong tâm tình sẽ thoải mái.

"Hệ thống công lược? Là gì? Người ở đâu?"

Nguyên nhân đã lâu không nói chuyện, giọng nói có chút khàn khàn, cô nhìn bốn phía, từ đầu tới cuối vẫn là một màu trắng mờ mịt, cái gì cũng không có, cúi đầu nhìn chính mình, cô vẫn là cô, chẳng qua trên người đã không có những cái ống kia.

"Ký chủ, ta là bản hệ thống công lược thăng cấp số 0051, bây giờ ký chủ không nhìn thấy ta, bởi vì trước mắt ký chủ còn chưa đủ quyền hạn.

Sau, ta xin được giới thiệu: Hệ thống công lược là do người quản lý hiệp hội thiết kế phát triển nghiên cứu, vì để cho ký chủ có thể xuyên qua thời không cũng là thế giới khác nhau, tiêu thuyết trong thế giới, đi công lược nam chủ bên trong thế giới đó, cũng là để cho nam chủ yêu ngài.

Đương nhiên, bởi vì không thể tùy ý đi đến một thế giới, cho nên ta sẽ tìm người ký thác phù hợp cho ký chủ, sau khi nam chủ yêu ký chủ, thì ta sẽ phục chế ra một người có đồng tính cách với ký chủ để tiếp tục cuộc sống.

Ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, sau khi nhiệm vụ hoàn thành đạt được độ khen thưởng khác nhau, khen thưởng thấp nhất là 10 vi tích phân, cao nhất là 100 vi tích phân, vi tích phân dùng để đổi lấy vật phẩm có thể trợ giúp ký chủ hoàn thành nhiệm vụ.

Ký chủ hoàn thành một nhiệm vụ sẽ được thăng một bậc, sau khi ký chủ thăng đến mãn cấp. Sẽ đạt được tự do, có thể tùy ý đi tới một thế giới để sinh sống. Sao? Ký chủ có nguyện ý tiếp nhận nhiệm vụ hay không?"

Tên tự xưng là hệ thống, nói rất nhiều, nhưng cô nghe không hiểu gì cả, có điều có một câu cô hiểu, cô có thể có được tự do!

"Nếu không tiếp nhận hoặc là không có hoàn thành nhiệm vụ thì sao?"

"Nếu không tiếp nhận, ký chủ sẽ chân chính tử vong, nếu nhiệm vụ thất bại, ba lần sẽ khấu trừ vi tích phân, thất bại ba lần trở lên, gạt bỏ! Gạt bỏ ý tứ là tử vong!"

Đều là chết, nếu tiếp nhận nhiệm vụ, còn có cơ hội sống, hình như là đi thế giới khác? Dùng thân phận khác để sống, vậy có thể nói cô được tự do?

"Được! Tôi tiếp nhận nhiệm vụ!"

Trước mắt cô đột nhiên xuất hiện một màn ảnh, mặt trên biểu hiện:

Ký khế ước thành công, tư liệu ký chủ:

Tên: Điền Mật

Tuổi: 30

Dáng người: 60(100 điểm)

Làn da: 65(100 điểm)

Dáng người: 80(100 điểm)

Trí lực: 70(100 điểm)

Thể lực: 60(100 điểm)

Mị lực: 45(100 điểm)

Tình thông: không

Đặc biệt kỹ năng: không

Vì tích phân: 0

Cấp bậc: 0

(điểm giá trị sẽ được gia tăng khi ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, đạt điểm giá trị là sau khi hoàn thành tâm nguyện của ký gửi thể, đạt được 5 đến 20, sẽ không giống nhau)

Điền Mật nha ~ tôi cũng đã quên, thì ra cô có tên. Trí nhớ trước 5 tuổi cơ bản đều đã mơ hồ, chỉ nhớ mang máng vừa đến cô nhi viện không bao lâu đã được Vệ Tư nhận nuôi, chẳng qua đã không còn quan trọng, chỉ cần còn sống, là ai cũng không quan trọng.

"Ký chủ có muốn tiến hành nhiệm vụ hay không?"

"Đương nhiên, tôi khẩn cấp muốn xem thế giới bên ngoài!"

"Được, đang tiếp nhận nhiệm vụ - - tiếp nhận nhiệm vụ thành công - - đang truyền tổng - - "

Điền Mật cảm giác đầu có chút choáng quáng, cả người cũng xoay tròn.

"Truyền tổng thành công - - đang ghi nhận nội dung nhiệm vụ - - "

Trong não bắt đầu xuất hiện một phần trí nhớ không thuộc về mình.

-----

*Ký gửi thể: Người ký thác, gửi gắm.

Ta thấy dễ ký gửi thể hay hơn nên ta dễ.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chứng Điền Văn (Một)

Ký thác vào thân thể cũng tên là Điền Mật, 0051 nói, vì để thuận tiện cho nhiệm vụ, những thân thể cô ký thác vào về sau đều tên Điền Mật.

Đây là một quyển sách chứng điền văn, nam chính tên là Lý Cốc là một thợ săn, trước kia từng đi lính, đi đánh giặc, sau trận chiến, Lý Cốc bị hủy dung, nên không thể lên làm quan, đành quay về quê hương ở Lý gia thôn.

Đã thành thân với vị hôn thê, kết quả vợ hán ghét bỏ hán, không chịu nằm chung phòng, về sau xin hưu thư(*), gả cho người khác làm thiếp.

(*) Hưu thư: Đơn ly hôn

Nhân vật nữ chính là Lưu Manh Manh, từ bên ngoài đến ở trong Lý gia thôn. Lưu Manh Manh là một sinh viên đã tốt nghiệp đại học đến từ thế kỉ 21, bởi vì tai nạn xe cộ, nên xuyên không biến thành Lưu Manh Manh trong Lý gia thôn.

Lưu Manh Manh có một kẻ mẫu(*), kẻ mẫu ham sắc lễ của nhà Lý Cốc, vì vậy lập tức gả Lý Manh Manh vừa mới xuyên không cho Lý Cốc.

(*)Kể mẫu: mẹ kể

Lần đầu tiên nhìn thấy Lý Cốc, Luru Mạnh Mạnh đã yêu thích hẳn, thân hình Lý Cốc cao lớn, bởi vì biết võ công, nên cơ thể rất cường tráng, trên mặt có một vết sẹo do đao gươm gây ra, mặc dù thoát hình có hơi xấu, nhưng mà trong mắt của Luru Mạnh Mạnh, hẳn là một người nam nhân tốt bụng, cô từ nhỏ đã yêu quân nhân, nên lúc lớn lên chỉ muốn gả cho người lính, bây giờ không lấy được chồng, gả cho một người từng đi lính cũng được.

Lý Cốc cũng rất thích Luru Mạnh Mạnh, nhỏ bé yếu đuối, còn không sợ hãi, đến nhà hắn, cũng đối xử rất tốt với cha mẹ hắn, không giống như vợ trước là Điền Mật.

Vì vậy, nhân vật nam chính cùng nữ chính trải qua câu chuyện tình vượt thời gian, HE.

Điền Mật là người của Điền gia thôn, là hàng xóm với Lý gia thôn. 14 tuổi đã đính hôn với Lý Cốc, kết quả vừa đính hôn xong, Lý Cốc phải đi lính, vừa vặn 3 năm trời.

Điền Mật là một bông hoa trong Điền gia thôn, lớn lên không phải dạng quốc sắc thiên hương, nhưng cũng là con gái cưng của nhà người ta, so với những cô nương bình thường vẫn đẹp mắt hơn rất nhiều.

Cũng không phải không có gia đình giàu có nào đến cầu hôn nàng, nhưng cha Điền Mật là một người đoàng hoàng, chỉ sợ Điền Mật đến ở trong gia đình giàu có sẽ bị khi dễ, gia đình giàu đều thích nạp tiểu thiếp thông phòng.

Cha Điền Mật không tham tài, chỉ muốn tìm một nơi tốt để gửi gắm con gái, cha Lý Cốc làm thợ mộc, thu nhập ổn định, Lý Cốc cũng là một người thợ săn tài giỏi, mà nhà hắn chỉ có duy nhất một người con trai. Vì vậy khi nhà Lý Cốc đến cầu hôn Điền Mật, cha Điền Mật lập tức đồng ý.

Ban đầu Điền Mật nhìn trúng con trai Luru đại nhân là Luru Minh, nhưng cha nàng không đồng ý, cha mẹ đặt đâu con ngồi đó. Hơn nữa nàng thấy Lý Cốc lớn lên cũng rất khôi ngô tuấn tú, nên đồng ý.

Kết quả vừa mới đính hôn Lý Cốc đã đi lính, mới đầu nghĩ mới 14 tuổi, đợi hai năm sau kết hôn cũng không muộn, kết quả, đợi một phát đến ba năm, cha Điền Mật vừa định từ hôn. Lý Cốc đã quay về, mặc dù mang theo rất nhiều tiền tài, nhưng gương mặt đã bị hủy dung, từ huyết trái thái dương đến mũi có một vết sẹo, trông rất đáng sợ.

Nhưng mà hôn nhân đã định, nếu như hủy hôn với lý do Lý Cốc bị hủy dung, thì thanh danh của Điền Mật cũng bị hủy hoại, cha Điền Mật nghĩ, sống cũng không phải dựa vào khuôn mặt, Điền Mật 17 tuổi rồi, nếu không gả đi sẽ trở thành gái lỡ, nên không nghĩ tới việc từ hôn nữa, cứ gả Điền Mật đi vậy.

Ngày đầu tiên sau khi Điền Mật được gả đi đã bị vết sẹo của Lý Cốc dọa cho sợ, sau đó Lý Cốc liền chia phòng ngủ, trong thâm tâm Lý Cốc cảm thấy hẳn mắc nợ Điền Mật, nên để tùy ý nàng. Cha mẹ Lý Cốc cũng rất tốt, họ cũng cảm thấy Điền Mật phải chịu thua thiệt, vì vậy đối xử rất tốt với Điền Mật, vật gì tốt đều cho Điền Mật ăn tắm rửa. Việc gì trong nhà cũng không cho Điền Mật đụng vào, quả thực nuôi Điền Mật giống như nuôi tiểu tử tông. Điền Mật được nuôi dưỡng quá sung sướng đến mức cực kì kiêu căng, động một chút lại đập phá đồ trút giận. Sống như vậy qua hai năm, Điền Mật không chịu được nữa, nàng không thể chịu nổi khuôn mặt xấu xí của Lý Cốc, nàng cảm thấy cả gia đình Lý gia đều mắc nợ nàng, nàng không muốn làm một thôn phụ quê mùa, nàng bắt đầu hối hận, hối hận vì không đáp ứng lời cầu hôn của công tử nhà giàu Luru Minh.

Vị công tử nhà giàu Luru Minh kia cũng quen biết Điền Mật khá lâu, ngày xưa bị Điền Mật từ chối, hẳn tức thở không ra hơi. Nay biết được suy nghĩ của Điền Mật, hẳn quyết định dụ dỗ nàng, cuối cùng Điền Mật đòi Lý Cốc giao ra hưu thư bỏ nàng, muốn làm tiểu thiếp của Luru Minh. Đáng tiếc chưa đầy một năm, Luru Minh không còn cảm thấy mới lạ nhiệt tình với nàng, liền bỏ Điền Mật, đuổi ra khỏi Luru phủ.

Nàng quay lại tìm Lý Cốc, phát hiện hắn đã tái giá, hơn nữa Lý Cốc rất yêu thích người vợ hiện tại, nhìn thấy Điền Mật, hắn không nhìn nàng một cái, càng không quan tâm tới sự khẩn cầu của Điền Mật.

Điền Mật quay về Điền gia, tiếp tục bị đuổi ra khỏi cửa, bọn họ không chịu nhận nàng làm nữ nhi nữa, lúc trước tự nàng đòi hưu thư, xin làm tiểu thiếp người ta, khiến cho mặt mũi của Điền gia đều bị mất hết sạch.

Về sau Điền Mật bị bọn buôn người nhìn trúng, lừa Điền Mật, bán Điền Mật vào thanh lâu làm kỹ nữ, cuối cùng bị bệnh mà chết.

Trước khi chết, tâm nguyện của Điền Mật là có thể sống lại lần nữa, nàng sẽ sống cùng Lý Cốc, sinh cho hắn một tiểu hài tử mập mạp.

Nhiệm vụ chủ yếu là phải lấy được tình yêu của Lý Cốc, nếu như hoàn thành được tâm nguyện của ký chủ, có thể lấy được năng lượng tương ứng.

0051 nói đây là nhiệm vụ đầu tiên của cô, vì vậy độ khó của nhiệm vụ không cao, lúc cô vào trong cơ thể của Điền Mật, đã là ngày thứ hai sau khi Điền Mật vào ở trong nhà Lý Cốc.

Tiếp nhận xong nhiệm vụ ký thể Điền Mật có thể sở hữu kí ức sau này, cô đã hiểu được cái thế giới này, gần như hòa làm một với Điền Mật, đây chính là ưu điểm của cô, kinh nghiệm thì trống rỗng, vì vậy có thể chứa kí ức không thuộc về cô.

Mở mắt ra, nàng đang đắp cái chăn đỏ thắm, đây là đồ do nhà mẹ đẻ nàng chuẩn bị, hoa văn trên đó là tự tay nàng thêu, giấy của nàng đặt ở bên cạnh giường.

Nàng đã thay giá (*) ra, bởi vì bức tức nên ném giá y xuống đất. Ngoại trừ giá y, trên mặt còn chứa đầy đậu phộng cùng hạt sen, đồ đặc trên giường, cũng bị nàng đập rơi xuống đất.

(*) giả y: áo cưới

Đây là phòng Lý Cốc, thành thân rồi, nên dùng làm phòng cưới, trên cửa sổ dán chữ hỷ đỏ thắm. Đồ cưới của nàng đặt ở góc phòng, đồ cưới không nhiều lắm, chỉ có hai cái rương, căn bản là quần áo của nàng, không có thứ gì đáng giá. Trong phòng để một cái bàn vuông bằng gỗ, trên mặt bàn có cái ấm trà, hai cái bát trà. Bốn cái ghế ở mỗi hướng, có thể bởi vì nàng, nên trong phòng có nhiều hơn một cái bàn trang điểm, trên bàn có một cái gương bị vải đỏ che lại, còn có một hộp trang sức, nên trên bàn đã dột hết. Điền Mật giặt giặt, ngồi dậy. Xò giày vào, nàng chậm rãi thu dọn đồ đạc dưới đất, cầm giả y bỏ vào rương.

Mặc quần áo xong, nàng đánh giả mình trong gương, mặc dù là gương đồng, nhìn không rõ lắm, nhưng vẫn có thể thấy được, gương mặt rất dễ nhìn, làn da trắng nõn, không giống làn da thô ráp của các thôn phụ, ngay cả Lưu Manh Manh sau khi đến Lý gia cũng được nuôi đến trắng nõn, lúc trước làn da đen thui, đáng người thô quắt, trên người không chịu nổi mề.

Nhưng mà Điền Mật trở mề vô cùng tốt, cái nên có đã có, eo nhỏ, thân hình cao cỡ mét sáu, đáng người có lỗi có lỗi.

Nhà nàng có hai vị ca ca, không cần nàng làm việc nông, cũng không phải dầm mưa dãi nắng.

Trong nhà có hai vị chị dâu, việc nhà cũng không đến lượt nàng làm.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Điều Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chứng Điền Văn (Hai)

Chẳng qua phần lớn nguyên nhân là điểm mà cô có, điểm cao thấp, quyết định độ xinh đẹp bên ngoài của cô.

Mặt trái xoan, mắt hai mí, mũi đứng thẳng, môi rất đẹp hơi cong lên, trên mặt còn có hai má lúm đồng tiền, nàng sờ lên lông mi, mày lá liễu cong cong, lại sờ lên tóc, rất dài rất mềm mại, thì ra có tóc cùng lông mi là dạng vẻ này!

Khuôn mặt này nếu như không có tóc và lông mày với có chút râu ria này kia, thì cũng giống cô tám phần. Cô từng ở trong phòng thí nghiệm thủy tinh trên nhìn thấy bộ dáng của mình, Millie nói cô lớn lên xinh đẹp, đáng tiếc không có tóc và lông mi.

Đây là vì thuận tiện cho phẫu thuật, mỗi lần dài ra một chút, cũng sẽ bị cạo, cho nên cô hoàn toàn không biết bộ dáng của mình khi có lông mi và tóc.

Cô lấy lại bình tĩnh, búi tóc kiểu phu nhân xong, liền ra cửa phòng.

Tối hôm qua là lần đầu tiên từ khi Lý Cốc hủy dung nàng nhìn thấy hắn, nàng bị vết đao trên mặt Lý Cốc làm cho sợ hãi. Điền gia chỉ có một đứa con gái là nàng, mặc dù không có tiền, nhưng sủng ái nàng, nên nàng có thói quen phát tính khí. Nàng vừa phát bực thì đuổi Lý Cốc ra khỏi cửa phòng.

Kỳ thật mà nói, cô không biết cái gì là yêu, không biết làm sao để cho Lý Cốc yêu mến cô, bây giờ là bởi vì cô có trí nhớ của Điền Mật, mới không có một vòng màu đen dưới hai mắt, mặc dù cô thông minh, nhưng luôn ở trong phòng thí nghiệm chưa từng đọc qua sách, Điền Mật là cô nương nông thôn, tự nhiên cũng không có đọc qua sách.

Hiện tại cô chỉ có thể dựa theo tâm nguyện của Điền Mật, sông tốt với Lý Cốc, sinh cho Lý Cốc một tiểu tử mập mạp. Dù sao 0051 nói, nhiệm vụ không có thời gian hạn chế, đương nhiên, nếu như càng nhanh hoàn thành nhiệm vụ sẽ đạt được điểm tích lũy càng nhiều.

"Đinh —— độ hảo cảm của nam chính 40, lúc đạt 100 độ hảo cảm của nam chính, nhiệm vụ hoàn thành, trong lúc làm nhiệm vụ, độ hảo cảm có tăng có giảm khi độ hảo cảm của nam chính đạt -50, nhiệm vụ thất bại! Ký chủ cố gắng lên!"

Giọng nói của 0051 vang lên trong đầu Điền Mật.

Điền Mật nhủ mày, còn kém 60 độ hảo cảm, chẳng qua cũng không tệ, ít nhất không cần xoát từng chút từng chút.

Điền Mật vừa ra khỏi cửa, đã nhìn thấy Lý Cốc đang múc nước bên cạnh giếng.

Lý Cốc mặc áo màu vàng nhạt, dưới hạ thân là quần màu xanh lá, trên lưng buộc lên đai lưng.

Cầm theo thùng nước cơ bắp trên cánh tay nhô lên, làm cho người ta có cảm giác rất lực lượng, hắn đưa lưng về phía Điền Mật, nên Điền Mật chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của hắn.

Thân cao chừng 1m8, đáng người rất chuẩn. Tóc được hắn buộc bằng một sợi dây màu lam. Đây là người đầu tiên cô nhìn thấy ngoại trừ Vệ Tư và Millie, mặc dù có trí nhớ của Điền Mật, nhưng mà tận mắt nhìn thấy, lại không giống vậy.

Cô nở nụ cười tươi tắn, ánh mắt cong cong, sáng lóng lánh, lộ ra má lúm đồng tiền trên mặt, rất đáng yêu.

Cảm giác được ánh mắt sau lưng, Lý Cốc quay đầu lại, thì nhìn thấy Điền Mật đứng ở cửa phòng, cười nhìn qua hần. Lý Cốc giật mình, không có kịp phản ứng.

Điền Mật thấy rõ khuôn mặt của Lý Cốc, ngũ quan của hần vô cùng đẹp mắt, màu da lúa mạch, tuấn tú cương nghị, chẳng qua một vết sẹo trên mặt lại sinh sôi phá hủy mỹ cảm.

Điền Mật cũng không sợ hãi, trên người cô có rất nhiều vết sẹo còn khó coi hơn sẹo trên mặt Lý Cốc.

Cô thấy Lý Cốc, có lẽ cười: "Chào buổi sáng! Ta ngủ quên mất rồi." Thanh âm của cô mềm mại, ngọt ngào, làm cho người ta nghe xong sẽ không nhìn được sinh ra yêu thương.

Nhìn thấy Điền Mật không có lộ vẻ bất ngờ, nhìn mặt của hần, sắc mặt cũng không có thay đổi. Lý Cốc có chút nghi hoặc, rõ ràng tối hôm qua khi thấy hần thì Điền Mật bị hù kêu ra một tiếng bèn nhon, còn nhìn về phía hần gào thét "Người quái dị, rút ra ngoài!" Lúc này lại hoàn toàn không nhìn ra một chút chán ghét trên mặt Điền Mật, chẳng lẽ là cả đêm đã nghĩ thông suốt? Không chê hần?

Thấy Lý Cốc đứng ở nơi đó nhìn cô, cũng không đáp lời của cô, Điền Mật bĩu môi, nghiêng đầu đánh giá sân nhỏ. Sân nhỏ được vây trong tường đất cao 1m5, sân nhỏ có chừng hơn 100m2, bên trong góc tường phía tây có nuôi gà vịt, phía đông các cây táo, rất lớn, xem ra là có chút lâu đời, lúc này không phải là mùa kết táo đỏ, cho nên chỉ có thể nhìn thấy lá cây xanh mon mơn. Miếng giếng ngay bên cạnh cây táo, mà Lý Cốc đang đứng dưới cây táo nhìn về phía cô. Phòng ở rất mới, là mới sửa được ba năm trước, phụ nữ Lý Cốc ở nhà giữa, Lý Cốc ở phòng phía tây, lúc này phòng phía tây bị nằng chiếm đoạt, tối hôm qua Lý Cốc sẽ ngủ ở phòng phía đông, phòng bếp thì gần phòng phía đông.

Nương Lý Cốc Mã thị nghe thấy âm thanh, đi từ phòng bếp ra, trong tay còn cầm lấy thìa, lúc này nằng đang làm điểm tâm, tối hôm qua động tĩnh bên kia của con trai nằng và phụ thân Lý Cốc cũng nghe thấy, rốt cuộc là cảm thấy mắc nợ cô nương Điền gia, nên cũng không nói thêm gì, hôm nay sáng sớm, vốn con dâu cưới phải chuẩn bị điểm tâm. Nằng cũng không nói tới những chuyện này, nên Điền Mật vẫn còn ngủ.

"Mật Mật tỉnh rồi?" Khuôn mặt của Mã thị giờ lên chút tươi cười, trong tươi cười mang theo lấy lòng.

Điền Mật quay đầu nhìn Mã thị, Mã thị mặc y phục màu hơi tối, trên lưng buộc tạp dề, búi tóc phu nhân trên đầu cắm một căn màu bạc trâm, làn da ố vàng, có chút nếp nhăn, nhìn qua khoảng ba bốn mươi tuổi, bởi vì phụ thân của Lý Cốc là thợ mộc, người nhà có ruộng đất đều là cho người khác thuê trồng trọt, bình thường Mã thị cũng chỉ làm nội trợ, mớ mảnh đất sau hậu viện ở nhà mình, bản thân trồng đủ loại rau giết thời gian. Thời gian qua thanh nhàn, trên mặt nhìn trẻ tuổi hơn nhưng thôn phụ cùng tuổi.

"Nương, thật xin lỗi, con ngủ quên mất!"

Điền Mật đáp lời Mã thị, nhắc chân bước nhanh đi đến trước mặt Mã thị, đưa tay định cầm cái thìa trong tay của Mã thị.

"Con nấu cho, nương."

Mã thị thấy Điền Mật như thế, tâm treo ngược cuối cùng cũng để xuống. Không có đoán trước được người phát giận tối qua, bây giờ ngược lại là một bộ dáng dịu dàng ngoan ngoãn nhu thuận.

"Không, không, không, không cần! Con đi rửa mặt trước, rất nhanh có thể ăn điểm tâm rồi!" Mã thị nắm cổ tay Điền Mật, nói xong cũng nháy mắt với Lý Cốc.

Lý Cốc nhìn thấy, liền đi cầm chậu rửa mặt mức nước cho Điền Mật, một lần nữa bung đến trong phòng cho nằng.

Nhìn Mã thị kiên trì, Điền Mật cũng không miễn cưỡng, đi theo Lý Cốc thân vào phòng, lấy nước Lý Cốc mức để xúc miệng, rửa mặt.

Lý Cốc lại bung chậu để sang một bên. Xoay người, đã nhìn thấy Điền Mật đứng ở phía sau hần, khoảng cách chỉ một ly, nằng ngẩng đầu nhìn Lý Cốc, Lý Cốc cũng cúi đầu nhìn nằng, Lý Cốc cảm thấy ánh mắt của Điền Mật trong veo, trong đến hần có thể nhìn thấy trong ánh mắt Điền Mật chỉ có bóng dáng của hần.

Khuôn mặt của Điền Mật không đánh phấn, khóe môi giờ lên, hai má lúm đồng tiền vô cùng xinh đẹp. Lý Cốc đột nhiên đỏ mặt, có chút không biết làm sao.

Hần vốn thật thích người nương tử này, người này cũng do chính bản thân hần chọn.

Trước khi đính hôn, Lý Cốc gặp được Điền Mật ở trong trấn trên, chẳng qua cách xa, không nhìn rõ lắm. Lúc này nằng ấy cách gần như vậy, đột nhiên hần có chút xấu hổ, ánh mắt lóe ra, chính là thẹn thùng nhìn Điền Mật.

Nhưng lại nghĩ tới tối hôm qua Điền Mật gọi hần là người quái dị, thì ánh mắt lại âm ảm xuống.

Đúng rồi, hần đã biến thành người quái dị, hần không xứng với cô nương xinh đẹp như Điền Mật.

Chương 4: Chủng Điền Văn (3)

Edit: DuongPhiPhi

Điền Mật cứ nhìn hần cười như vậy, nhìn hần đột nhiên đỏ mặt, sau đó lại không vui rồi. Nhờ có được trí nhớ thân thể này nên Điền Mật hiểu rõ, nàng biết Lý Cốc là thẹn thùng, biểu lộ không vui nàng cũng biết.

Bất quá nàng không thể tưởng được sao thoáng một cái Lý Cốc lại không vui rồi. Nàng hơi nghiêng đầu, bước một bước đến gần Lý Cốc, mặt thiếu đều muốn dán lên ngực Lý Cốc.

Lý Cốc vô thức cúi đầu nhìn nàng. Nàng ngẩng đầu, ánh mắt sáng lóng lánh nhìn Lý Cốc, trên mặt Lý Cốc có vết sẹo trông rất dữ tợn, để mặt sát vào nhìn càng là dọa người, nhìn ra được một đao trước kia, sâu đủ thấy xương.

Nàng vươn tay, sờ lên mặt Lý Cốc, trên tay của nàng không có vết chai, non nót đầy đặn, trơn bóng, Lý Cốc đột nhiên có chút khản trương, thân thể cứng ngắc lại, không dám động.

Tay Điền Mật sờ lên vết sẹo trên mặt Lý Cốc có chút tê tê, nàng nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo trên mặt Lý Cốc rồi cau mày, Lý Cốc cho rằng nàng lại tức giận, đang chuẩn bị lui ra phía sau, kết quả Điền Mật nói một câu làm hần giật mình.

"Một vết sẹo lớn như vậy, khẳng định rất đau đi!" giọng nói Điền Mật mang theo chút đau lòng, nàng biết rõ đao chém vào thịt là đau nhức thế nào, bất quá đối với nàng mà nói, nàng đã thành thói quen với loại đau này. Millie từng nói, nàng không phải là người bình thường, nếu người bình thường mà nói, rất đau. Thanh âm Điền Mật như trước ngọt ngào mềm mại, chẳng qua là khoảng cách gần sát, lúc Điền Mật nói chuyện, khí tức đều phả đến trên mặt Lý Cốc.

Trên người của nàng mang theo mùi thơm cơ thể của nữ tử, càng nhích tới gần, Lý Cốc cảm thấy mùi thơm lại để cho mặt của hần càng nóng lên. Âm thanh của Điền Mật, lại làm cho tim của hần càng đập nhanh hơn. Đầu óc trống rỗng, cũng chỉ biết nhìn Điền Mật.

Lời của mình, lại không được đáp trả lại, vừa mới chào hỏi hần, hần cũng không có phản ứng. Có được thân thể này nên Điền Mật cũng có tính cách tương tự, tự nhiên cũng có chút yếu ớt bốc đồng.

Nàng bĩu môi, hiển nhiên không vui, hờn dỗi buông tay xuống, chuẩn bị quay người.

Lý Cốc lúc này mới có phản ứng, vội vàng lôi kéo tay Điền Mật. "Ta. Ta không đau!"

Thật vất vả nướng từ mình giống như không chê bai mình, hần cũng không thể làm cho nướng từ mình tức giận! Đây là câu nói đầu tiên Lý Cốc nói với nàng, thanh âm Lý Cốc trầm thấp hữu lực, rất có từ tính.

Tay của mình bị lôi kéo, Điền Mật trừng mắt với Lý Cốc. Để hần lôi kéo. Thấy Điền Mật không có phản kháng, Lý Cốc một trận cao hứng, nhếch môi, lộ ra một cái trắng sáng, cả người như một tia ánh mặt trời, nhìn vết sẹo kia thuận mắt rất nhiều.

"Đỉnh —— nam chính hảo cảm +15, độ hảo cảm nam chính 55. Ký chủ cố gắng lên!" thanh âm 0051 đột nhiên vang lên, thoáng cái bỏ thêm 15 điểm hảo cảm, Điền Mật thật cao hứng, vốn là suy sụp ở dưới khuôn mặt tươi cười có chút mê người.

Điền Mật ngẩng đầu nhìn qua Lý Cốc "Tôi hôm qua ta không đứng, không nên đuổi người ra khỏi cửa phòng, người đêm nay về ngủ, ta với người sống thật tốt, sinh cho người một tiểu tử mập mạp!"

Điền Mật nói ra lời thật tâm, nàng nghĩ đến, đặt tâm nguyện của thân thể chính là cùng Lý Cốc sống thật tốt, cho nàng sinh một tiểu tử mập mạp, nàng cũng chỉ nói như vậy.

Nàng không hiểu cái gì là thẹn thùng, cái gì là rụt rè. Trong thanh âm mang theo lễ thắng khí hùng. Lý Cốc trừng to mắt, hiển nhiên bị lời nói Điền Mật nói ra làm hoảng sợ, bất quá sau đó lại vui vẻ.

Cũng không phải không thích nha, nướng từ hần đã nói muốn cùng hần sống tốt, sinh cho hần một tiểu tử mập mạp!

Lúc đầu hần mới lấy về, tối hôm qua Điền Mật kích động như vậy, vào phòng, còn không biết lúc nào mới có thể viên phòng đâu.

"Đỉnh —— độ hảo cảm nam chính +15, độ hảo cảm nam chính 70. Ký chủ không ngừng cố gắng!" Lần này Điền Mật đáng tuổi cười càng lớn, xem ra nhân vật nam chính rất thích nàng sinh cho hần một tiểu tử mập mạp!

Vậy sinh ra cho hần một tiểu tử mập mạp, có phải là tốt rồi hay không lập tức cảm giác tốc độ thêm đến một trăm nha?

Nàng đều có chút không thể chờ đợi được rồi. Thanh âm Điền Mật không nhỏ, cũng không có tận lực không cho ai nghe, phụ mẫu Lý Cốc ở trong nhà giữa, hiển nhiên cũng nghe thấy Điền Mật nói.

Hai ông bà lão hai mắt nhìn nhau, đều để tâm xuống. Đều cảm thấy người con dâu này tốt lắm! Không chê con mình, vẫn nhiệt tâm như vậy, mặc dù tối hôm qua để cho bọn họ hoảng sợ, còn tưởng rằng hôm nay khẳng định Điền Mật còn phải phát giận.

Không nghĩ tới là nương tử tốt như vậy, về sau khẳng định phải đối với nương tử tốt thêm một chút, cái gì đều dành cho nàng mới tốt.

Điền Mật thoáng một phát bỏ thêm 30 điểm tốc độ hảo cảm, tâm tình rất tốt, hơn nữa là ngày đầu tiên từ thế giới bên ngoài đi vào cái thế giới này. Điều này làm cho khuôn mặt luôn luôn không thể hiện ra của nàng tươi cười.

Ăn điểm tâm. Điền Mật chịu khó tranh lấy rửa chén, Mã thị liền đi cho gà ăn, cha Lý Cốc đi khai công, Lý Cốc cầm lấy công cụ lên núi.

Điền Mật câu được câu không cùng Mã thị trò chuyện, nàng sống 30 năm, chưa từng có nói qua nhiều lời như vậy, cả ngày đều lộ ra rất hưng phấn.

Đến buổi tối, Lý Cốc rõ ràng có chút khẩn trương, chính hắn tắm rửa một cái, lại chuẩn bị nước cho Điền Mật tắm rửa.

nhưng Điền Mật không khẩn trương, bởi vì nàng căn bản cũng không biết sinh tiểu tử mập mạp như thế nào, bất quá trước một đêm nàng gả cho Lý Cốc mẹ Điền Mật có nói qua, cùng Lý Cốc cùng một giường lớn, còi trống tròn, Lý Cốc làm gì nàng chỉ tùy hắn là được.

Còi trống tròn nàng biết, ở trong phòng thí nghiệm, nàng quanh năm cũng không mặc quần áo, hoàn toàn không biết cảm thấy then thùng là gì. Buổi tối, trộn vụn não loạn nửa đêm.

"Đinh —— độ hảo cảm nam chính +20. độ hảo cảm nam chính 90. Ký chủ thật lợi hại!" Ánh mắt Điền Mật có chút mê ly, trải qua rất kỳ lạ, bất quá nàng không hiểu nổi lắm như vậy tác dụng ở đâu?

"Ký chủ, đây là nam nữ hoan ái, không những được lại để cho quan hệ nam nữ càng thêm thân mật, còn có thể sinh sôi nảy nở đời sau."

Như vậy có thể sinh con rồi hả?

"Đúng vậy, ký chủ!" Đạt được đáp án, Điền Mật nhắm mắt lại, ngủ thật say.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chủng Điền Văn (Hoàn)

Sáng sớm hôm sau, Điền Mật tỉnh dậy, trên người nàng nhẹ nhàng thoải mái, nhưng ngay chỗ thắt lưng có chút mềm nhũn, hạ thân còn hơi đau.

Lý Cốc nhìn Điền Mật đầy đau lòng, cảm thấy tối qua bản thân hắn đối với nàng hơi quá, tối hôm qua lúc lau cơ thể giúp Điền Mật, hắn đã thấy nơi ấy hơi sưng lên. Là do Lý Cốc nhân tâm gây nên.

Vì vậy, hắn tận tay mang điểm tâm đến bên giường cho Điền Mật.

Nếu hôm nay không phải ngày ra mắt cha mẹ vợ, Lý Cốc tuyệt đối không cho phép Điền Mật bước xuống giường.

Tùy ý để Lý Cốc ôm mình ra xe lửa, mang theo lễ vật đi với Lý Cốc về nhà mẹ đẻ.

Lý Cốc tận lực chăm sóc Điền Mật, một lát lại dứt quyết cho Điền Mật ăn, hồi sau lại rót nước cho Điền Mật uống, lúc ăn cơm lại liên tục gấp rau cho Điền Mật, khiến cho hai chị dâu Điền Mật cực kì hâm mộ! Trong mắt nương Điền Mật đã tràn đầy hài lòng!

Buổi chiều Lý Cốc giúp nhà mẹ đẻ Điền Mật làm việc nông, thân thể hắn cường tráng, làm việc gì cũng dễ dàng. Phụ thân Điền Mật gặt đầu liên tục. Người nhà Điền Mật hết sức vừa ý con rể là Lý Cốc, phụ thân Điền Mật lại càng bày ra vẻ kiêu ngạo, do ông ta chọn được chàng rể tốt!

Những ngày sau, ngay cả chén bát Mã thị cũng không chịu để nàng đụng nào, cả nhà trên xuống dưới yêu thương cưng chiều nàng y hệt tổ tông.

Gia trẻ lớn bé trong Lý gia thôn đều biết, nhà Lý Cốc cưng chiều con dâu đến tận trời, nhóm con dâu Lý gia thôn đủ loại hâm mộ, ghen tị, hận nha.

Ban ngày Điền Mật trò chuyện với Mã thị, không có việc gì làm thì đi dạo quanh thôn.

Buổi tối Lý Cốc nằm trên người nàng thực hiện các loại động tác lăn qua lăn lại.

Giữa trưa hai tháng sau.

Hôm nay, Mã thị nấu canh cá, bình thường Điền Mật rất thích uống, có thể uống tới hai chén.

Nhưng hôm nay vừa ngửi thấy mùi canh, trong bụng lập tức cảm thấy cồn cào, vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài nôn.

Lý Cốc quá lo lắng, nhanh chóng đặt đĩa xuống chạy đi tìm đại phu trong thôn.

Đại phu chuẩn bệnh, thật mừng nha! Nàng mang thai một tháng rồi!

Trên dưới Lý gia cười toe toét, đây là việc vui rất lớn! Con dâu mới vào cửa hai tháng, đã có thai. Sau đó vội vã chạy sang Điền gia thôn báo tin, nhà mẹ đẻ Điền Mật lập tức mang 50 trái trứng gà qua chúc mừng.

“Đinh – Hào cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 95. Nhiệm vụ sắp hoàn thành, xin chúc mừng!”

Hơn tám tháng sau, Điền Mật sinh ra một đứa trẻ mập mạp, nghe tiếng khóc vang dội của trẻ sơ sinh, Điền Mật nhấc.. môi, đột nhiên hiểu ra, cách để duy trì mạng sống. Thật là kì diệu, thật đẹp!

Lý Cốc nén lệ, mạnh mẽ nắm tay Điền Mật.

Từ lúc Điền Mật sinh hài tử cổ họng hẳn chưa nói lên được một lời nào, hẳn biết sinh hài tử không dễ dàng.

“Nương tử, nàng vất vả rồi!”

“Đinh – Hào cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 100.

Nhiệm vụ hoàn thành! Khởi phục ý thức chủ thể ---

Khởi phục hoàn tất –

Chuẩn bị thoát ly khỏi ký thể

--5—4—3—2—1”

Điền Mật hoảng hốt, khi tinh thần cô hồi phục, cô đã quay trở lại tầng không gian màu trắng.

“Nhiệm vụ hoàn thành độ 100. Cho điểm nhiệm vụ 95. Hoàn thành tâm nguyện ký thể, đạt được 10 điểm phân phối.

Xin hỏi Kí Chủ, muốn để điểm vào hệ phân phối sao?”

Điền Mật gật đầu, “Ừ, phân phối, đưa toàn bộ vào hàng sức quyến rũ.”

Ghi vào tư liệu Kí Chủ:

Danh tính: Điền Mật

Giới tính: Nữ

Tuổi tác: 30

Hình dạng: 60 (100 mẫn phân)

Màu da: 65 (100 mẫn phân)

Dáng người: 80 (100 mẫn phân)

Trí lực: 70 (100 mẫn phân)

Thể lực: 60 (100 mẫn phân)

Mị lực: 55 (100 mẫn phân)

Năng khiếu: Tạm không

Kỹ năng đặc biệt: Tạm không

Vị tích phân: 95

Cấp bậc: 1

Màn hình lại xuất hiện, tư liệu Điền Mật có một chút thay đổi.

Nghỉ lại nhiệm vụ lần này, Điền Mật cực kì vui vẻ, đã không còn Vệ Tư, đã không có phòng thí nghiệm lạnh như băng nữa. Trời đất bên ngoài rộng lớn, có thật nhiều người.

Người nhà mẹ đẻ Điền Mật rất tốt, Lý Cốc rất tốt, cha mẹ Lý Cốc cũng cực kì tốt. Mọi thứ đều tốt như vậy, cô đột nhiên cảm thấy vô cùng cảm ơn cái hệ thống này, cô nghĩ, nếu không cho cô điểm cũng được, cô đã hài lòng lắm rồi.

Nghe được suy nghĩ trong lòng Điền Mật, 0051 cũng có chút đồng tình với Điền Mật, bởi vì chưa làm quá tốt, cho nên có điểm cũng là vui rồi.

“Kí chủ muốn nghỉ ngơi một lát, hay tiếp tục nhiệm vụ?”

“Tiếp tục nhiệm vụ!”

Cô không muốn ngồi đợi ở nơi này nữa, không có một người, cái gì cũng không có, cô muốn đi tới thế giới bên ngoài!

“Đang tiếp nhận nhiệm vụ -- nhiệm vụ tiếp nhận thành công – đang truyền tải cho Kí Chủ--”

“Truyền tải thành công – đang ghi chép nội dung nhiệm vụ--”

[Ngoại truyện]

Lý Cốc cảm thấy đời trước, kiếp trước của hắn chắc chắn là một người làm việc lành tích đức, bằng không sao ông trời ban cho hắn một người vợ tốt như vậy, không e ngại khuôn mặt hắn, lại xinh đẹp khéo léo. Sinh cho hắn một đứa bé mập mạp! Hắn cảm thấy đời người như vậy là đủ, bây giờ bảo hắn đi chết, hắn cũng đồng ý.

Chắc. Hay là thôi đi, hắn không nỡ để thê tử, nhìn hắn nhắm mắt xuôi tay.

Cảm thấy ống quần bị thứ gì đó kéo kéo, Lý Cốc vừa cúi đầu liền thấy, con trai một tuổi của mình đang giơ miếng bánh mì dính đầy nước miếng muốn đút cho hắn ăn.

Lý Cốc nhếch môi, không thèm để ý bánh mì dính nước miếng của con trai hay không, khom lưng cắn “Um ~ có nước miếng con ta bánh mì ngon hơn nha!”

Nghe vậy, Điền Mật lúc này đang ngồi trên giường may quần áo cho con nàng ngẩng đầu lên nhìn một lớn một nhỏ, buồn cười. Hai má lộ ra lúm đồng tiền.

Nhìn thấy nương tử mình nở nụ cười, Lý Cốc càng vui vẻ, hai tay ôm con trai, giơ lên thật cao, khiến cậu bé cười khanh khách.

Điền Mật sợ quá lập tức ném quần áo trong tay xuống: “Cẩn thận một chút!”

Lý Cốc cười hô hô: “Không sao đâu, không ngã được!”

Tiếng cười nói trong phòng vang ra bên ngoài.

Chim đậu trên cây táo và người đi đường đều nghe thấy, cũng hợp ý đùa theo.

Lý Cốc cảm thấy, hắn đã hiểu, đây là hài tử giúp hắn hâm nóng tình cảm với nương tử!

Mà lần này, không có chuyện Lý Cốc hưu thê lấy vợ mới.

Lưu Manh Manh không thoát khỏi kiếp nạn mới vừa xuyên không, đã bị rơi vào vận mệnh bị mẹ kế bán, chẳng qua nàng bị ép gả cho Lý Trụ Từ bán thịt lợn trong Lý gia thôn.

Lý Trụ Từ là người không vợ, Lưu Manh Manh hiện tại mới 15 tuổi, Lý Trụ Từ 25, còn có một con trai 5 tuổi. Hình dáng Lý Trụ Từ khỏe mạnh thật thà chất phát, không xấu cũng không đẹp.

Lý Trụ Từ thấy thê tử mình quá ốm yếu gầy gò, nên quyết định nuôi nàng trở thành mập mạp trắng trẻo!

Có lẽ là do hiệu ứng nữ chính, ngày Lưu Manh Manh được gả đi, không chênh lệch quá nhiều.

Lưu Manh Manh tâm địa lương thiện, Lý Trụ Từ thật thà chất phát thành thật, con trai cũng rất hiếu thuận.

Lúc đầu Lưu Manh Manh cũng có chút tủi thân, cô đường đường là con gái thế kỉ tiến bộ, mới vừa tốt nghiệp đại học thôi à.

Sau một trận tai nạn, kết quả lại đưa cô đến chỗ cổ đại khe núi kênh rạch này.

Xuyên không thì cứ xuyên đi, người khác xuyên không, không phải công chúa thì cũng là tiểu thư!

Con vợ lẽ cũng được nha! Ít nhất cũng được gọi là tiểu thư!

Cô tự chế giễu mình, xuyên thành một kẻ thiếu dinh dưỡng, tiểu nha đầu không biết chữ trở mã là gì!

Được rồi, xuyên thành nha đầu cũng tạm chấp nhận đi, nhưng tại sao số cô lại khổ như vậy a?!

Vừa mới xuyên không đã bị mẹ kế bán cho người ta làm vợ lẽ, còn là người bán thịt heo!

Được rồi, cô có nên cảm ơn trời, vì còn có thịt để ăn không?

Ừm, thôi kệ, Lý Trụ Từ này xem ra không tệ lắm, cứ như vậy đi!

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Quân Nhân Văn (Một)

Đây là một câu chuyện về tình yêu quân nhân.

Nữ chính Nhan Hương mới vừa tốt nghiệp, tiểu bạch y tá. Xuất thân từ gia đình là giáo sư, đang công tác tại viện quân y.

Nam chính Tập Dận là một thượng tướng ngông cuồng, mấy đời gia đình đều là quân nhân. Nam nữ chính quen nhau bởi vì một lần tham gia huấn luyện quân sự Tập Dận bị thương, mà trong lúc bị thương do tiểu bạch y tá Nhan Hương chăm sóc.

Sở dĩ được gọi là tiểu bạch, vì nữ chính hơi ngốc nghếch đáng yêu.

Ngày đầu tiên chăm sóc Tập Dận khiến miệng vết thương của hắn chuyển biến xấu hơn, lập đi lập lại, làm cho Tập Dận vô cùng chán ghét cô. Hai người bắt đầu cãi nhau dần dần nảy sinh tình cảm, cuối cùng Tập Dận dùng các loại khí thể ngang ngược của đàn ông, đóng gói Nhan Hương về nhà mình.

Ký thể mô phỏng là bác sĩ ngoại khoa, người yêu cũ của nam chính, thanh mai trúc mã, gia đình đều là quân nhân.

Gia đình cực kì xem trọng mối duyên tình này, cho rằng sắp đến tuổi kết hôn rồi. Kết quả gần tới lúc tốt nghiệp đại học Điền Mật không đồng ý, cô cảm thấy nếu làm như vậy thì cuộc đời của cô đều bị người khác sắp đặt, hoàn toàn không có tình yêu, kết thúc như vậy rất đáng buồn. Vì thế tốt nghiệp đại học xong, cô quyết định trốn sang nước ngoài du học, tưởng tượng ra bộ dáng của cô ta, chắc phải là người rất sôi nổi.

Cô quen biết thêm nhiều người, sau đó có bạn trai. Thậm chí sau khi học xong giấu diếm người nhà ở nước ngoài kết hôn với bạn trai, sống ở nước ngoài.

Nhưng mà cuộc sống hằng ngày không đẹp như mơ, kết hôn không bao lâu, cô liền có thai, tất nhiên không đi làm nữa. Thời điểm cô mang thai chồng của cô đi ra ngoài... điều này khiến cho cô bị sốc nặng, lúc hai người cãi nhau chẳng may cô sanh non.

Cô nhanh chóng kết thúc cuộc hôn nhân này, quyết tâm về nước.

Lúc này Tập Dận với Nhan Hương vẫn chưa xác định mối quan hệ yêu đương, vẫn trong tình cảnh oan gia.

Điền Mật quay về, được giao chức bác sĩ ngoại khoa trong viện quân y, Tập Dận bây giờ vẫn còn độc thân, không còn ngây thơ như khi còn trẻ, cả người toát ra vẻ chín chắn, khiến người ta muốn dựa vào, hai bên gia đình trông thấy Điền Mật và Tập Dận đều vui vẻ.

Vì vậy Điền Mật bắt đầu theo đuổi Tập Dận, thế nhưng lúc này Tập Dận đã không còn thích cô nữa, ngày xưa là cô bỏ tôi, bây giờ tôi đã yêu người khác rồi, cô lại muốn bắt đầu lại, đã quá muộn!

Cũng vì Điền Mật theo đuổi hắn, làm cho Tập Dận hiểu rằng, à ~ thì ra hắn đã yêu cô gái ngốc nghếch Nhan Hương!

Ngay sau đó, Tập Dận đóng gói Nhan Hương bùng về nhà. HE.

Mà Điền Mật, sau khi thấy Tập Dận kết hôn, cô liền lấy con trai viện trưởng viện quân y. Có lẽ do ngày trước vô ý sanh non, khiến cơ thể bị tổn thương, bây giờ không thể mang thai được nữa.

Chồng hiện tại của cô vô tình biết được cô từng kết hôn, cũng đã có con, hấn tức giận, ly dị với cô. Bởi vì Điền Mật mà cha mẹ cô mất hết mặt mũi trong quân đội.

Nhưng cuối cùng vẫn rất yêu thương đứa con gái này, cho cô một khoản tiền, bảo cô di cư sang nước ngoài.

Lúc cô sống ở nước ngoài, không kết hôn, làm việc cho một bệnh viện tư nhân, đến khi về hưu, sống cô đơn suốt quãng đời còn lại.

Trước khi chết, nguyện vọng của cô là không kết hôn với tên nam phụ khốn khiếp, để rồi bản thân phải chịu nhiều đau thương!

Tiếp nhận xong nội dung cốt truyện và trí nhớ, Điền Mật mở mắt ra, lúc này cô đang ở trong kí túc xá, nằm trên bàn sách, dựa theo trí nhớ, cô biết hiện tại mình đang chuẩn bị luận văn tốt nghiệp.

Cô nhanh chóng đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, mở vòi nước, rửa mặt.

Ngẩng đầu, gương mặt người trong gương có vài nét giống khuôn mặt cô.

Người cao một mét bảy, có chút gầy, nhưng do có tập luyện, ốm nhưng không yếu.

Gương mặt này khác xa so với Điền Mật dịu dàng đáng yêu kia, mới đầu nhìn qua cho người ta cảm giác thông minh, ánh mắt lộ vẻ giàu kinh nghiệm.

Cô nhếch khóe môi, như trước có hai má lúm đồng tiền, trong nháy mắt, một mỹ nhân lạnh lùng biến thành cô gái yếu đuối.

Suy nghĩ một chút, lúc này cô không có ý định kết hôn với bạn trai Cố Minh.

Cũng may, không muộn!

Dựa theo trí nhớ, lấy điện thoại di động ra, nhắn tin cho Cố Minh, chúng ta chia tay. Sau đó vui đầu vào viết luận văn.

Rất nhanh, điện thoại reo lên, cúi đầu liếc sơ qua, là Cố Minh gọi đến. Cô định không bắt máy, nghĩ lại, thôi cứ... trả lời vậy.

“Alo?” Giọng nói cơ thể này không quá dịu dàng, hơi khàn khàn, lười biếng.

“Mật Mật! Em nhắn tin đó là có ý gì?!” Đầu kia điện thoại, giọng Cố Minh có chút vội vàng.

Ừ không vội sao được, hai người quen nhau ba năm, thậm chí hần còn định mấy ngày nữa sẽ cầu hôn Điền Mật. Kết quả hôm nay nhận được thư đòi chia tay.

“Ừ, ý trên mặt chữ.” Giọng Điền Mật lạnh nhạt, đôi mắt nhìn vào màn hình máy tính, ngón tay di chuyển, gõ chữ.

Cố Minh sửng sốt, ngay tức khắc chưa kịp phản ứng.

“Vì sao?”

Bàn tay Điền Mật không dừng, vì sao ư? Tất nhiên là không cho anh cơ hội tổn thương tôi rồi!

“Không vì cái gì cả, tôi muốn kết thúc với anh, Cố Minh, tôi hết yêu anh rồi!”

Không đợi bên kia trả lời, Điền Mật lập tức tắt máy. Tiếp tục làm luận văn.

Mấy ngày sau, Điền Mật không hề bắt điện thoại của Cố Minh, Cố Minh tìm tới tận cửa, cũng không quan tâm.

Cố Minh bị oan uổng quá rồi, không biết lý do gì đã bị đá. Hần không cam lòng, nhưng nhìn Điền Mật tuyệt tình như vậy, hần cố gắng hết sức để cứu vãn, Điền Mật lại không liếc nhìn hần, lòng tự trọng của đàn ông không cho phép hần cúi đầu, vì vậy ánh mắt hần nhìn Điền Mật từ từ nhạt dần.

Điền Mật viết xong luận văn tốt nghiệp, sau đó làm thủ tục tốt nghiệp. Làm xong tất cả, cô chuẩn bị về nước.

Thời gian này, Tập Dận đã quen biết Nhan Hương.

Sân bay Z

Điền Mật mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay, quần jean màu sáng bó sát người, giày trắng. Bộc mái tóc dài màu đen theo kiểu đuôi ngựa. Toàn bộ cơ thể tràn đầy sức sống.

Lấy điện thoại di động ra, gọi cho Tập Dận, tới đón.

Đầu kia, Tập Dận vừa mới hoàn thành nhiệm vụ, bị thương ngoài da, hiện đang trong viện quân y để Nhan Hương băng bó.

Khuôn mặt Nhan Hương còn rất trẻ, mới nhìn đoán chừng là em học sinh cấp 3 mười bảy mười tám tuổi.

Hiện tại cô đang chăm chú khử trùng miệng vết thương cho Tập Dận, rốt cuộc do tay cầm không chắc, bông dính còn trực tiếp đặt trên miệng vết

thương của Tập Dân, máu lập tức phun ra.

Lông mày Tập Dân cau lại, trong mắt lộ chút bức mình, mắt thấy tên này muốn nổi điên.

Nhan Hương rút cổ, “Tôi. Tôi không cố ý~”

Tập Dân hừ một tiếng, đang định mở miệng chửi, điện thoại liền reo.

Màn hình hiển thị tên người gọi là Điền Mật, Tập Dân ngẩn người, ngón cái khê di chuyển, nhấn vào nút trả lời. Đưa điện thoại tới gần tai, còn chưa mở miệng, bên kia truyền tới giọng nói khàn khàn lười biếng của Điền Mật.

“Dân, em đang ở sân bay. Anh có thể tới đón em được không? Em vẫn chưa nói với cha mẹ là em về, muốn cho họ một sự ngạc nhiên.”

Giọng điệu Điền Mật có vẻ rất thân thiết với Tập Dân, giống như cô chưa từng bỏ đi bốn năm.

Tập Dân nhớ lại ngày xưa nên có hơi tức giận, lại phát hiện hấn tức quá không đứng dậy được. Hai người lớn lên bên nhau từ nhỏ, mười sáu tuổi ở cùng một chỗ, chờ thời điểm mười tám tuổi sẽ về cùng nhà. Tưởng rằng khi đến tuổi có thể kết hôn, ai ngờ Điền Mật không nói không rằng đi ra nước ngoài du học.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Quân Nhân Văn (2)

Edit:

Nhưng đây là cô gái anh thích nhiều năm như vậy.

Lúc này trong lòng Tập Dân vẫn có Điền Mật, còn đối với Nhan Hương trước mắt cũng chỉ vờ vờ ở thái độ thú vị.

Tập Dân không biết đáp lại Điền Mật đầu bên kia điện thoại như thế nào, Điền Mật đợi một lát, không nghe Tập Dân trả lời, cho là anh không có nghe. Nhẹ nhiu mày, lúc này Tập Dân vẫn chưa có thích Nhan Hương? Nên vẫn có cảm giác với ký ức chứ?

"Dân? Có nghe không?"

Giọng nói bên tai để cho Tập Dân hoàn hồn, đề xuống rung động trong lòng ừ một tiếng.

Có được cậu trả lời, Điền Mật cong môi, cả người lộ ra ánh mặt trời, làm cho người qua đường không nhận được ghé mắt.

Giọng nói của Tập Dân không giống với Lý Cốc, giọng của Tập Dân trầm ổn, rất có khí thế, chỉ một tiếng ừ, để cho người ta cảm thấy anh không phải người tầm thường.

"Em ở sảnh sân bay số 3 chờ anh?"

"Ừm."

Cúp máy, Điền Mật cúi đầu bắt đầu chuyên tâm chơi trò chơi trong điện thoại, gần đây cô rất mê trò chơi trong điện thoại.

Mà bên kia Tập Dân cúp máy, cũng không có tâm tư đùa giỡn Nhan Hương, trực tiếp đứng dậy chuẩn bị đi sân bay.

"Này."

Nhan Hương thấy anh muốn đi, vội vàng lôi kéo anh, kết quả không nghĩ tới trực tiếp cầm chặt ngay trên vết thương của Tập Dân.

Hít...

Lần này trực tiếp để cho Tập Dân hít khí lạnh, quay đầu lại ánh mắt nhìn Nhan Hương đã gần như bốc lửa.

Vốn miệng vết thương không nặng lắm giờ thì trực tiếp tăng thêm vài phần.

Nhan Hương vắt chéo tay sau lưng, lui một bước, xấu hổ đỏ mặt: "Thật xin lỗi. . tôi chỉ muốn băng bó miệng vết thương cho anh thật tốt."

Tập Dân bức bối nhìn miệng vết thương đang chảy máu trên tay mình, lại nhìn đồng hồ trên cổ tay, nghĩ đến Điền Mật lúc này đang ở sân bay chờ anh.

Giương giọng để cho y tá khác tới đây nhanh nhẹn băng bó miệng vết thương cho mình.

Khi Tập Dận đến sân bay, thì thấy Điền Mật đang đứng ở trong góc nhỏ chơi điện thoại.

Anh đứng lại, không có đi về phía trước, chẳng qua chỉ nhìn cô.

Cô không thay đổi, vẫn thích quần áo đơn giản như trước, cột tóc đuôi ngựa cao. Lúc này cô đang cúi đầu nhìn điện thoại di động, bờ môi cong lên, má lúm đồng tiền trên mặt như ẩn như hiện.

Dường như phát giác được tầm mắt của anh, Điền Mật ngẩng đầu, liếc mắt thì nhìn thấy anh.

Ánh mắt lấp lánh, vừa nhìn thấy anh thì nhếch môi, lộ ra hàm răng trắng sáng, ngọt ngào động lòng người.

Điền Mật giờ điện thoại vẫy vẫy tay với Tập Dận, Tập Dận giật mình, lập tức cất bước lớn đi về phía Điền Mật.

Anh rất cao, ít nhất cũng gần 1m9, lúc này vẫn mặc quân trang, thân hình khôi ngô to lớn, cũng không phải kiểu thô bạo vạm vỡ, rất có sức hút, giống như liệt báo ẩn mình, hung mãnh dị thường. Ngũ quan của anh lớn lên cực kỳ đẹp, vô cùng tinh xảo, bởi vì cả người khí chất kiên cường, tuấn tú cũng không lộ ra chút nữ khí.

Anh đến gần Điền Mật, ánh mắt chăm chú nhìn cô, , dường như nhìn không thấy gì khác.

Anh đi rất nhanh, cũng không lộ ra vội vàng xao động, rất nhanh đã đến trước mặt Điền Mật, Điền Mật cao 1m7, nhưng Tập Dận quá cao, cô không thể không ngẩng đầu nhìn anh.

Điền Mật bỏ di động vào trong túi quần, đưa tay nhào vào trong ngực Tập Dận.

Thân thể của Tập Dận cứng ngắc, hai tay nắm chặt.

"Dận, nhớ anh!"

Nghe giọng nói của Điền Mật, Tập Dận dần dần bình tĩnh lại, nói lỏng nắm đấm, hai tay chậm rãi để lên lưng Điền Mật.

Ngồi trong xe quân dụng Hummer của Tập Dận, Điền Mật kể những gì mình đã trải qua ở nước ngoài cho Tập Dận nghe.

Tập Dận im lặng nghe, ngẫu nhiên Điền Mật hỏi anh cái gì, anh đáp mấy chữ.

Điền Mật biết rõ, khẳng định trong lòng của anh vẫn có buồn bực khó chịu.

0051, độ hảo cảm của Tập Dận là bao nhiêu?

"Hảo cảm nam chủ 65, ký chủ cố gắng lên!"

Khá tốt, độ hảo cảm không thấp, nên công lược không khó?

Tâm tư của Điền Mật quay vòng, không biết có nên nói với Tập Dận việc cô kết giao bạn trai ở nước ngoài hay không, nếu bây giờ không nói, sau này nói không chừng Tập Dận biết, sẽ trực tiếp giảm độ hảo cảm, lúc đó cô mới gặp phiền toái.

Nhưng nói như thế nào đây?

Điền Mật nghiêng đầu, nhìn Tập Dận đang chuyên tâm lái xe. Anh thật sự rất đẹp, chỉ một bên mặt cũng làm cho người không nhận được muốn tiếp cận, nhưng khí chất nguy hiểm trên người để cho người ta không dám thân cận. Cô nhìn chăm chú Tập Dận như vậy, làm cho bên tai Tập Dận đỏ lên, cũng không nhận được nữa.

"Khụ, nhìn anh làm gì vậy?"

"Bốn năm không có gặp Dận rồi, muốn bổ sung về thôi."

Điền Mật nói làm cho trong lòng Tập Dận có chút cao hứng, nhưng bên ngoài vẫn bình tĩnh, lúc trước Điền Mật khư khư cố chấp ra nước ngoài, lúc này lại dễ dàng anh.

"Đỉnh —— hảo cảm nam chủ -5, độ hảo cảm 60."

Ách? Cô nói sai gì rồi sao? Đang tốt đẹp lại giảm hảo cảm chứ?

Điền Mật không vui rồi, cũng lười nói nữa.

Cứ trầm mặc như vậy, về tới đại viện ở quân khu chỗ ba mẹ Điền Mật, nhà Tập Dận ngay tại sát vách nhà Điền Mật, đưa Điền Mật đến cửa nhà, thì

trực tiếp lái xe rời đi.

Điền Mật bĩu môi, có chút tức giận. Lôi kéo hành lý xoay người đi nhấn chuông cửa.

Mở cửa là bảo mẫu thím Vương của Điền gia, thím Vương vừa thấy Điền Mật, rất kinh ngạc. Sau đó kịp phản ứng, lập tức tiếp nhận hành lý trong tay Điền Mật, nghênh đón Điền Mật vào cửa.

"Sao tiểu thư đột ngột trở lại như vậy? Cũng không nói trước, để chị Vương chuẩn bị đồ ăn mà tiểu thư thích nhất!"

Đối với thím Vương người nhìn mình từ nhỏ lớn lên, Điền Mật cũng rất vui mừng, thân mật kéo cánh tay Vương tâu làm nũng.

"Ở nước ngoài bốn năm cũng không ăn được, bây giờ chỉ muốn thím Vương nấu, dù ăn cơm trắng cũng ngon!"

Điền Mật làm nũng thím Vương rất hưởng thụ, lại nghe Điền Mật nói ở nước ngoài bốn năm cũng không được ăn ngon, làm cho thím Vương đau lòng rồi. Vợ vàng tỏ vẻ muốn ra ngoài mua nguyên liệu về nấu ăn.

Điền Mật ngăn cản không cho bà đi, vợ vàng nói sang chuyện khác "Ba mẹ đâu?"

"Thủ trưởng và phu nhân đi tham gia hôn lễ của con trai thị trưởng, chỉ mới đi khoảng nửa tiếng. Nếu không để thím gọi điện thoại kêu hai người về?"

Đi vào phòng khách, Điền Mật trực tiếp ngồi trên ghế sofa, cầm quả táo trên bàn trà lên gặm.

"Không cần, hôn lễ của con trai của thị trưởng, mới tới lại đi ngay cũng không tốt lắm, dù sao bọn họ cũng sẽ về, không sao. Thím Vương, con đói bụng ~ "

Thím Vương nghe Điền Mật nói đói bụng, tự nhiên vợ vàng đi chuẩn bị thức ăn rồi.

Ăn cơm tối thím Vương chuẩn bị, Điền Mật trở về phòng.

Mỗi ngày căn phòng của cô đều có người quét dọn, dù cho rời đi bốn năm, phòng của cô vẫn giống như khi cô chưa đi nước ngoài. Dung nhập vào trí nhớ của Điền Mật, nhìn thấy căn phòng này, cảm thấy rất uất ức.

Tắm xong, Điền Mật lấy điện thoại di động ra, muốn gửi tin nhắn cho Tập Dận. Nghĩ đến vô duyên vô cớ giảm 5 điểm hảo cảm, cũng có chút bực mình.

Suy nghĩ một chút, vẫn gửi một tin nhắn.

Dận, cảm ơn anh hôm nay tới đón em!

Tập Dận nhận được tin nhắn, ánh mắt thâm sâu, dường như cuốn điện thoại vào một cái hố to sâu.

Ngón tay giật giật, nhấn một chữ ừ.

Buổi tối, ba Điền mẹ Điền vừa về tới nhà, nhìn thấy con gái ngồi ở phòng khách, rất kinh hỉ, lại trách cứ Điền Mật về cũng không nói trước, sẽ dời thời gian đi tiệc tối đón cô.

Ba Điền khoảng năm mươi tuổi, do là quân nhân, rèn luyện thời gian dài, thân thể rất cường tráng, thoát nhìn chỉ khoảng bốn mươi tuổi soái đại thúc. Mẹ Điền bảo dưỡng cũng rất tốt, thoát nhìn chỉ như phu nhân hơn ba mươi.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Quân Nhân Văn (3)

Editor: Snowflake HD

Điền Mật nhìn hai vợ chồng trước mặt đang ân cần hỏi thăm cô, cảm thấy rất ấm áp, nhưng có chút đau lòng.

Đây chính là cái gọi là tình thân của ký thể, bản thân Điền Mật chưa từng trải qua cảm giác đặc biệt như vậy, tim cô giống như bị một dòng suối nóng bao bọc, hơi nóng bốc lên hốc mắt. Xúc động vì tình yêu thương.

Cô đột nhiên muốn biết, tại sao ngày xưa cô lại bị bỏ rơi trong cô nhi viện? Người nhà của cô đâu? Không cần cô nữa sao? Vì lý do gì, họ lại để cô trở thành đứa trẻ mồ côi?

Lắc đầu, vứt những suy nghĩ kia ra khỏi đầu, cười nói: "Ba mẹ! Mấy năm nay con rất khỏe! Việc học hành cũng rất thuận lợi, nhưng con vô cùng nhớ

mọi người!”

Mắt mẹ Điền đỏ ửng, tất nhiên vì xúc động.

“Quay về là tốt rồi! Đứa con gái hư hỏng này! Lúc trước không cho phép con ra nước ngoài, vậy mà con cứ nhất quyết đòi đi!”

Cha Điền thì ngược lại, trong mắt tràn đầy sự quan tâm. Điền Mật, nhìn thấy nét mặt Điền Mật có chút mệt mỏi, mẹ Điền lại không ngừng niệm kinh, ông thò tay qua kéo mẹ Điền.

“Được rồi, con gái mới trở về, mai mốt cũng không đi nữa, có rất nhiều thời gian để bà giáo huấn, bây giờ để con gái đi nghỉ ngơi đi!”

Cha Điền lên tiếng, mẹ Điền tốt bụng tắt máy thu âm. Gật đầu, để Điền Mật về phòng nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, Điền Mật lập tức đi đến viện quân y nộp bản báo cáo, lúc về nước cô đã mang tất cả hồ sơ theo cùng. Dựa trên bối cảnh của Điền Mật, cộng thêm tấm bằng đại học, viện quân y cầu còn không được.

Viện trưởng dẫn cô đi giới thiệu với các nhân viên trong bệnh viện, Điền Mật mặc áo trắng vào trông rất giống con nít.

Điền Mật ngồi trong phòng làm việc của mình, lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Tập Dân.

Dân, bây giờ em sẽ làm việc ở viện quân y đây.

Lúc tin nhắn của cô đến, Tập Dân lại nhận được một nhiệm vụ mới, đang trên đường tới nơi đó. Nhìn tin nhắn, Tập Dân như cũ nhấn một chữ, Ừ.

Điền Mật có một chút thất vọng, lạnh nhạt như vậy, rốt cuộc muốn cô tỏ tình thế nào đây hả?

“Kí chủ nên đọc kĩ nội dung tin nhắn nha, nhìn xem có điểm gì khác lạ!”

0051 nhắc nhở Điền Mật, Điền Mật suy nghĩ một chút, quyết định nghe theo lời 0051, cẩn thận xem kĩ nội dung tin nhắn.

Vừa hay khiến Điền Mật nhớ ra, lần này Tập Dân phải đi hỗ trợ cảnh sát bắt ổ ma túy lớn nhất ngoài thủ đô, tên trùm buôn thuốc phiện kia hết sức xảo quyệt, người của hắn cũng rất mạnh. Một thuốc hạ của Tập Dân không điều tra được gì, lại xem trúng đạn, vì cứu hắn mà Tập Dân đưa tay ngăn cản viên đạn. Khi bắt được trùm ma túy, Tập Dân cũng bị thương nghiêm trọng, được khiêng đến viện quân y.

Chuyện này làm cho nữ chính cực kì đau lòng, mỗi ngày đều đến chăm sóc Tập Dân, do vậy tình cảm hai người tăng lên không ít.

Điền Mật cười cười, đây chính là cơ hội tốt, vết thương do trúng đạn, thế mà lại thuộc ngành ngoại khoa của cô nha!

Không quá hai ngày sau, Tập Dân thật sự được đưa vào viện quân y, viên đạn bắn vào phổi, cần phải phẫu thuật gấp, Điền Mật ở trong phòng giải phẫu, bây giờ cô đang cầm dao, nhưng cô cảm thấy hơi lo lắng. Tuy nhiên cô có trí nhớ của kí thể, cho nên việc giải phẫu không quá khó khăn.

Hai mươi giờ phẫu thuật cuối cùng cũng kết thúc, phẫu thuật rất thành công. Nhưng vẫn chưa qua được giai đoạn nguy hiểm, Tập Dân bị đưa vào phòng bệnh đặc biệt. Hiện tại, Điền Mật đang ở ngoài phòng bệnh an ủi mẹ Tập, “Di Mẫn, không cần lo lắng đâu, phẫu thuật rất thành công, A Dân chỉ cần vượt qua giai đoạn nguy hiểm thì không sao rồi!”

Mẹ Tập nắm tay Điền Mật người bà có chút run rẩy, cơ thể mềm oặt, nếu không có cha Tập đứng bên cạnh đỡ bà, có lẽ bà đã không kim chế nổi.

Nghe Điền Mật nói xong, mới yên tâm một chút.

“Đừng thế! Ngay cả Mật Mật cũng nói A Dân không sao, vậy chắc chắn là không sao! Mật Mật ra nước ngoài để học chuyên sâu về ngành ngoại khoa nha!” Về ngoài cha Tập tỏ vẻ nghiêm khắc, Tập Dân lớn lên lại giống mẹ Tập, ngoại trừ thân hình hao hao với cha Tập, còn lại đều không giống.

Có cha Tập ở bên cạnh an ủi, mẹ Tập như được uống thuốc an thần.

Lúc này mới có thời gian quan sát người bạn họ không gặp suốt bốn năm nay, Điền Mật.

“Mật Mật trở về lúc nào vậy? Sao không báo di Mẫn một tiếng?”

Điền Mật cười cười: “Con mới về mấy ngày trước thôi, con đợi làm quen với công việc xong, sẽ chính thức sang thăm hỏi chú Tập và di Mẫn!”

Nói xong, cô liếc mắt nhìn sang nữ chính Nhan Hương đứng âm thầm ở một góc rọi lệ, nhũ mày.

“Y tá Nhan đứng đây khóc cái gì vậy?! Nhà cô xảy ra chuyện gì sao?”

Không nghĩ rằng Điền Mật sẽ bắt chuyện với mình, Nhan Hương ngẩng đầu, ánh mắt đỏ rực nhìn Điền Mật.

Cô có thể nói gì đây? Cũng không thể nói, bởi vì thấy Tập Dân bị thương, cho nên mới khóc hay sao? Nhưng mà cô thật sự lo lắng đến mức đau lòng. Chẳng lẽ? Cô thích hắn? Nghĩ vậy, Nhan Hương ra sức lắc đầu, sao có khả năng chứ?! Hắn hung dữ như vậy, hề tí là chửi mắng cô, cô không thèm thích hắn đâu!

Thấy Nhan Hương chỉ nhìn qua cô, sau đó ánh mắt lấp lánh, một lát sau thì lắc đầu. Lòng mày Điền Mật càng nhíu chặt hơn, “Y tá Nhan!” Điền Mật nâng cao giọng, giọng nói có chút lạnh.

Nhan Hương nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

“Em... cái này, không có gì, em, cát bay vào mắt.”

Điền Mật im lặng ----

Cha Tập mẹ Tập nhìn cô y tá trước mặt không lên tiếng, nhìn sơ qua vẻ mặt Nhan Hương, ánh mắt mâu thuẫn.

Mẹ Tập kéo tay Điền Mật, “Mật Mật à, con làm phẫu thuật cho A Dân, chắc cũng mệt rồi, đi nghỉ sớm đi!”

Điền Mật suy nghĩ một chút, thật sự cô cũng hơi mệt. Nhưng “Dạ, chú Tập, dì Mẫn, hai người cũng đợi lâu rồi, về nghỉ trước đi, con sẽ nghỉ ngơi ở đây, nếu A Dân tỉnh lại, con lập tức gọi điện cho mọi người!”

Nghe vậy, mẹ Tập vội vàng từ chối: “Không được! Con làm phẫu thuật cho A Dân đã đủ mệt rồi, sao để con lại trông chừng nó chứ!”

“Không sao đâu ạ, A Dân chưa tỉnh lại, con cũng không ngủ được, chăm sóc anh ấy, con còn yên tâm một chút, hơn nữa con là bác sĩ, dù có chuyện gì cũng có thể biết được!”

Nghe Điền Mật nói, cha Tập và mẹ Tập ngược lại rất yên tâm, ngày xưa Điền Mật cố tình ra nước ngoài du học, bọn họ cũng hơi giận Điền Mật ở điểm này. Hôm nay nhìn thấy Điền Mật như vậy, không tránh khỏi cực kì hài lòng, dù sao bản thân nhìn nó lớn lên từ nhỏ đến lớn, có thể thông cảm!

“Vậy cũng được, Mật Mật à nếu có chuyện gì con phải báo ngay cho chú Tập biết đấy!” Cha Tập kết thúc nhanh gọn, nghĩ đến dù sao cũng sắp là con dâu trong nhà rồi, không nên khách sáo với Điền Mật.

Mẹ Tập nhìn Điền Mật ánh mắt cực kì yêu thích cùng vui mừng: “Ừ, vất vả cho Mật Mật rồi! Nhà chúng ta có người con dâu như vậy, chính là may mắn của Tập gia chúng ta!”

Điền Mật nghe vậy, khuôn mặt vô tình ửng đỏ, xấu hổ nói: “Dì Mẫn, còn sớm lắm.”

“Không sớm, không sớm, con với A Dân đều 26 rồi, đợi vết thương A Dân bình phục, hai con kết hôn luôn đi!”

Mẹ Tập càng nói càng hăng say, liền hỏi tổ chức đám cưới ở đâu, theo kiểu Trung Quốc hay kiểu Tây Âu tốt hơn. Cha Tập thấy thế, không biết làm sao đành kéo mẹ Tập rời đi.

Cha mẹ hai bên đi rồi, màu đỏ trên khuôn mặt Điền Mật từ từ biến mất. Quay đầu lại, nhìn về mặt Nhan Hương phía sau, bộ dạng có vẻ bị dă kích rất lớn, cô cảm thấy có chút buồn cười.

Nhân vật nữ chính đúng thực là ngây thơ ngốc nghếch, tâm tư gì đều thể hiện hết lên mặt. Mấy ngày nay cô không ngừng tìm truyện ngôn tình trên mạng để đọc, ừ, rất bổ ích nha!

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Quân Nhân Văn (4)

Edit:

Cô ta vừa nghe được cái gì?

Bác sĩ Điền là vị hôn thê của anh, vì sao tâm lại đau như vậy? Ánh mắt căng căng, có cái gì đó muốn chảy ra.

Quay đầu, xuyên qua cửa sổ phòng thủy tinh, nhìn về phía Tập Dân trong phòng bệnh. Lúc này anh đang yên tĩnh ngủ, trên mặt có gắn ống dưỡng khí, lúc này anh suy yếu không tưởng nổi, hoàn toàn không có dáng vẻ kiêu ngạo ngày thường. Cô thật muốn bây giờ anh có thể mở to mắt rống giận về phía cô, nói cho cô biết bác sĩ Điền và anh không có gì.

"Y tá Nhan, nếu như tôi nhớ không lầm, lúc này cô nên tan việc?"

Nói xong, cũng không đợi Nhan Hương đáp lại, trực tiếp mở cửa đi vào phòng bệnh, sau đó đóng cửa lại, ngăn cách ánh mắt của Nhan Hương

Sáng hôm sau, Tập Dân vừa tỉnh dậy, đã nhìn thấy một người con gái nằm sấp bên giường, tóc dài, thân thể nhỏ nhắn. Mặc áo khoác trắng, bác sĩ?

Ngón tay giật giật, người nằm sấp lập tức tỉnh.

Ánh mắt Điền Mật mông lung, chớp chớp, tóc dài xõa tung, tán loạn hai bên gò má, lúc này cô có chút lười biếng và gọi cảm hơn bình thường.

Thấy Tập Dân tỉnh, vội vàng giơ lên khuôn mặt tươi cười, sau đó kiểm tra thân thể cho Tập Dân.

"Ừm, bây giờ đã không có gì đáng ngại, chỉ cần miệng vết thương khỏi hẳn thì tốt rồi. Đói bụng rồi phải không em có nấu cháo, ăn một chút?"

Trong mắt Điền Mật mang theo quan tâm, để cho Tập Dân có chút hoảng hốt, dường như quay lại buổi chiều mười năm trước. Khi đó anh đánh nhau với nam sinh tỏ tình với Điền Mật. Bị thương, không nặng, có điều vẫn dọa sợ Điền Mật khi đó 16 tuổi, vụng trộm bôi thuốc cho anh, còn nói sau này nhất định phải đi học y. Sau đó bọn họ đã ở cùng một chỗ.

Không được đáp lại, Điền Mật cúi người xuống, để sát vào mặt của Tập Dân. Lúc này Tập Dân mới lấy lại tinh thần. Gật đầu, tỏ vẻ muốn ăn.

Điền Mật lập tức nhếch môi, quay người đi vào phòng bếp trong phòng bệnh, múc thêm một chén cháo cho Tập Dân.

Chậm rãi dứt cháo cho anh, nụ cười trên mặt Điền Mật cũng không có giảm. Bởi vì khi cô quay người chợt nghe đến "Đỉnh —— hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 65, ký chủ cố gắng lên!"

"Dân, lần sau lúc nhiệm vụ cẩn thận một chút được không? Anh như vậy để cho em thật lo lắng cho, chú Tập và di Mẫn cũng rất lo lắng, luôn đợi đến lúc giải phẫu kết thúc mới về nhà nghỉ ngơi. Anh cũng không biết ngày hôm qua lúc em làm giải phẫu cho anh, nhìn thấy miệng vết thương của anh, miễn bàn có bao nhiêu đau lòng."

"Đỉnh —— độ hảo cảm nam chủ +10, độ hảo cảm 75, ký chủ không ngừng cố gắng nhé!"

Tập Dân gật đầu, tỏ vẻ đã biết. Ánh mắt của anh luôn không rời đi Điền Mật, thấy quần thâm dưới mắt Điền Mật, lại nghĩ tới Điền Mật làm giải phẫu cho anh sau đó còn trông coi anh, trong lòng có chút ngọt ngào. Ngoắc ngoắc khóe môi, nở nụ cười. Dường như Điền Mật cũng nhìn thấy hoa nở, đây là nụ cười đầu tiên Tập Dân dành cho cô. Thật không dễ dàng!

Huống chi hôm nay một ngày đã bỏ thêm 15 điểm, mặc dù không thể so với Lý Cốc, nhưng cũng tiến bộ rồi.

0051 nói, nhiệm vụ trước, vì Điền Mật là người mới, cho nên sắp xếp nhiệm vụ đơn giản. Mới hoàn thành tốt như vậy, sau này nhiệm vụ có lẽ sẽ càng ngày càng khó hơn.

"Em về trước đi, ở đây cũng không phải không có bác sĩ!" Giọng nói Tập Dân mang theo chút vô lực, lời nói cũng làm cho người có chút không thích, nói giống như không kiên nhẫn với cô. Nếu không phải bỏ thêm độ hảo cảm, Điền Mật thật cho rằng Tập Dân thật sự không kiên nhẫn với mình.

Vốn muốn cự tuyệt, có điều nghĩ lại, hôm nay đã bỏ thêm 15 điểm, đoán chừng không có cách lại thêm độ hảo cảm rồi. Minh quả thật cũng mệt mỏi, vẫn trở về nghỉ ngơi tốt hơn.

"Ừm, em gọi điện thoại cho chú Tập, nói với chú anh đã tỉnh, sau đó trở về ngủ bù."

Vừa về tới nhà, Điền Mật trở về phòng ngủ. Lúc giải phẫu xong, quả thật làm cho cô có chút mệt mỏi, lại trông Tập Dân cả đêm.

Thân thể này cũng không phải làm bằng sắt. Cô muốn chậm rãi ~

Điền Mật ngủ một giấc đến chạng vạng tối, xuống lầu ăn cơm tối chị Vương nấu, rồi nói chuyện phiếm với ba Điền mẹ Điền.

"Mật Mật, bây giờ con còn thích thằng nhóc A Dân kia?" Mẹ Điền hỏi trong giọng nói mang theo khẳng định.

Ba Điền cũng nhìn Điền Mật, Tập Dân là bọn họ nhìn lớn lên, giao Điền Mật cho Tập Dân, bọn họ cũng yên tâm, hơn nữa hai nhà đều gần nhau, dù gì con gái đi, khi muốn gặp cũng dễ.

"Dạ thích, mẹ chuyện của con, con tự có chừng mực. Yên tâm đi!"

Trong miệng Điền Mật nhai quả táo, nói chuyện có chút mơ hồ không rõ.

Nghe được con gái khẳng định, ba Điền mẹ Điền cũng không phản đối. Đúng vậy, con gái đã lớn rồi! Lúc trước vẫn nhỏ bé đáng yêu, hôm nay đã có thể tự lập rồi. Trong lúc nhất thời, ba mẹ Điền có chút cảm thán, bọn họ già rồi.

Sáng hôm sau, Điền Mật nấu nôi cháo mang đến bệnh viện, còn chưa vào phòng bệnh, thì nghe được bên trong truyền đến tiếng cười của nữ chủ. Cô nhú mày, đẩy cửa vào. Âm thanh bên trong im bật.

Trong tay Nhan Hương còn bung chén cháo bát đang đứng bên cạnh nói truyện cười, vừa dứt cháo cho ăn Tập Dận. Nghe được âm thanh, Nhan Hương quay đầu lại nhìn cô, đôi má hồng hồng, con mắt lóe sáng trong veo. Nhìn thấy Điền Mật có chút lúng túng, có chút lo lắng không yên, sợ Điền Mật tức giận, dù sao Điền Mật là vị hôn thê của Tập Dận.

Mặc dù Tập Dận nghiêm mặt, nhưng trong mắt vui vẻ không ngăn được, anh cảm thấy cô gái họ Nhan này thật quá thú vị, không trách được tính tình cô cứ lơ mơ, vụng về như vậy, thì ra từ nhỏ đã như vậy. Nhìn đến đây, chúng ta sẽ hiểu, Nhan Hương đang nói chuyện khi còn bé với Tập Dận.

"Nói gì đó? Vui như vậy? Vất vả y tá Nhan rồi, sáng sớm cứ tới đây đi làm. Dận, ngày hôm qua chú Tập và di Mẫn đã tới rồi?" Điền Mật đi thẳng đến trước giường bệnh, đặt cả mâm cháo trong tay lên bàn, lại đi toilet rửa tay kiểm tra miệng vết thương cho Tập Dận.

"Ừm, miệng vết thương khép lại vô cùng tốt, không có vấn đề gì lớn, tin tưởng Dận rất nhanh có thể xuất viện!"

Từ khi vào phòng đến bây giờ, Điền Mật vẫn nở nụ cười, có điều trong lòng không thoải mái được, bây giờ cô và Nhan Hương là tình địch đây! Chẳng qua, Nhan Hương không phải là nữ chủ Tiểu Bạch, đơn thuần, thiện lương sao, bây giờ biết cô là 'Vị hôn thê' của Tập Dận rồi còn tìm Tập Dận chứ? Còn nấu cháo cho anh ăn nữa!

Tập Dận thấy ai cũng nghiêm mặt, chỉ có lúc đối mặt với Nhan Hương trong mắt mới có vui vẻ, nếu Tập Dận không phải là nam chủ, cô cũng không muốn nịnh nọt anh đâu! Lúc trước cô cũng không có tốt với Lý Cốc như vậy!

Kỳ thật nhìn thấy Điền Mật, trong lòng Tập Dận rất vui vẻ. Chỉ có điều trong lòng vẫn có chút không được tự nhiên, nghĩ đến quan hệ của hai người là gì! Người yêu? Từ lúc bốn năm trước đã chia tay! Bạn bè? Được rồi, miễn cưỡng nghĩ như vậy.

Nhan Hương đứng ở bên giường, đi cũng không được, ở lại cũng không xong, trù trù, cuối cùng đặt chén cháo trong tay lên bàn. Cẩn môi dưới: "Cái kia. Tôi, tôi đi trước." Nhan Hương không muốn đi, nhưng cô ta phải dùng thân phận gì ở lại đây? Cô chỉ là một người y tá! Hai người ngay cả bạn bè cũng không phải! Nhiều lắm là khi Tập Dận bị thương, cô băng bó, sau đó hai người nói chuyện với nhau được vài câu.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Quân Nhân Văn (5)

Editor: Snowflake HD

Cô thật khó chịu, cô nghĩ, có lẽ mình đã thích Tập Dận rồi!

Tập Dận nhìn gương mặt Nhan Hương, cảm thấy có chút kì lạ tại sao trông cô có vẻ đau khổ như vậy, chẳng lẽ vừa nãy cô không muốn dứt cháo cho hân ăn?!

Điền Mật cười cười nhìn Nhan Hương, không đợi Tập Dận mở miệng: "Ừ, được rồi, y tá Nhan ra ngoài trước đi!"

Nhan Hương không trả lời, nhưng lại nhìn về phía Tập Dận, khuôn mặt khổ sở, gương mặt nhỏ nhắn thành một đống lộn xộn.

Tập Dận nhú mày, hân thật sự không hiểu về mặt của Nhan Hương là biểu hiện ý tứ gì: "Ừ, cô ra ngoài đi."

Tập Dận vừa nói xong, vẻ mặt Nhan Hương giống như bị đá kích rất lớn, đôi mắt long lanh nước chảy ra ngoài.

Thấy thế, Điền Mật nhún vai, không còn lời để nói. Sau đó ngồi xuống ghế chỗ Nhan Hương vừa mới đứng dậy, nhìn Tập Dận: "Dận, anh thích y tá Nhan sao?"

Mặc dù Tập Dận cảm thấy câu hỏi của Điền Mật có chút kì lạ, nhưng nghe đến chữ thích Nhan Hương, hân cảm giác có gì đó không bình thường, hân không trả lời Điền Mật, mà đang suy nghĩ cái cảm giác bất thường kia là gì.

Được rồi, hình như, nhân vật nam chính của chúng ta đã hơi thích nhân vật nữ chính rồi, đúng không, 0051.

"Á, có vẻ là vậy, cho nên kí chủ cố gắng lên nha!"

Ừ, vậy tôi có nên nói với nam chính, tôi đã từng có bạn trai không, nhân dịp nói chuyện với nam chính, tôi bày tỏ 'tình cảm' với hân luôn.

“Khụ, tôi nghĩ chắc được.”

Nói chuyện với 0051 xong Điền Mật nhìn về phía Tập Dận lúc này vẫn ngây ngời, nháy mắt mấy cái, muốn bắt trước ánh mắt thâm tình của nữ chính tối hôm qua, nhưng mà cô phát hiện, cô. Khụ, không có năng khiếu diễn xuất a.

“Kí chủ có thể mua ánh mắt thâm tình.”

Hả? Ánh mắt thâm tình cũng mua được sao?

“Tất nhiên, có bán ánh mắt thâm tình, đôi mắt long lanh đắm luyến, còn có hoa lê đái vũ, thanh tịnh như nước (*).”

(*) Lê hoa đái vũ [梨花帶雨] : Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái.

Nhiều vậy? Thế mua làm sao?

“Dùng điểm tích lũy, 15 điểm tích lũy có thể sử dụng ánh mắt thâm tình một lần, 50 điểm tích lũy được phép sử dụng vĩnh viễn!”

Quả thật là không rẻ. Tôi muốn mua vĩnh viễn.

Sử dụng ánh mắt thâm tình, phút chốc, đôi mắt Điền Mật thay đổi ngay lập tức.

Đưa tay, nắm chặt tay phải Tập Dận. Độ nóng trên bàn tay khiến Tập Dận trở lại bình thường, quay đầu, liền thấy đôi mắt tràn đầy yêu thương của – Điền Mật, làm cho tim của hắn rung động một trận.

“Đỉnh – độ hảo cảm nam chủ + 5, độ hảo cảm 80. Kí chủ quá ngẫu!”

Lúc này tâm trạng của Điền Mật mới có chút tốt hơn, tốn hết 50 điểm tích lũy nha! Ít nhất cũng lấy lại được 5 điểm hảo cảm.

Cô bắt đầu kế hoạch: “Dận, thật ra mấy bữa nay, em vẫn luôn đợi ngày anh khỏe lên để có thể nói chuyện. Em không biết mối quan hệ hiện tại của chúng ta là gì, người yêu cũ? Thanh mai trúc mã? Bạn bè? Bốn năm trước em cố tình bỏ sang nước ngoài, em thừa nhận, điểm này là em không đúng. Ngày trước em mệt mỏi bởi vì cuộc sống của em không có chút gì thay đổi cho dù em đã trưởng thành, sống như vậy cực kì không vui vẻ, cuộc đời em đều được người khác sắp đặt. Tốt nghiệp, rồi kết hôn với anh, sinh con, sau đó trở thành bà chủ. Chúng ta cùng nhau lớn lên, rất thân thiết, ngay cả thói quen nắm tay cũng vô cùng bình thường. Ngoài anh ra, em chưa từng có hành động thân mật với bất cứ người con trai nào, nắm tay cũng tuyệt đối không có. Từ năm em và anh 16 đến 22 tuổi, em vẫn luôn tự hỏi, giữa em và anh có phải là tình yêu hay không? Vì vậy em chọn đi xa.”

Ngừng chốc lát, Điền Mật buông tay Tập Dận ra, ngồi thẳng người: “Một năm em ở nước ngoài, em đã đồng ý làm bạn gái của một người, hắn là thủ khoa, cùng khóa với em. Hắn và anh là hai người đàn ông hoàn toàn khác nhau, hắn rất quan tâm chăm sóc cho em, lại là người hiểu ý người khác. Vào ngày lễ tình nhân sẽ mua hoa tặng em, mỗi ngày kỉ niệm sẽ chuẩn bị một món quà khiến em kinh ngạc, cuối tuần thường dẫn em đi chơi. Em nghĩ, mình thích hắn. Nhưng về sau em suy nghĩ cẩn thận, đúng là ban đầu em thích hắn thật, hắn ở bên cạnh lúc em cô đơn lạnh lẽo. Nhưng đối với hắn, em không hề có tình yêu, em nghĩ kĩ rồi, em chỉ yêu một người duy nhất mà thôi.”

Tập Dận không biết diễn tả cảm xúc hiện tại của hắn như thế nào, hắn không biết lý do Điền Mật bỏ sang nước ngoài, lúc đó, hắn cảm thấy thế nào ư? Khô sở, thất vọng, tức giận, không quan tâm, sau đó hắn tập trung tinh thần vào quân đội. Hắn chưa từng nghĩ, Điền Mật ở nước ngoài, có cô đơn hay sợ hãi hay không, bây giờ nghĩ lại, hắn chợt thấy bản thân hắn quá kém cỏi đáng trách. Hắn có chút ghen tị với kẻ đã ở bên cạnh cô lúc cô lẻ loi nhất, tên kia có vẻ rất xuất sắc. Nhớ tới ngày xưa, lúc hắn quen Điền Mật, hình như chưa hề từng tặng hoa cho cô vào ngày lễ tình nhân, càng không tạo bất ngờ cho cô ở những ngày lễ kỉ niệm, chủ nhật không dẫn cô đi chơi. Đột nhiên, hắn cảm thấy ngày xưa hắn thật tệ! Thế nhưng hắn lại vui, hắn kém cỏi như vậy, nhưng Điền Mật lại yêu điểm đó của hắn.

“Đỉnh – độ hảo cảm nam chủ + 10, độ hảo cảm 90, kí chủ quá tuyệt vời!”

Hắc hắc. Điền Mật vui mừng đến mức sắp cười ra tiếng rồi! Quả nhiên, không phí công cô bỏ ra một đêm nghiên cứu tiểu thuyết ngôn tình...! Còn nữa, cô bỏ ra 50 điểm tích lũy cũng không có uổng nha!

“Dận, chúng ta bắt đầu lại lần nữa được không?”

Tập Dận nghiêm mặt, bộ dáng hắn có vẻ tức giận, gờn ngón tay ngoắc ngoắc Điền Mật, ý bảo Điền Mật tới gần hắn.

Về mặt của Tập Dận khiến Điền Mật có chút nghi ngờ, không phải là mới tăng 10 điểm hảo cảm sao, nhưng vì sao hắn vẫn tức giận? Nhưng cô rất vâng lời xích lại gần.

Tập Dận nhấc cánh tay, ôm Điền Mật vào trong ngực.

--- ----

Sau hôm đó, thái độ của Tập Dận thay đổi hoàn toàn, không hề để ý thể diện, luôn chủ động tìm Điền Mật nói chuyện.

Về sau, vết thương của Tập Dận lành hẳn, nhưng hắn chưa muốn về quân đoàn, mà trực tiếp đưa giấy báo kết hôn lên cấp trên. Sau đó dắt cô đi chụp ảnh cưới.

Tập Dận làm việc rất mau lẹ, việc kết hôn cũng không kéo dài, chụp hình cưới xong liền quyết định ngày tổ chức hôn lễ, dĩ nhiên, chậm nhất cũng phải là nửa tháng sau. Nhưng Tập Dận lại sợ lâu, nên đi làm giấy kết hôn trước.

Tập gia và Điền gia không có ý kiến, dù sao hai nhà đều muốn mau chóng bế cháu.

Nửa tháng sau

Tập Dận và Điền Mật tổ chức hôn lễ theo kiểu Trung Quốc, Điền Mật mặc sườn xám đỏ thắm, nửa tháng trước mẹ Tập kêu người đặc biệt may riêng cho cô, phía trước dùng tơ vàng thêu phượng hoàng tung cánh, rất tinh xảo. Tóc được búi lên cao, đầu đội mũ phượng đỏ. Trên cổ đeo dây chuyền vàng kiểu dáng giống phượng hoàng, hai tay đeo vòng long phượng rất nặng. Lúc này trông Điền Mật cực kì xinh đẹp!

Cô nắm tay cha Điền, chậm rãi đi đến chỗ Tập Dận, đi ngang qua mẹ Điền đôi mắt lấp lánh nước, đi ngang qua vẻ mặt vui mừng của cha mẹ Tập Dận, đi ngang qua ánh mắt hâm mộ chúc mừng của tân khách, đi ngang qua vẻ mặt buồn khổ của Nhan Hương. Cô nhìn Tập Dận, hôm nay Tập Dận mặc quân phục, tràn đầy khí thế mạnh mẽ, không giống lần hắn đến sân bay đón cô. Tập Dận bây giờ, cả người ngập tràn trong hạnh phúc, nụ cười trên mặt dựa theo khoảng cách giữa hắn và Điền Mật, càng lúc càng mở rộng.

Tập Dận cảm thấy, mỗi một bước chân của Điền Mật, đều khắc sâu trong lòng hắn, chậm rãi chiếm hết toàn bộ trái tim hắn.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Quân Nhân Văn (Kết)

Editor: Snowflake HD

Điền Mật khoác tay cha Điền, đi đến trước mặt Tập Dận, rồi đứng lại.

Trong mắt cha Điền bắt đầu ẩm ướt, ông nhìn Điền Mật trong ánh mắt có chút không nỡ. Con gái mình lấy chồng, cho dù lấy người thân cận, nhưng cũng là con người ta rồi.

Nhìn cha Điền có vẻ không muốn buông tay, Tập Dận quay người về phía cha Điền kính trọng chào, giọng nói nghiêm túc: “Cha vợ, từ hôm nay trở đi, con đảm bảo với cha! Con sẽ dùng mạng sống của mình, làm cho Mật Mật hạnh phúc vui vẻ!”

Cha Điền gật đầu, dù không muốn vẫn phải trao tay Điền Mật vào tay Tập Dận: “Cha không mong các con giàu sang, cũng không cần con thăng quan tiến chức. Chỉ cầu con mạnh khỏe, chăm sóc con gái cưng của cha thật tốt!”

“Con biết rồi! Chắc chắn!” Tập Dận nắm tay Điền Mật thật chặt, giống như sợ cha Điền đổi ý.

Cha Điền gật đầu, đi về chỗ ngồi của mình.

Điền Mật và Tập Dận tổ chức hôn lễ theo kiểu Trung Quốc, lễ cưới xong, từ nay về sau, hai người liền buộc chặt một chỗ.

“Đinh --- độ hảo cảm nam chủ + 10, độ hảo cảm đạt 100. Nhiệm vụ hoàn thành.”

“Khôi phục ý thức kí chủ --- khôi phục thành công --- chuẩn bị tách khỏi kí thể ---”

“5 --- 4 --- 3 --- 2 --- 1 ---”

Trở lại không gian màu trắng quen thuộc, Điền Mật nhanh chóng trở lại bình thường, đột tiến công nam chính lần này khác hẳn với nam chính lần trước, khiến cô cảm thấy có điểm khác lạ. Đọc những tiểu thuyết ngôn tình kia xong, cô cảm thấy mình rất thích Tập Dận, thậm chí là cực kì thích. Ừ, cô thấy chắc là phải diễn tả như vậy, gặp phải nam chính khó tiến công khiến cô có hơi khổ. Về sau cô sẽ cố gắng thích nam chính.

Nhiệm vụ hoàn thành được 100, cho điểm nhiệm vụ 90. Điểm tích lũy 90. Thực hiện xong nguyện vọng ký thể, đạt 6 điểm phân phối. Xin hỏi kí chủ, muốn phân phối điểm sao?”

“Phân phối, cộng vào hình dạng đi!” Nói gì thì nói ai cũng nhìn mặt trước đấy, cô tranh thủ đổ đầy cột hình dạng.

Ghi vào tư liệu kí chủ:

Họ tên: Điền Mật

Giới tính: Nữ

Tuổi: 30

Cấp bậc: 2

Hình dạng: 66 (Điểm tối đa 100)

Màu da: 65 (Điểm tối đa 100)

Vóc dáng: 80 (Điểm tối đa 100)

Trí tuệ: 70 (Điểm tối đa 100)

Thể lực: 60 (Điểm tối đa 100)

Mị lực: 55 (Điểm tối đa 100)

Sở trường: Bác sĩ ngoại khoa

Kỹ năng đặc biệt: Ánh mắt thâm tình (Sử dụng vĩnh viễn)

Điểm tích lũy: 135

“Kí chủ muốn nghỉ ngơi một chút, hay tiếp tục nhiệm vụ?”

“Tiếp tục nhiệm vụ!”

“Được, nói trước với kí chủ, nhiệm vụ tiếp theo tương đối khó, có lẽ khi xuyên thời gian rồi sẽ không thuận lợi tiến công như vậy, thời gian hoàn thành nhiệm vụ cũng lâu hơn một chút.”

“Ừ, tôi biết rồi.”

“Đang tiếp nhận nhiệm vụ --- tiếp nhận nhiệm vụ thành công --- đang truyền tải nhiệm vụ đến kí chủ ---”

“Truyền tải thành công --- đang tái hiện nhiệm vụ ---”

Ngoại truyện nhỏ

“Alo? Mẹ hả? Con mới vừa tan ca, có chuyện gì vậy? Ừ, buổi chiều con có thời gian? Cái gì? Coi mắt? Cui mắt á..., mẹ ~ con gái mẹ mới có 27 tuổi, vẫn còn thanh xuân chán!” Nhan Hương thấy điện thoại mẹ cô gọi đến thì rất vui, dù sao hai tháng nay cô cũng không về thành phố A thăm cha mẹ, nên rất nhớ người thân. Kết quả, mẹ gọi điện thoại bắt cô đi coi mắt. Lạ lẫm, cũng không phải là không ai thích cô, bác sĩ mới đến viện quân y hai tháng trước vừa mới tỏ tình với cô. Chẳng qua là bây giờ cô không muốn yêu thôi!

“Sắp tới 30 rồi, còn tuổi thanh xuân cái gì chứ, con không biết xấu hổ à! Trời ơi! Cứ gấp mặt thử xem! Nếu không thích, thì coi như kết giao thành bạn bè! Nói mới nhớ con cũng gặp thằng bé rồi nha! 22 năm trước, mẹ dẫn con tới nhà bà ngoại chơi, chú Trình kể bên nhà bà ngoại con có một người con trai! Lúc ấy con cứ đi theo mộng tưởng bé, hình như gọi nó là anh Trình, về sau cả nhà bọn họ chuyển sang nước ngoài sống, con nhớ không? Mấy hôm trước mẹ sang nhà ngoại, trùng hợp gặp được chú Trình của con, thì ra vợ chú Trình qua đời, ôi già rồi, còn nhớ rõ tổ quốc của mình, nên quay về. Con đi gặp không? Há? Tốt xấu gì hai con cũng được gọi là thanh mai trúc mã mà!”

Mẹ Nhan ngồi nói một đoạn dài cũng không thờ dỗi, Nhan Hương nghe được tròn mắt. Cái gì? Thời điểm năm tuổi con nít chơi đùa với nhau vài ngày, nhỏ tuổi như vậy ai mà nhớ, thế cũng gọi thanh mai trúc mã. Nghe thấy mẹ Nhan còn muốn tụng kinh tiếp: “Con biết rồi! Nhất định sẽ gặp! Sẽ gặp! Mẹ cho con địa chỉ đi!” Nhan Hương nặng nề thở một hơi, mẹ, con đâu hàng!

Buổi chiều, gặp ‘Người có duyên’ ở quán cà phê.

Nhan Hương nghe mẹ Nhan nói xong, đeo ít đồ trang sức, uốn mái tóc dài màu đen gọn sóng, đặt xõa trên vai, mặc váy đầm màu trắng mỏng, chân mang đôi giày cao gót trắng nhạt. Cô lúc này y hệt năm năm trước đều tỏa ra nét ngây thơ, khuôn mặt non nớt không có dấu hiệu trưởng thành.

Bước vào quán cà phê, cô liếc mắt nhìn xung quanh, mẹ cô nói, đối phương sẽ mặc đồ tây đen, trên bàn đặt đóa hoa tử sắc tím mà cô thích nhất. Đột nhiên, cô thấy cái gì đó, kinh ngạc tròn mắt, sau đó nhìn lại bốn phía.

Một người đàn ông đẹp trai ngồi bên cạnh cửa sổ vừa nhìn thấy cô thì vẫy tay. Đành chịu vậy, cô thờ dỗi, đi về phía đối phương.

“Bác sĩ Trình, xin nói cho tôi biết, xảy ra chuyện gì thế này?” Người đối diện người đàn ông kia, vẻ mặt Nhan Hương rất nghiêm túc.

Người được gọi là bác sĩ Trình nhìn Nhan Hương nhún vai, trên mặt nở nụ cười: “Như em thấy đó, anh là anh Trình của em.”

--- -----

“Mẹ ~ Các Các dành búp bê của con ~” Cô bé mặc đồ công chúa lớn lên rất xinh xắn, bím tóc hai bên, trong mắt có giọt lệ trong suốt, giống như một giọt sương sẽ lập tức đổ ra.

“Hữu Ân, con là anh, sao có thể dành đồ chơi của em gái chứ! Hơn nữa con là con trai, sao lại chơi búp bê?” Điền Mật nắm tay con gái Niệm Ân, dắt đến phòng đồ chơi riêng của hai đứa con mình, khuôn mặt không hài lòng nhìn con trai mình.

Nghe vậy, Hữu Ân bĩu môi, vẻ mặt hết cách: “Mẹ, đầu tiên con chỉ sinh sớm hơn Niệm Ân một phút đồng hồ mà thôi, nếu không tính toán, thì hai bọn con đều giống nhau đấy. Tiếp theo, chỉ cần Niệm Ân đưa xe tăng của con ra đây, con sẽ trả lại búp bê cho nó.”

Nghe con trai mình ‘giải oan’ Điền Mật nhún mày cúi đầu nhìn con gái, đôi mắt lóe sáng: “Ân ~ hả?”

“Con con. Con thấy anh thích chơi xe tăng, nên muốn coi thử một chút à!” Niệm Ân bĩu môi, lúc đầu còn có chút xấu hổ, về sau lại hùng hồn nói.

Điền Mật đang muốn dạy đạo lý cho con gái, thì nghe tiếng bước chân lộc cộc, vững vàng mạnh mẽ, rất nhanh đã đi đến phía sau Điền Mật.

“Bố -----”

“Cha -----”

Niệm Ân thấy bố mình trở về, lập tức buông tay Điền Mật, chạy về phía Tập Dân đang giang tay chờ.

Hữu Ân đi đến trước mặt Tập Dân, hắn luôn có kỷ luật hơn em gái nhiều, nhưng trên mặt cũng không giấu được nụ cười vui vẻ vì cha về. Tập Dân một tay ôm Niệm Ân, lại cúi đầu nhìn Hữu Ân, gờ tay vuốt tóc hắn, trong mắt chứa đầy yêu thương.

Ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt nồng nàn của Điền Mật, làm thế nào cũng không ngăn được.

Nở nụ cười với cô, chỉ có Điền Mật mới biểu hiện thâm tình như vậy với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Điều Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Giả Người Quỷ Yêu (1)

Editor: Snowflake HD

Ôn Trạch Vũ là một bé trai rất đặc biệt, đôi mắt của hắn có thể nhìn thấy âm dương, từ nhỏ đã có rồi, nhưng không phải lúc nào hắn cũng thấy, chỉ có buổi tối mới thấy được, trời vừa sáng, hắn sẽ không nhìn thấy những thứ kia, ban đầu hắn rất sợ hãi, nhưng về sau nhìn miết thành quen, cuối cùng không thèm để ý đến mấy thứ đó mà quỷ đó.

Thói quen cuộc sống của hắn là như vậy, thậm chí không ảnh hưởng gì đến hắn cả. Khi còn bé hắn vì sợ hãi mà không dám bước chân ra ngoài, tự nhốt mình trong nhà, bây giờ hắn chẳng khác gì những cậu bé bình thường.

Nếu như không có chuyện bất ngờ xảy ra, cuộc sống của hắn đã có thể đi theo kế hoạch, tốt nghiệp đại học xong làm việc trong công ty của gia tộc, sau đó kế thừa tài sản của gia đình, lấy một người vợ môn đăng hộ đối.

Tuy nhiên, cuộc sống luôn xảy ra những chuyện khó lường, năm Ôn Trạch Vũ học đại học năm 2, hắn gặp bất ngờ lớn nhất trong đời.

Hắn nhớ rõ buổi chiều ngày hôm đó, một mình hắn đến thư viện đọc sách, hắn rất thích đọc sách sử. Lúc ngồi ở tiệm sách, hắn phát hiện một quyển sách lịch sử rất hấp dẫn.

Hắn mãi mê đọc, đến khi nhớ ra thì đã là ban đêm.

Khép sách lại, hắn mấp máy môi. Trả sách lại chỗ cũ, đứng dậy, chuẩn bị đi về.

Trong thư viện rất sạch sẽ, bởi vì vô cùng sạch sẽ, nên hắn không nhìn thấy thứ kia. Nhún mày, tất nhiên hắn cũng bất ngờ bởi vì chỗ này quá sạch. Thậm chí nhà của hắn, mỗi ngày cũng thấy vài con ma bay lượn.

Đột nhiên, một thân hình màu trắng hiện lên. Đôi mắt Ôn Trạch Vũ lấp lánh, không để ý đến, tiếp tục đi ra khỏi tiệm sách.

“Áy nè nè! Điện thoại của anh ~” Giọng nói trong trẻo, êm tai giống như tiếng nước chảy.

Quay đầu lại, một cái quần trắng, gương mặt bình thường, thứ duy nhất khiến người ta kinh ngạc, chính là đôi mắt đặc biệt xinh đẹp của cô, và mái tóc dài tới eo. Ủ, còn có giọng nói dễ nghe nữa, hoàn toàn không giống tiếng nói lạnh lẽo của ma. Cô không mang giày, chân cách mặt đất một khoảng nhất định. Thấy Ôn Trạch Vũ quay đầu lại nhìn mình, cô kinh ngạc tròn tròng mắt. Ngón tay run rẩy chỉ thẳng vào Ôn Trạch Vũ: “Anh... anh.” Lại chỉ vào bản thân: “Có thể nhìn thấy tôi sao?”

Thứ đứng trước mặt và những con ma Ôn Trạch Vũ thường thấy không giống nhau lắm, nếu không nhìn bàn chân không chạm đất của cô, Ôn Trạch Vũ gần như chắc chắn cô là người.

Gật đầu, trong mắt hiện lên tia không vui vẻ: “Tôi có thể nhìn thấy.”

Đã nhận được đáp án, cô gái quá mức vui mừng xém nữa nhảy lên: “Ôi! Trời! Tôi ở chỗ này lâu như vậy, chưa từng có người nào nhìn thấy tôi đấy!” Cô gái tỏ ra rất phấn khích, thoáng cái liền bay tới bên cạnh Ôn Trạch Vũ.

“Tôi là A Đồng, từ nay về sau chúng ta là bạn nha!”

A Đồng không nhớ rõ chuyện trước kia của mình, ngay cả họ tên cũng không, cô chỉ nhớ trong tên của mình có một chữ Đồng, A Đồng không thể rời khỏi thư viện, vì vậy ngày nào Ôn Trạch Vũ cũng đến thư viện, buổi chiều, sau đó ngồi đến tối.

Thời gian dần trôi qua, hần cảm thấy bản thân mình đối với A Đồng này sinh cảm giác lạ.

Khi đó hần đã đính hôn với vợ chưa cưới của mình, đang đợi tốt nghiệp xong thì kết hôn. Nhưng mà tiếp xúc nhiều với A Đồng, hần phát hiện, hần thích cô, hần, thích một hồn ma. Cuối cùng, hần dùng mọi biện pháp để tìm ra thân phận A Đồng, nhiều lần gặp khó khăn, rốt cuộc hần cũng tìm được, A Đồng, tên đầy đủ là Châu Tử Đồng, chính là học sinh trường hần ngành văn học, hể không có việc gì làm là Châu Tử Đồng lại đến thư viện đọc sách.

Một ngày nọ hai năm trước, cô học đại học năm 2 đang ở thư viện đọc sách, đến thư viện, không biết lý do tại sao lại bị lỏng, rớt xuống, đập trúng ngay đầu Châu Tử Đồng.

Được đưa đi điều trị, Châu Tử Đồng trở thành người thực vật, mà linh hồn của cô đến thư viện, không thể thoát khỏi đây được, thời gian trôi qua nhanh, giờ đã được hai năm.

Cơ thể Châu Tử Đồng còn chưa chết, Ôn Trạch Vũ thật vui mừng. Đồng thời cũng có chút rắc rối, làm sao có thể đưa linh hồn Châu Tử Đồng trở lại cơ thể của cô được đây?

Nhiều lần thăm dò tin tức, nghe nói có một vị đạo sĩ cực kì lợi hại, hần lập tức mời vị đạo sĩ kia đến. Đạo sĩ kia đúng thực là lợi hại, biết rõ dương thọ Châu Tử Đồng đã hết, nhưng vẫn giúp hần làm phép cho Châu Tử Đồng, kéo linh hồn quay trở lại xác.

Châu Tử Đồng tỉnh lại rồi nhưng không nhớ Ôn Trạch Vũ, cũng có thể nói, cô không còn trí nhớ khoảng thời gian cô làm ma.

Châu Tử Đồng quay lại trường tiếp tục việc học, mà Ôn Trạch Vũ, tất nhiên kiên trì theo đuổi Châu Tử Đồng, có người con trai xuất sắc như vậy theo đuổi, Châu Tử Đồng cũng rất vui, không lâu sau, Châu Tử Đồng chấp nhận tình cảm của Ôn Trạch Vũ.

Gia đình Châu Tử Đồng bình thường, mà Ôn Trạch Vũ là người thừa kế của tập đoàn Ôn thị đứng thứ chín toàn cầu, như vậy là không môn đăng hộ đối, người nhà Ôn Trạch Vũ dĩ nhiên không chấp nhận người con dâu như vậy.

Vợ chưa cưới của Ôn Trạch Vũ là tiểu thư của tập đoàn Điền thị đứng thứ năm toàn cầu, cha Điền đã sớm phát thông báo, dùng một nửa tài sản với tư cách đồ cưới cho con gái. Nói cách khác, chính là người nào cưới thiên kim tiểu thư Điền thị, sẽ có được một nửa Điền thị. Ngay cả người thừa kế gia tộc Smith đứng thứ nhất toàn cầu cũng đến chỗ cha Điền cầu hôn.

Không được sự đồng ý của gia đình, Ôn Trạch Vũ lén lút đến chỗ vợ chưa cưới của mình, tự ý xóa bỏ hôn ước. Mà vợ chưa cưới của Ôn Trạch Vũ là Điền Mật. Điền Mật từ lúc sinh ra đã kiêu ngạo, tuy rằng cô thích Ôn Trạch Vũ, thậm chí là rất yêu, nhưng mà một người kiêu ngạo như cô, không muốn để Ôn Trạch Vũ nhìn thấy vẻ yếu mềm của mình, không muốn bám dính lấy Ôn Trạch Vũ. Ôn Trạch Vũ tìm cô để hủy bỏ hôn ước, cho dù tìm cô rất đau, nhưng cô không muốn miễn cưỡng Ôn Trạch Vũ, vì vậy gật đầu đồng ý.

Trải qua một quãng đường khó khăn, Ôn Trạch Vũ kiên trì không bỏ cuộc, cuối cùng cũng nhận được cái gật đầu của cha mẹ Ôn đối với Châu Tử Đồng. HE.

Về phần Điền Mật, cô cưới người thừa kế gia tộc Smith, sang Ý định cư. Chẳng biết tại sao, công ty cha Điền lại xuống dốc, tới mức nhiều chuyện lớn nhỏ không ngừng xảy ra, nhanh chóng tiến đến bờ vực phá sản. Điền Mật muốn đưa cha mẹ Điền sang Ý, lúc cha mẹ Điền ngồi trên máy bay thì gặp tai nạn hàng không.

Thời điểm Điền Mật đến nhà Smith, chồng của cô đối xử với cô không tệ, mặc dù không có nhiều tình cảm, nhưng cũng tôn trọng lẫn nhau. Vừa nghe tin Điền thị phá sản, cha mẹ Điền qua đời, người nhà Smith đối xử với cô càng lạnh lùng, cô sinh một bé gái, khi con gái chưa đầy tháng, chồng của cô, dẫn một cô gái trẻ và ba đứa con trai không rõ lai lịch về nhà. Sợ cô đi ra ngoài nói lung tung, người nhà Smith nói cô bị chứng bệnh trầm cảm sau khi sinh.

Từ nay về sau, nhót cô trong một căn phòng, vĩnh viễn không nhìn thấy mặt trời, thời gian dần trôi qua, cơ thể cô thực sự bị bệnh, cô điên rồi, ngày nào cũng la hét kêu gào, bức tóc của mình, cào rách cơ thể. Cuối cùng, cô đập vỡ tấm gương, dùng mảnh vỡ của gương cắt cổ tay, tự sát.

Tiếp nhận xong nhiệm vụ, cùng sở hữu trí nhớ của ký thể, Điền Mật bỗng cảm thấy thương cảm cho thân thể này. Tâm nguyện của ký thể là hy vọng cha mẹ sống khỏe mạnh, hy vọng cô có thể giữ được người mình yêu thương.

Thở dài, Điền Mật mở mắt ra, lúc này cô đang nằm trên chiếc giường lớn trong phòng của mình, thò tay cầm lấy điện thoại đặt trên đầu giường. Bây giờ mới là sáng sớm. Ánh sáng từ từ thay đổi, cô phát hiện hình như lúc mình tới đây, Ôn Trạch Vũ đã tìm được đạo sĩ kia

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Điều Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Giả Người Quỷ Yêu (2)

Nếu như cô không có nhớ lắm, lúc này vừa đúng 3h, vị đạo sĩ kia đã làm cho Trâu Từ Đồng về tới thân thể của mình.

Ba ngày sau, Trâu Từ Đồng sẽ tỉnh lại. Qua một tháng nữa, Trâu Từ Đồng sẽ trở lại T Đại, tiếp tục việc học.

Nhưng có chút không ổn nha, Ôn Trạch Vũ đã thích Trâu Từ Đồng rồi, không giống nhiệm vụ phía trước, Lý Cốc căn bản chưa thấy Lưu Manh Manh, mà Tập Dận vẫn không có thích Nhan Hương.

Bất đắc dĩ nhượng may, nhớ tới 0051 nói, độ khó của nhiệm vụ sẽ gia tăng, hơn nữa mỗi lần tiến vào nhiệm vụ cũng sẽ không biết giờ quốc tế, vừa đúng thời cơ.

Được rồi, không sao, trước ngủ một lát thôi, có cái gì ngày mai rồi nói sau.

Sáng hôm sau, Điền Mật bị một hồi chuông điện thoại đánh thức, đưa tay mơ hồ nhận điện thoại: “Alo?” giọng nói này ngược lại có chút giống ký chủ trước, giọng lạnh nhạt rất nhiều rất giống Điền Mật, làm cho người ta cảm giác mỹ nhân băng sơn, không dám tới gần. Cho nên Điền Mật cũng không có bận bẻ, kỳ thật Điền Mật vốn không phải người lạnh lùng, chẳng qua thật sự không chịu được những người nịnh bợ giả mù sa mưa đáng về căn thân kia, cho nên bên ngoài giả bộ như một người cự tuyệt xa ngăn dậm, dãn dãn, cũng thành thói quen như vậy.

Đương nhiên, mọi việc đều có ngoại lệ, có băng sơn, tự nhiên có người muốn hòa tan băng sơn, mà chủ nhân đầu dây điện thoại bên kia, đúng là nữ hán tử hòa tan băng sơn làm nhiệm vụ của mình, Dung Dong là một người giả con trai, cùng lớp với Điền Mật, từ lúc học sơ trung lần đầu tiên Dung Dong nhìn thấy Điền Mật, thì rất thích chơi với cô bé giả bộ lạnh lùng này, bất đắc dĩ, Điền Mật không để ý tới cô ta, vì vậy, mặc kệ Điền Mật lạnh nhạt với cô ta như thế nào, Dung Dong vẫn quấn quýt lấy cô. Có lẽ là thói quen, Điền Mật cũng chậm rãi tiếp nhận người bạn duy nhất này.

“Trời ạ, em gái nhỏ! Em đừng nói với tôi, bây giờ em còn ngủ nhá!” Giọng nói của Dung Dong rất trung tính, giống như con người của cô ta, nếu không cẩn thận nghe, nhìn kỹ, thì sẽ cho rằng cô ta chính là một nam sinh rất xinh đẹp, thậm chí cũng không thiếu nữ sinh thô lỗ với cô ta. Có điều rất đáng tiếc, hướng giới tính của Dung Dong vô cùng bình thường, đương nhiên những nữ sinh kia không có hi vọng rồi.

“Ề hèm~ “

Bên kia Dung Dong trở mình xem thường, có chút bất đắc dĩ: “Chị ơi ~ đã nói rồi đấy cháo thịt nạc Phúc Ký đó? Đã nói rồi sao màu tím đầy trời an ủi! Người anh em, tôi! Lúc này tôi đang treo chân, nằm ở trên giường bệnh, đói bụng chờ cậu! Cậu không biết xấu hổ sao?”

Được rồi, lúc này Điền Mật vô cùng thanh tĩnh, mở ra trí nhớ, quả thật có chuyện như vậy.

Dung Dong không chỉ lớn lên giống con trai, tính cách cũng rất tùy tiện, sở thích cũng giống con trai, thích chơi bóng rổ, đi đua xe. Nhưng ba ngày trước, Dung Dong đi đua xe, lúc đua giỡn thì xe bị lật, đùi phải của Dung Dong bị gãy xương nghiêm trọng, băng thạch cao, bị rớt.

Mà đêm qua, Dung Dong gọi điện thoại nói với cô muốn ăn cháo thịt nạc Phúc Ký, Điền Mật đáp ứng cô ta sáng hôm nay sẽ mua đến cho cô ta.

Cô nhìn đồng hồ, đêm qua tiếp nhận nhiệm vụ, lại dung hợp trí nhớ của ký chủ, cả người có chút mệt mỏi, nên ngủ thẳng tới chín giờ.

“Xin lỗi, ngủ quên, tớ thức dậy, mua cháo cho cậu ngay.” Điền Mật vừa nói, vừa xoay người.

Cúp điện thoại, rửa mặt một chút, mặc váy liền áo màu tím, giày cao gót màu trắng, cũng không có ăn điểm tâm, trực tiếp ra cửa.

Điền Mật lái xe đi trước Phúc Ký, mua hai phần cháo thịt nạc, lại đi cửa hàng bán hoa mua một bó hoa, sau đó đi bệnh viện, lúc đến bệnh viện, vừa mới nhớ tới, nữ chủ Trâu Từ Đồng cũng ở trong bệnh viện này, căn cứ theo nội dung, vốn Trâu Từ Đồng đang ở phòng bệnh bình thường được Ôn Trạch Vũ an bài vào phòng bệnh VIP, suy nghĩ một chút, Dung Dong cũng ở phòng bệnh VIP, A..., phòng bệnh đều ở cùng một lầu, nói không chừng có thể nhìn

thấy Ôn Trạch Vũ đây. Ừm, gặp nữ chủ trước cũng tốt. Cầm theo cháo, trực tiếp đến lầu 9, Dung Dong ở phòng 903, lúc trước Điền Mật cũng tới thăm cô ta, cho nên cũng coi như ngựa quen đường cũ. Đã đến cửa phòng, tay vừa mới nắm chốt vặn cửa. Cửa phòng sau lưng phát ra âm thanh, cô gần như phản xạ có điều kiện, quay đầu lại.

Nhượng mảy, thật đúng lúc, cô nhìn thấy ai? Thì ra nữ chủ ở phòng đối diện nha!

Có trí nhớ của ký chủ, Điền Mật tự nhiên cũng biết nam chủ Ôn Trạch Vũ, giống như trong trí nhớ, bởi vì Ôn Trạch Vũ là con lai, tóc màu nâu hơi cuốn, trong dài, thoát nhìn lười biếng lại tùy ý. Khuôn mặt Ôn Trạch Vũ rất tinh xảo, làn da rất trắng, không giống với hai nam chủ phía trước, Ôn Trạch Vũ xinh đẹp giống như búp bê. Ôn Trạch Vũ cũng không thấp, cao gầy, khoảng 1m8, nguyên nhân bởi vì có mắt âm dương, khi còn bé Ôn Trạch Vũ không thích tiếp xúc với người khác, vì vậy cũng dưỡng thành bộ dáng lạnh lùng. Ngược lại Điền Mật có chút giống. Lúc này anh mặc một bộ quần áo bình thường, đứng ở đối diện Điền Mật.

Nhìn thấy Điền Mật, Ôn Trạch Vũ có chút ngoài ý muốn, anh và vị hôn thê này đính hôn một năm rồi, chưa từng gặp mặt, dù có số điện thoại của đôi phương, nhưng cho tới bây giờ hai người cũng sẽ không chủ động liên lạc. Bọn họ chỉ quen thuộc hơn người xa lạ một chút mà thôi.

Từ tối hôm qua, Điền Mật đã nghĩ muốn dùng tính cách gì để công lược Ôn Trạch Vũ, nếu như hai người đều lạnh lùng, ai cũng không để ý ai, như vậy thì công lược tới khi nào nha, cho nên, căn cứ theo tiểu thuyết cho ra kinh nghiệm, cùng với tính cách của nữ chủ Trâu Tử Đồng, để cho Điền Mật quyết định, với người khác vẫn là băng sơn mỹ nhân, còn với Ôn Trạch Vũ thì sử dụng tính cách ngọt ngào, có lẽ sẽ dễ cho Ôn Trạch Vũ cảm thấy Điền Mật đối xử với anh đặc biệt hơn?

0051, có hay có một loại công năng có thể cho người ta muốn xấu hổ thì xấu hổ không?

“Có, ‘Tiểu then thùng’ 20 điểm tích lũy quyền sử dụng một lần, 60 điểm tích lũy quyền sử dụng vĩnh viễn.”

Được rồi, quyền sử dụng vĩnh viễn.

“Đinh —— mua sắm ‘tiểu then thùng’ thành công, trừ đi 60 điểm tích lũy.”

Điền Mật đỏ mặt, hiển nhiên nhìn thấy Ôn Trạch Vũ có chút then thùng, nhưng vẫn cố giả bộ trấn định: “Trạch Vũ, Sao anh ở chỗ này? Có ai bị bệnh hả?”

Ôn Trạch Vũ nhượng mảy, Trạch Vũ? Bọn họ thân như vậy sao? Mặc dù có chút nghi hoặc, có điều Ôn Trạch Vũ vẫn không biểu hiện ra ngoài, anh quả thật không có một chút tình cảm với vị hôn thê này, “Người bạn.”

Sau khi Ôn Trạch Vũ nói hai chữ này, cũng không nói gì thêm.

“Ừm, bạn thân em bị thương, em đến thăm cô ấy.” Nói xong, giơ bó hoa và cháo thịt nạc trên tay lên.

Ôn Trạch Vũ cảm thấy lúc này Điền Mật có chút khang khác, với dáng vẻ bình thường hay lạnh lùng, có chút kém xa. Nhìn Điền Mật đỏ mặt trong mắt mang theo nụ cười dịu dàng, trong lòng Ôn Trạch Vũ có cảm giác khác thường.

“Đinh —— độ hảo cảm nam chủ +15, độ hảo cảm 15, ký chủ cố gắng lên!”

Àn, trước thêm một điểm đỡ một điểm. Điền Mật nhìn Ôn Trạch Vũ cười: “Em vào thăm bạn trước, tối nay em ghé thăm bạn anh Trạch Vũ? Ở phía đối diện đúng không? Phòng 904?”

Ôn Trạch Vũ dừng một chút, vẫn gật đầu.

Thấy Ôn Trạch Vũ gật đầu đồng ý, Điền Mật nhếch môi nở nụ cười, mang theo nụ cười người khác tuyệt đối nhìn không thấy ngay ngốc rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Giả Người Quỷ Yêu (3)

Editor: ๔D๔๓

“Đinh --- độ hảo cảm nam chính +5, độ hảo cảm 20. Ký chủ không ngừng cố gắng nha!”

Hài lòng xoay người, thu hồi dáng vẻ tươi cười.

Trở lại thành mỹ nhân băng giá, đẩy cửa vào, không để ý đến Ôn Trạch Vũ sau lưng nữa.

Vừa mở cửa vào đã nhìn thấy một khuôn mặt Dung Dong tươi cười nhìn cô, vẻ mặt vô si. Mái tóc ngắn của cô bù xù, trong miệng ngậm một cái ống hút, dùng răng nhẹ nhàng cắn. Tay áo bệnh nhân xén lên, một bên dài một bên ngắn, đùi phải bó thạch cao bị treo lên, chân trái liên tục run rẩy.

“Ồ ~ cô gái nhỏ, rốt cuộc cũng chịu tới thăm đại gia rồi!”

Không thèm để ý đến câu nói chọc ghẹo của Dung Dong, trực tiếp đi đến giường, cắt cháo thịt xong, sau đó cầm bình hoa thủy tinh trên bàn đi vào toilet, vứt hết các hoa héo trong bình đi, rửa bình hoa, thay vào đó là hoa mận thiên tinh màu tím.

Dung Dong không khách khí ăn hết cháo thịt Điền Mật mang đến, vừa ăn, vừa nhìn Điền Mật trang trí hoa mận thiên tinh.

Điền Mật quả thực rất đẹp, nhưng chẳng qua bình thường Điền Mật tỏ ra lạnh lùng, giống như tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Dung Dong cảm thấy hôm nay Điền Mật có chút không giống mọi khi, tuy rằng gương mặt vẫn lạnh lùng, nhưng cả người hiền hòa hơn rất nhiều. Điền Mật như vậy, càng khiến người ta muốn tiếp cận.

Thật ra Điền Mật không phải người lạnh lùng, ngược lại, cô là người sống với tràn đầy khát vọng, và nhiệt tình. Chẳng qua cô luôn sống trong phòng thí nghiệm, khiến cho cô không thể nào nhiệt tình nổi, đến tận bây giờ, khi cô tiếp xúc với thế giới bên ngoài, tiếp xúc với những người khác nhau, mới phát hiện đời người không ai giống nhau cả. Dĩ nhiên tính cách của cô đều thể hiện trên cơ thể. Người lúc này, chính là con người thật của cô, tuy rằng dung nhập cơ thể thành công, tuy nhiên vẫn có chỗ không giống, bởi vì có hệ thống chỉ huy, tất nhiên cô sẽ không bị người khác hoài nghi là không phải nguyên chủ.

Đặt hoa mận thiên tinh lên tủ cạnh giường Dung Dong, cũng không mở miệng nói chuyện, chẳng qua cầm lấy cháo thịt của mình, từ từ ăn.

Dung Dong không có kiên nhẫn bằng cô, Điền Mật vừa ngồi xuống, Dung Dong cũng đã ăn xong. Ngồi thẳng người, đến gần mặt Điền Mật, cười cười về mặt nhiều chuyện hiện lên: “Hồi nãy nhìn thấy chồng sắp cưới nhà cậu, cảm thấy vui mừng hạnh phúc không hả?”

Khụ. Điền Mật không kiềm được thiếu chút nữa bị thịt nạc làm nghẹn.

Ngẩng đầu, Điền Mật nhìn Dung Dong, ánh mắt sâu xa, bởi vì mới bị ho mà khuôn mặt có chút ửng đỏ, má ửng hồng, Dung Dong liền lật tẩy Điền Mật.

“Chắc chắc chắc, quả nhiên, con gái các người đều trọng sắc khinh bạc.”

Rút một tờ khăn giấy lau miệng, có chút khó khăn nói: “Con gái các người? Vậy cậu là cái gì?”

Dung Dong chỉ chỉ bản thân: “Tớ? Đương nhiên là đàn ông!”

Phụt --- Điền Mật cố nén cười, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Dung Dong gật đầu: “Ừ, quả thật có chút giống đàn ông.”

Ở lại nói chuyện với Dung Dong một lát, ừ, có thể nói, mặc kệ Dung Dong trêu ghẹo cô?

Sau khi rời bệnh viện, Điền Mật lại đi đến cửa hàng hoa mua bó lily, rồi đi vào bệnh viện.

Đến cửa phòng 904, Điền Mật gõ cửa. Người mở cửa là Ôn Trạch Vũ, hần nhủu mày, nhân vật nam chính vẫn còn ở đây?

Mở miệng: “Trạch Vũ, đề em gặp bạn anh một chút nhé.”

Ôn Trạch Vũ nhìn cô, lại nhìn đến hoa trong tay cô, gật đầu, nghiêng người để cô bước vào.

Phòng bệnh rộng hơn một chút, ngoài ra phòng 903 và 904 không có gì khác nhau, chẳng qua chỉ khác người nằm trên giường mà thôi. Cô đi tới chỗ giường Châu Tử Đồng, nhìn cô ta. Gương mặt nữ chính cũng rất bình thường, trong truyện nói chỗ xinh đẹp nhất của cô chính là mái tóc, bởi vì ngủ suốt hai năm, trở nên khô, chẻ ngọn. Đôi mắt, bởi vì ngủ say nên không nhìn ra tươi sáng cỡ nào. Giọng nói, không cần phải nói. Lúc này Châu Tử Đồng rất tiêu tụy, hai năm trước [ĐH năm 2], cũng chính là khi cô hai mươi, bây giờ là hai mươi hai, vậy mà làn da thô ráp giống như người hai bảy hai tám. Cô ta lớn hơn Ôn Trạch Vũ hai tuổi, nhưng thực tế hai người nhìn khác biệt rất lớn. Không biết Ôn Trạch Vũ thích cô ta ở điểm nào?

Nhìn lên tủ trên đầu giường, sau đó quay đầu cười với Ôn Trạch Vũ: “Trạch Vũ bạn anh bị sao vậy?”

Ôn Trạch Vũ nhủu mày, Điền Mật của hôm nay, thật sự không giống hình ảnh trong đầu hắn. Hắn có chút nghi ngờ, chẳng lẽ, hắn nhớ nhầm? Cuối cùng thì đầu mới là bộ dạng của Điền Mật?

“Trạch Vũ?”

“Bị thương ở đầu.”

Ôn Trạch Vũ nói chuyện, số chữ giảm dần, với ai hắn cũng làm vậy. Đã đọc cốt truyện tất nhiên Điền Mật không thấy ngại rồi, dù sao, đây cũng là tính cách Ôn Trạch Vũ, lúc nói chuyện với nữ chính cũng vậy thôi.

Cô cũng không có yêu cầu quá cao.

Điền Mật đến gần Châu Tử Đồng, giả vờ quan sát đầu của cô, tỏ vẻ nghi hoặc: “Ồ, tại sao không thấy vết thương trên đầu?”

“Bên trong.”

Ách, thật sự quá ngắn gọn, nếu không phải biết nguyên nhân Châu Tử Đồng hôn mê, cô sẽ không hiểu ý Ôn Trạch Vũ vừa nói.

Gật đầu, đã hiểu: “Cô ấy là bạn Trạch Vũ sao? Quen trong đại học?”

Cứ cho là thế đi, quen trong thư viện, hẳn gật đầu.

“Người thân của cô ấy đâu? Sao lại không thấy ai?”

“Không tới.”

Lúc bị hôn mê, ngoại trừ Châu Tử Đồng, còn có một bạn học nam, nhưng người bạn học này rất may mắn, vừa mới nhấc chân đi, đèn trần liền rớt xuống. Người bạn học nam kia là cô nhĩ, hơn nữa một nam trước, gặp tai nạn xe qua đời. Lúc trước vì để Châu Tử Đồng có lý do hợp lý để dời phòng bệnh, hẳn cố ý nói với người nhà Châu Tử Đồng là do Châu Tử Đồng đẩy người bạn nam kia ra, nên người bạn nam kia mới không bị sao, mà hẳn là bạn của người bạn học nam kia, vì vậy, để tỏ lòng cảm ơn, muốn chuyển phòng bệnh cho Châu Tử Đồng, trả tiền thuốc men.

Được rồi, cô thực sự không nghĩ ra đề tài nói chuyện gì liên quan tới nữ chính.

Liếc mắt một cái, đột nhiên nhớ ra: “À, Trạch Vũ, có thể nhờ anh giúp một việc được không?” Điền Mật mang theo ánh mắt cầu khẩn, đôi mắt sáng lấp lánh, thiếu cái là viết lên mặt chữ ‘giúp em đi, giúp em đi’.

Ôn Trạch Vũ bị đôi mắt nhỏ của cô làm cho xúc động, từ trong nội tâm muốn chấp nhận. Sau đó gạt mình, gật đầu, đồng ý với yêu cầu của Điền Mật.

Điền Mật nhếch môi, lộ ra chút hưng phấn: “Thật tốt quá! Cứ quyết định vậy đi! Tối nay Trạch Vũ đi với em tới buổi tiệc từ thiện nha!”

Quyết định rồi? Đồng ý rồi thì phải? Ách, hình như hẳn gật đầu. Khẽ thờ dài một cái, hẳn cảm thấy hôm nay hẳn có chút kì lạ.

Điền Mật đi tới chỗ Ôn Trạch Vũ, dừng lại trước mặt hắn, cô mang giày cao gót, so ra chỉ thấp hơn Ôn Trạch Vũ nửa cái đầu.

Ngước mặt, ghé sát vào khuôn mặt Ôn Trạch Vũ, cô nhẹ hôn lên khóe môi hắn một cái, sau đó liền đỏ mặt.

Đôi mắt cô hết sức trong sáng, nhìn chăm chú Ôn Trạch Vũ: “Cái đó là thưởng cho Trạch Vũ!”

Ôn Trạch Vũ vì nụ hôn kia, hai mắt mở to, khuôn mặt lạnh lùng chậm rãi tan vỡ, hai bên tai đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Giả Người Quỷ Yêu (4)

Editor:

Hắn muốn nổi giận, nhưng mà hắn phát hiện, hắn không phát giận được.

Hắn, rõ ràng, không ghét nụ hôn này của Điền Mật!

Hắn có chút nghi ngờ, tại sao lại như vậy?

Sau đó tự an ủi mình, nghĩ rằng có lẽ bởi vì Điền Mật là vợ chưa cưới của hắn.

“Đỉnh --- hảo cảm nam chính +10, độ hảo cảm 30. Kí chủ quá giỏi!”

Điền Mật vẫn nhìn Ôn Trạch Vũ đầy ‘Thâm tình’, nghe thấy tiếng hệ thống báo, trong lòng vui vẻ gật đầu.

Lùi một bước, kéo ra khoảng cách với Ôn Trạch Vũ: “À, hôm nay lúc 7:30, em ở nhà đợi Trạch Vũ tới đón em?”

Ôn Trạch Vũ hơi do dự, nhưng rốt cuộc cũng gật đầu, đồng ý.

Thoáng cái đã được 30 điểm hảo cảm, lại còn tiếp cận được nam chính, thu hoạch của ngày hôm nay rất lớn nha, Điền Mật cảm thấy rất tốt.

Vì vậy nói lời chia tay với Ôn Trạch Vũ, sau đó rời bệnh viện trở về nhà.

Tiệc từ thiện mà Điền Mật tham dự tối nay diễn ra ở thành phố A do tầng lớp thượng lưu hợp nhau quyên góp, nhưng chẳng qua là tìm cơ giao kết với nhau, ngoại trừ việc đem tờ chi phiếu đi đến bỏ vào rương quyên góp, sau đó trước khi buổi tiệc kết thúc sẽ công bố ai quyên góp bao nhiêu.

Buổi tối bảy giờ, Điền Mật đã chuẩn bị xong, ngồi trong nhà chờ Ôn Trạch Vũ đến đón. Đúng 7:30, Ôn Trạch Vũ đến Điền gia.

Điền Mật mặc một đồ màu đỏ hồ lưng, khoe ra dáng người hoàn hảo của cô, làn da trắng mịn nõn nà, một chút hồng hào, chân mang giày cao gót chừng mười cen-ti-mét. Mái tóc đen dài uốn cong lượn sóng, vén ra sau tai trái, lộ ra bông tai hắc diệu thạch hình tam giác. Cô trang điểm không tính là đậm, chỉ tô khôe mắt màu nâu nhạt, chải mascara để lông mi thêm dày và cong. Trên môi tô màu son đỏ, càng trở nên xinh đẹp mê người. Cô biết rõ, nếu mặc đồ màu trắng, giả trang thành một người trong sáng, có lẽ sẽ để lại nhiều ấn tượng cho Ôn Trạch Vũ.

Nhưng mà, thứ nhất, cô thật sự thích màu đỏ, mà bộ lễ phục này rất hợp ý cô. Thứ hai, cứ cho là cô khiêu khích hắn đi, hắc hắc, dù sao cô cũng không có thời gian, không phải sao? Nói không chừng, nhìn thấy bản thân như thế này, Ôn Trạch Vũ sẽ thích thì sao.

Lúc này, Điền Mật đứng trước cửa Điền gia, cầm bóp da cá sấu trong tay đặt trước bụng, cô son móng tay màu hồng nhạt, ngón tay vừa dài lại thon, rất đẹp mắt.

Ôn Trạch Vũ vừa bước xuống xe, đã thấy Điền Mật nhìn hắn cười. Quả thực Điền Mật rất đẹp, không thể nghi ngờ là khiến hắn có hơi rung động. Con người cũng là một loại động vật, luôn chú ý tới cái đẹp. Ôn Trạch Vũ cũng không ngoại lệ, huống chi, bây giờ cô đã có ba mươi điểm hảo cảm, lúc này Ôn Trạch Vũ không hề ghét Điền Mật. Người ta nói bằng son cần lửa nóng để tan chảy, như vậy, để tấn công vào tòa băng đá Ôn Trạch Vũ, Điền Mật đồng ý hóa thành ngọn lửa, khỏi cần phải nói, cô, chính là một ngọn lửa đỏ bùng.

Trông thấy ánh mắt Ôn Trạch Vũ cũng đang nhìn mình, Điền Mật lập tức nhếch môi, nụ cười ngây ngô của cô và bộ váy cao quý gợi cảm không hợp chút nào.

Thấy Điền Mật như vậy, Ôn Trạch Vũ liền thấy hơi buồn cười, hắn bắt đầu tin tưởng. Có lẽ, bởi vì hắn chưa từng quan sát Điền Mật, cho nên không biết tính cách của cô. Điền Mật vội vàng bước tới chỗ Ôn Trạch Vũ, bởi vì đuôi váy quá dài, nếu muốn đi nhanh cũng hơi khó khăn, khi còn cách Ôn Trạch Vũ một khoảng không xa, đột nhiên Điền Mật ngã chúi về phía trước. Ôn Trạch Vũ giật mình, vội vàng tiến lên phía trước một bước, đỡ được Điền Mật sắp ngã.

Điền Mật dán vào ngực hắn, hắn cảm nhận được vật mềm mại kia rất rõ ràng, Ôn Trạch Vũ ôm cô, hơn nữa váy cô hồ lưng, tay Ôn Trạch Vũ, đặt trên lưng cô, tiếp xúc với làn da mịn màng, nhẵn nhụi.

Điền Mật ngẩng đầu nhìn hắn, lúc này cơ thể Ôn Trạch Vũ cứng ngắc không động đậy, vẻ mặt băng son dần rạn nứt, nháy mắt mấy cái, lần này không phải do lỗi tai, mà là khuôn mặt. Trên mặt hắn xuất hiện nhiều hơn hai đóa mây hồng, ánh mắt không hề lạnh lùng. Hắn lập tức dời mắt, không nhìn Điền Mật nữa.

Ôn Trạch Vũ cảm thấy trái tim của mình đập nhanh đến mức muốn nhảy ra ngoài, hắn vốn có thể đẩy Điền Mật ra, nhưng không biết vì cái gì, trong nội tâm của hắn nói, hắn, không nỡ từ chối cảm xúc kỳ lạ này. Trong phút chốc, hắn cảm thấy, hình như, hắn có một vị hôn thê như vậy. Khá tốt.

Nhưng mà, tiếp theo hắn có chút nghi ngờ, còn cảm xúc hắn dành cho A Đồng là thứ gì đây? Chẳng lẽ không phải tình cảm nam nữ? Có lẽ, bởi vì hắn quá cô đơn? Vì vậy, chỉ cần có người ở bên cạnh hắn, hắn đều nảy sinh ảo giác yêu thích? Giờ phút này, không thể phủ nhận, Ôn Trạch Vũ luôn bình tĩnh, nay không còn nữa.

Cảm thấy người kia cũng không có ý định đẩy mình ra, Điền Mật đứng vững, hai tay đặt trên ngực Ôn Trạch Vũ, nhẹ nhàng đẩy Ôn Trạch Vũ, khuôn mặt xấu hổ, hơi cúi mắt, long mi run rẩy. Sau đó ngược mắt nhìn Ôn Trạch Vũ: “Cũng may Trạch Vũ đỡ em kịp, bằng không khuôn mặt em bị hủy mất~”

“Đinh --- hảo cảm nam chính +20, độ hảo cảm 50! Cho kí chủ 32 cái khen a!”

Điền Mật hơi ngạc nhiên, một phát lên hai mươi điểm, cô đã làm gì nhỉ? A..., hóa ra nam chính thích tiếp xúc cơ thể sao? Hay là... Hắc hắc.

Ôn Trạch Vũ gạt đầu, không mở miệng. Hắn đã khôi phục bình thường, nhưng trong lòng có bình tĩnh hay chưa, thì chỉ có mình hắn biết.

--- --- ---

Bởi vì cha mẹ Điền đều tham dự, nên xe của bọn họ đều xuất phát cùng một lúc, cha mẹ Điền đi chung một xe, mà Điền Mật, ngồi xe của Ôn Trạch Vũ.

Cha mẹ Điền rất ưng ý người con rể bọn họ đã chọn, thấy hai người tự ý qua lại, tất nhiên cầu còn không được.

Tiệc từ thiện diễn ra ở chỗ sang trọng nhất thành phố A “Khách sạn Đế Hào” (Khu. Tác giả không nghĩ ra cái tên nào khác đành lấy tên thô tục như vậy). “Khách sạn Đế Hào” là sản nghiệp của cha Điền, cũng là quà cưới cha Điền dành cho Điền Mật.

Lúc đến “Khách sạn Đế Hào”, đã gặp không ít thế gia quý tộc. Cha mẹ Điền vào hội trường để quyên góp, cha mẹ Ôn cũng đã đến, vì vậy Điền Mật liền kéo tay Ôn Trạch Vũ, đi theo cha mẹ Điền vào hội trường.

Ôn Trạch Vũ mặc một bộ đồ tây đặc chế (hang theo yêu cầu) màu đen, càng khiến hắn trở nên tuấn tú, tóc cắt gọn gàng, tinh thần hắn tốt hơn bình thường rất nhiều.

Điền Mật kéo hấn, tuy nhiên mặt hấn không lộ biểu tình, chỉ cần không đụng tới người của cô, hấn cũng chỉ có một cảm xúc kia. Nhưng mà, lúc này Điền Mật, có thể nói, khi Điền Mật ở chung với Ôn Trạch Vũ, cả người toát ra vẻ dịu dàng, không còn lạnh lùng như trước kia.

Mà Ôn Trạch Vũ, sau khi tiếp xúc thân mật như vậy với Điền Mật, trong đầu hấn không khỏi hiện lên hình ảnh lưng Điền Mật, rồi cảm giác mềm mại kia. Trong người hấn nóng hơn bình thường rất nhiều.

Hai người đi chung một chỗ, mới nhìn thấy rất xứng đôi.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Giả Người Quỷ Yêu (5)

Êdit: HD đẹp trai

Đón nhận tất cả ánh mắt từ người xung quanh, hai người bình thường đều tương đối lạnh nhạt. Chủ yếu là Ôn Trạch Vũ, trời vừa tối hấn sẽ thấy ma, hiện tại cũng không ngoại lệ.

Lúc này, bên cạnh Điền Mật có một sắc quỷ mặc âu phục rách rưới, hấn nhìn đắm đuối vào khuôn ngực tươi đẹp lộ bên ngoài của Điền Mật.

Thấy thế, Ôn Trạch Vũ lập tức nhíu mày, vẻ mặt khó chịu, liền kéo Điền Mật tránh ra. Điền Mật bị hấn kéo đột ngột, xem chút ngã xuống đất. Cô đành phải nắm Ôn Trạch Vũ thật chặt, dán người vào hấn. Cô hơi hoang mang, nam chính làm gì thế?

“Kí chủ, cô quên rồi sao? Nam chính có thể nhìn thấy ma nha! Vừa nãy có một con sắc quỷ, nhìn chăm chăm vào kí chủ, vì vậy nam chính không vui.”

Hả? Thiếu chút nữa cô đã quên nam chính có đôi mắt âm dương!

Bộ dáng cô ngơ ngác nhìn hấn: “Sao thế? Trạch Vũ?”

Ôn Trạch Vũ nhìn xung quanh bốn phía, tìm một chỗ ‘sạch sẽ’ để đứng. Lúc này hấn mới nhớ, hấn kéo Điền Mật đi gần nửa hội trường.

Nghe xong câu hỏi của Điền Mật, đột nhiên Ôn Trạch Vũ muốn biết, nếu như, nếu như Điền Mật biết hấn có thể trông thấy những vật kia, cô có sợ hãi mà tránh xa hấn không.

Giống như, khi còn bé hấn nói chuyện có thể thấy ma cho mẹ hấn nghe, nhưng mẹ không tin, cho là hấn đang gạt bà. Nhưng hấn thường xuyên đứng trước mặt mẹ mình nói rằng mình thấy ma, sau đó, mẹ sợ hãi, không dám đến gần hấn nữa, sau đó kêu ba dẫn hấn đi gặp bác sĩ.

Không ai tin tưởng hấn cả, bọn họ đều giống nhau, đều lánh xa hấn, cuối cùng, hấn không nói lại nữa, hấn bắt đầu trầm mặc. Hiện tại, mẹ của hấn, cũng không quá thân thiết với hấn.

Từ lúc biết A Đồng, A Đồng lại chính là ma, khi biết hấn có thể nhìn thấy ma, A Đồng rất vui mừng. Mà bây giờ, hấn muốn biết phản ứng của Điền Mật.

Vị trí của bọn họ rất vắng vẻ, chung quanh không có ai. Hấn nhìn Điền Mật chăm chú, không nói một lời, nhận thấy Điền Mật có chút sợ hãi.

“Sao. Làm sao vậy?”

Ôn Trạch Vũ suy nghĩ một chút, còn dùng tay khua lên không khí: “Tôi, có thể nhìn thấy quỷ, vừa nãy, tôi nhìn thấy có một con quỷ đứng bên cạnh cô.”

Điền Mật rất kinh ngạc, kinh ngạc về Ôn Trạch Vũ, hấn cũng biết nói nhiều chữ như vậy, cô ngạc nhiên vì Ôn Trạch Vũ nói ra bí mật này cho mình biết. Nếu như cô nhớ không lầm, nội dung cốt truyện, lúc Châu Từ Đồng tỉnh dậy bởi vì không có trí nhớ lúc cô ta làm quỷ, cho nên Ôn Trạch Vũ không hề nói với cô ta chuyện hấn có đôi mắt âm dương. Cho nên mới nói, đây là một tiểu thuyết giả người quỷ yêu, bởi vì nội dung cốt truyện nói thời gian Châu Từ Đồng làm quỷ, đã kể gần một nửa truyện, sau đó hầu như không nhắc đến đôi mắt âm dương nữa.

Ôn Trạch Vũ nhìn biểu tình kinh ngạc của Điền Mật, nhưng hấn cho rằng Điền Mật chỉ sững sờ vì hấn có đôi mắt âm dương. Hấn đang chờ, chờ Điền Mật mở miệng. Hấn có chút lo lắng, sau đó lại thấy bản thân thật buồn cười, hấn lo lắng cái gì chứ? Lo lắng Điền Mật sợ hãi rồi rời xa hấn sao? Hấn tự an ủi mình, không phải, chẳng qua hấn không muốn trở thành quái vật, nếu Điền Mật rời xa hấn, cũng tốt, hấn có cơ để từ hôn.

Điền Mật không để hấn đợi quá lâu, cô nhanh chóng hồi phục tinh thần, điều chỉnh lại biểu tình của mình. Cô lại tiến đến gần Ôn Trạch Vũ, nhìn hai bên, dường như sợ có người nghe, vẻ mặt hưng phấn, cẩn thận từng li từng tí: “Trạch Vũ thật sự có thể nhìn thấy sao?” Hơi thở của cô phả vào khuôn mặt Ôn Trạch Vũ, âm âm, hấn không cảm thấy khó chịu chút nào.

Nhìn thấy khuôn mặt hưng phấn của Điền Mật, đột nhiên hấn thở dài một hơi. Gật gật đầu, tỏ vẻ chân thật. Chỉ tay về phía sau lưng cha Điền: “Bác Điền,

sau lưng, có một nữ quý, hình như, nửa năm trước, là thư ký của bác ấy.”

“Hả? Có phải là thư ký Trần hồi trước không? Nghe nói nửa tháng trước bị tai nạn xe qua đời. Hơn nửa năm trước cô ấy đã từ chức rồi. Bây giờ cô ấy nhìn rất khủng bố nhì.”

Ôn Trạch Vũ cảm thấy bản thân đã phát hiện ra bí mật gì đó, bởi vì nhìn thư ký Trần kia, bụng hơi lớn, vẻ mặt nhìn cha Điền rất phức tạp, đau thương, oán hận, cũng có sự yêu thương. Cô ta cứ đi theo cha Điền, cha Điền đi đâu, cô ta theo đó.

Thật ra, lúc đón Điền Mật hần đã nhìn thấy, chẳng qua, hần không muốn để ý mà thôi.

Được rồi, không muốn nói cho Điền Mật nghe, sợ cô sẽ đau khổ, hủy đi hình tượng cha hiền của mình.

“Chẳng qua là sắc mặt tái nhợt.”

Nghe vậy, Điền Mật gật đầu, nét mặt vẫn hưng phấn như cũ: “A~ nói vậy quý cũng không ghê gớm lắm nha, thường ngày em hay coi phim kinh dị. Hóa ra trên thế giới này cũng có ma quý! A...~ thật hâm mộ Trạch Vũ, em cũng muốn nhìn thấy ma~~~~”

Đầu Điền Mật dựa vào vai Ôn Trạch Vũ, hai người, khiến người khác có cảm giác, giống như là liếc mắt đưa tình, rất thân mật.

“Đỉnh --- hảo cảm nam chính +15, độ hảo cảm 65. A~ đột nhiên muốn quý lạy kí chủ nha~”

Hệ thống 0051 nhân hóa quá mức khiến Điền Mật có chút buồn cười, nhưng cô cũng hiểu được, có vẻ lấy độ hảo cảm từ nam chính này cũng không khó nha.

Ôn Trạch Vũ suy nghĩ một chút: “Cũng không phải, chẳng qua là khuôn mặt có hơi hung dữ.”

Điền Mật kéo tay Ôn Trạch Vũ hỏi rất nhiều vấn đề về ma, hể Điền Mật đoán đúng, Ôn Trạch Vũ liền gật đầu. Có một số vấn đề tương đối phức tạp, thực sự không có biện pháp, Ôn Trạch Vũ nói một câu, cũng sẽ nhiều chữ hơn.

Cứ nghĩ lấy độ hảo cảm của nam chính này không khó, nhưng mà không nghĩ tới, ngày hôm sau Điền Mật hẹn Ôn Trạch Vũ, quần lấy hần cả ngày. Nguyên ngày này, độ hảo cảm không tăng lấy một điểm! Nhưng Điền Mật lại có ấn tượng rất tốt về Ôn Trạch Vũ, dù Ôn Trạch Vũ không nói nhiều lắm, nhưng là người rất biết quan tâm người khác. Ở chung với hần, lúc nào hần cũng để ý đến cô, chú ý từng cử chỉ động tác của cô, có lẽ chỉ cần một ánh mắt, hần cũng biết cô nghĩ cái gì. Tất nhiên, với giới hạn hiện tại, hần nguyện quan tâm cô.

Ngày hôm sau, Điền Mật dậy sớm, bởi vì cô biết, hôm nay, nhân vật nữ chính Châu Tử Đồng sắp sửa tỉnh lại, nên dậy để chuẩn bị. Dù thế nào, cũng phải tới coi. Hôm nay cô không hẹn Ôn Trạch Vũ, bởi vì cô biết rõ, vị đạo sĩ kia nói với Ôn Trạch Vũ, mười hai giờ trưa hôm nay, Châu Tử Đồng sẽ tỉnh lại. Điền Mật biết rõ nội dung truyện, dĩ nhiên biết đạo sĩ đó nói thật, Châu Tử Đồng, đúng mười hai giờ trưa, sẽ tỉnh dậy.

Cô sang thăm Dung Dong trước, bởi vì hôm qua cô không đi thăm Dung Dong, cho nên cô ấy tức giận: “Ai ôi!!! Xem này ~ ai tới thế này ~ tớ còn tưởng cậu mất tích đâu rồi, những người khác nhìn ~ đã quên mất người nào đó! Đúng là không có --- lương --- tâm --- ---”

Điền Mật rất thích biểu cảm của cô bé Dung Dong này, ngay thẳng hào phóng, không câu nệ tiểu tiết. Nhưng rất quan tâm chủ thể. Trong nội dung truyện lúc trước, khi Điền Mật được chuẩn đoán là “U nan buông trứng”, cô sang Ý tìm Điền Mật, chẳng qua là, bị nhà Smith giữ ngoài cửa, không cho vào. Ở thành phố A Dung Dong đều một mực quần lấy Điền Mật, nhiều người nói cô là nịnh bợ Điền Mật. Không ai biết rằng, cô mới là người thật lòng quan tâm đến Điền Mật.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Giả Người Quý Yêu (6)

Điền Mật nhẹ nhàng cười một cái, trong ánh mắt mang theo nịnh nọt: “A...~ được rồi, tớ biết tớ là người ‘vô lương tâm’, nên đặc biệt mua cháo Phúc Ký, không biết vị đại gia này, có thể tha thứ cho tớ không?”

Dung Dong tròn mắt nhìn cô, cô ta chưa bao giờ thấy, thái độ như vậy của Điền Mật?! Rõ ràng. Còn biết nói đùa như vậy...

“Khụ. À, bỏn đại gia thấy nhà người đẹp mất, lại rất biết thức thời, cho nên tha thứ cho nhà người.”

Điền Mật vội vàng gật đầu, đi đến cạnh giường Dung Dong, bung cháo đến trước mặt Dung Dong.

Dung Dong vừa ăn cháo vừa nói, hỏi thăm dò Điền Mật: “Ài, tớ nói, cậu không phải Điền Mật đúng không?!”

Nghe vậy, Điền Mật đang loay hoay cắm hoa trong lòng liền lộp bộp một cái, mở to mắt nhìn chăm chăm Dung Dong.

Sao có thể chứ!? Không phải 0051 nói có hệ thống che phủ, không thể bị người khác phát hiện ra sao? Cô lập tức nháy mắt mấy cái: “Tại sao cậu lại nói như vậy?”

Dung Dong nghiêm túc gật đầu một cái, múc một muỗng cháo bỏ vào miệng, giọng nói mơ hồ không rõ: “À... tớ nghĩ Điền Mật không có tính cách như vậy, lại nói đùa với tớ, rồi còn cười với tớ nữa.”

Trong lòng Điền Mật nhẹ nhàng thở ra, giả bộ tức giận trừng mắt nhìn Dung Dong: “Thì sao? Không thích tớ như vậy? Vậy được rồi, tớ đi trước.” Nói xong làm bộ muốn xoay người đi về.

“Ài ---- đừng nha! Tớ thích! Tớ thích! Cực kỳ thích luôn! Ai ôi!!! Này, vì để có cháo thịt ăn hàng ngày, tớ không thể không thích nha!” Dung Dong la lớn, cơ thể vận vẹo trên giường, bộ dạng rất quái dị, rất mắc cười.

Trò chuyện với Dung Dong một lúc. Đến 11:30, lại ăn cơm trưa cùng với Dung Dong. Nhìn thời gian cũng không còn sớm lắm, chào từ biệt Dung Dong, sau đó rời đi. Dung Dong lại bắt đầu chêu chọc, đại khái nói Điền Mật là trọng sắc khinh bạn, có vị hôn phu rồi, không cần huynh đệ nữa. Chọc cho Điền Mật cười một trận.

Đã qua mười hai giờ, đi đến cửa phòng 904, bên trong truyền ra giọng nói của một cô gái.

“Cậu là ai?”

Nữ chính đang gào thét, cho dù sống hai năm thực vật, hai năm không nói năng gì, nhưng lúc này mở miệng ra nói chuyện, giọng nói vẫn đặc biệt dễ nghe.

A..., cũng đúng, dù sao nhan sắc của nữ chính vô cùng bình thường, nếu không có điểm gì đặc biệt thì cũng không được.

Châu Tử Đồng có chút nghi hoặc, cô nhớ rõ ràng mình đang ngồi đọc sách ở thư viện, sau đó bị đèn trần đập vào đầu, rồi, cô, bị sao nữa?

Vừa tỉnh dậy, đã nhìn thấy một thanh niên đứng bên cạnh giường mình, nam sinh này nhìn rất đẹp mắt, khiến cô có hơi hoảng hốt, hần, là thiên sứ sao?

Cũng không trách Châu Tử Đồng nghĩ Ôn Trạch Vũ là thiên sứ, diện mạo của hần quá đẹp, hôm nay mặc áo sơ mi trắng, phía sau là cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào. Phản chiếu hình ảnh hần, xinh đẹp nhưng không quá chân thật, thật sự có phần giống thiên sứ.

“Ôn Trạch Vũ.” Giọng Ôn Trạch Vũ nhàn nhạt, nhưng nếu nghe kỹ, có thể thấy trong giọng điệu của hần có chút vui mừng.

Quả thực hần rất mừng, dù sao cũng là cô gái hần thích, lại ở chung với mình nửa năm. Có thể nhìn thấy Châu Tử Đồng dùng thân phận con người đứng trước mặt hần, hần thật sự rất vui vẻ.

Ôn Trạch Vũ? Không quen!

Cô quay đầu nhìn xung quanh một chút, căn phòng này quá mức sang trọng, giống như bệnh viện, lại có vẻ không giống. À..., phải nói, không giống phòng bệnh bình thường mà cô hay đến. Có lẽ, là phòng VIP chăng? Nhưng tại sao cô lại ở đây? Gia cảnh nhà cô rất bình thường, sẽ không có khả năng cho cô ở phòng mức tiền tệ này. Thêm cái người quá mức xinh đẹp không giống người này nữa, vừa nhìn đã biết không phải người tầm thường, nhưng tại sao hần lại ở bên cạnh giường cô.

Chẳng lẽ, cô, đã xuyên không?“Tôi, tôi là ai?”

Ôn Trạch Vũ nhún mày, không nhớ sao?

“Châu Tử Đồng.”

Hả? Cũng tên là Châu Tử Đồng sao? À..., vậy còn đỡ, ít nhất cũng trùng tên với cô, cô không muốn dùng tên của người khác.

Ở bên ngoài cũng nghe được đoạn đối thoại, sau đó Điền Mật gõ cửa, cắt đứt lời muốn hỏi của Châu Tử Đồng.

Ôn Trạch Vũ mở cửa, liền nhìn thấy Điền Mật nhìn hần cười. Ánh mắt hần trở nên dịu dàng, né sang một bên để Điền Mật đi vào.

“Sao lại tới hả?”

“À..., đến thăm Dung Dong, tiện thể ghé thăm bạn của Trạch Vũ.”

Điền Mật vừa nói, vừa đi vào. Nhìn thấy Châu Tử Đồng mở to mắt nhìn mình, vẻ mặt kinh ngạc.

Điền Mật giả bộ ngạc nhiên: “AAAAA... ~ bạn của Trạch Vũ tỉnh rồi kìa!”

Ôn Trạch Vũ gật đầu, suy nghĩ một chút: “Châu Tử Đồng.” Hần giới thiệu Châu Tử Đồng với Điền Mật.

Điền Mật gật đầu, tỏ vẻ đã biết. Lại đi đến cái ghế cạnh giường ngồi xuống, cười thân thiện với Châu Tử Đồng: “Xin chào, em là Điền Mật, cũng là sinh

viên trường đại học T, ngành văn học, em học năm nhất, và là vị hôn thê của Trạch Vũ.”

Được rồi, Châu Tử Đồng đã tiếp nhận thông tin Điền Mật nói, thứ nhất: Cô ta tên là Điền Mật, thứ hai: Cô là sinh viên năm nhất đại học T, thứ ba: Cô, là vị hôn thê của nam sinh trước mắt Ôn Trạch Vũ.

Bởi vì cô gái kia là vị hôn thê của Ôn Trạch Vũ nên trong nội tâm cảm thấy có gì đó không đúng lắm, ngoài ra, đại học T? Thân thể này cũng học đại học T, còn tên là Châu Tử Đồng? Sao có thể trùng hợp như vậy? Còn nữa, rốt cuộc cô không biết mình có xuyên không hay không nữa, hay cô vẫn là cô.

Châu Tử Đồng im lặng một lúc lâu không nói, không nhìn Điền Mật, cũng không để ý đến cô. Điền Mật có chút xấu hổ ngẩng đầu nhìn Ôn Trạch Vũ, cái đôi mắt nhỏ ngập nước, kiểu như cầu xin hắn giúp đỡ, trái tim Ôn Trạch Vũ bỗng mềm nhũn. Sau đó nhìn về Châu Tử Đồng cảm thấy có chút không vui, Châu Tử Đồng hơi thiếu lễ phép, khi người khác thân thiện làm quen, bất kể là xuất phát từ lễ phép gì, đều phải trả lời mới đúng. Kết quả Châu Tử Đồng lại ngẩn người.

Ôn Trạch Vũ bước tới chỗ Điền Mật, nắm một tay cô, lại nhìn sang Châu Tử Đồng.

“Tôi đã báo tin cho ba mẹ cô rồi.”

Lúc này Châu Tử Đồng mới hoàn hồn, nhìn Ôn Trạch Vũ, nhìn bàn tay hắn nắm tay Điền Mật, gật đầu: “Vậy thì, cảm ơn.”

Cô vốn có lời muốn hỏi Ôn Trạch Vũ, nhưng thấy Điền Mật trước mặt lại không muốn hỏi nữa, ba người cứ giữ im lặng như thế.

Ba mẹ Châu Tử Đồng không để bọn họ đợi quá lâu, vừa nghe tin con gái tỉnh lại, vội vã chạy đến.

Ba mẹ Châu cũng rất bình thường, à... nếu bình thường đi trên đường, sẽ rất khó để nhìn ra, nói cách khác chính là nhân vật quần chúng. Ba mẹ Châu mở một siêu thị nhỏ, gia cảnh không có gì khó khăn, vào đại học T ở thành phố A, cũng là do Châu Tử Đồng tự mình thi vào.

Nhìn thấy con gái thực sự đã tỉnh, cha mẹ Châu vui mừng ôm Châu Tử Đồng khóc một trận.

Thấy cha mẹ vẫn là cha mẹ của mình, ngoài việc thất vọng, Châu Tử Đồng cảm thấy có chút may mắn, ít nhất cô vẫn còn sống. Cha mẹ chỉ có một người con gái là cô, nếu như cô không ở đây, khẳng định là một đả kích lớn đối với cha mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Giả Người Quỷ Yêu (7)

"Ồ ô, A Đồng! Con ngủ một giấc chính là hai năm, mẹ đã nghĩ còn sẽ không tỉnh lại. May mắn, may mắn con đã tỉnh, bằng không, ba mẹ phải làm gì bây giờ?" Mẹ Châu khóc thờ không ra hơi, ba Châu không nói gì, chẳng qua nắm chặt tay Châu Tử Đồng, lau nước mắt.

Cô ta, rõ ràng đã ngủ hai năm? Châu Tử Đồng có chút kinh ngạc, nhìn qua ba mẹ đang lau nước mắt, vành mắt đỏ ửng. Cũng không biết hai năm qua, ba mẹ đã sống như thế nào.

"Ba mẹ, con xin lỗi, làm cho hai người lo lắng!" giọng nói Châu Tử Đồng có chút nghẹn ngào.

Ôn Trạch Vũ nghe xong, cũng có chút đau lòng, nắm tay Điền Mật thật chặt. Điền Mật nhú mày, ngẩng đầu nhìn Ôn Trạch Vũ, suy nghĩ một chút, bước lên nói nhỏ bên tai Ôn Trạch Vũ: "Trạch không bằng chúng ta đi trước, để cho cả nhà họ tâm sự một chút. Chúng ta ở chỗ này, cũng thấy xấu hổ."

Ôn Trạch Vũ suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng đúng, vì vậy gật đầu, nắm tay Điền Mật, đi ra phòng bệnh.

Khi đến cửa bệnh viện, Điền Mật cười nói: "Em không có lái xe tới, Trạch Vũ buổi chiều có làm gì không? giúp em một chút nha."

Ôn Trạch Vũ giờ cổ tay trái lên nhìn thời gian. Đột nhiên nhớ tới, một giờ sau anh có mở một cuộc hội nghị. Lúc học cấp ba Ôn Trạch Vũ cũng đã tiến vào giúp đỡ tập đoàn gia tộc, bây giờ Ôn Trạch Vũ học đại học năm 2, anh lấy thành tích của mình, ngồi trên vị trí Tổng giám đốc, có điều không thường tới công ty, chỉ khi có hội nghị quan trọng anh mới đến đó. Tình huống bình thường thì anh trực tiếp mở hội nghị thông qua video, hoặc là ở trường học làm việc.

"Có việc."

Điền Mật bĩu môi, vẻ mặt không vui: "Được rồi, vậy em." Còn chưa dứt lời, điện thoại của Điền Mật vang lên.

Vừa lấy ra nhìn, màn hình điện thoại hiển thị hai chữ Đường Đường. Lúc này cô mới nhớ tới, ngoại trừ Dung Dung là bạn, cô còn có một bạn trai. Đường Đường tên đầy đủ là Đường Dật Minh, lớn hơn Điền Mật năm tuổi, khi còn bé ở bên cạnh Điền Mật. Khi đó Điền Mật rất thích đi theo Đường Dật Minh, Đường Dật Minh cũng rất thích dẫn cô theo. Thẳng đến 10 năm trước, Đường gia phá sản, ba Đường nhảy lầu tự sát, mẹ Đường thì chịu đả kích, thế

chấp tất cả mọi thứ đáng giá trong nhà, trả hết nợ, rồi dẫn theo Đường Dật Minh đi dân đến nước Mỹ. Hai năm trước, đột nhiên cô nhận được điện thoại của Đường Dật Minh, Đường Dật Minh vẫn còn ở nước Mỹ. Mặc dù hai người không có gặp mặt, thỉnh thoảng cũng sẽ nói chuyện phiếm qua video. Trong nội dung cốt truyện thì, Đường Dật Minh rất thích Điền Mật, chẳng qua Điền Mật chỉ xem anh ta như anh trai, căn bản không có tồn tại tình cảm khác. Sau đó ba Điền làm chủ gả cô tới gia tộc Smith, cô cũng không còn liên lạc với Đường Dật Minh. Nội dung cốt truyện có nói tới, sau đó Điền Mật bị diên, Đường Dật Minh cũng từng đi thăm cô, chẳng qua gia thế Đường Dật Minh còn không bằng Dung Dong, Đường Dật Minh chỉ là diễn viên, xuất đạo từ nước Mỹ, sau đó quay về Trung Quốc phát triển. Sao anh có thể vào được gia tộc Smith, có điều sau này anh lan truyền tin tức Điền Mật bị gia tộc Smith giam cầm. Gia tộc Smith rất tức giận, vì vậy Đường Dật Minh gặp phải xui xẻo, từ đó con đường nghệ thuật chấm dứt. Sau đó dưới sự sắp đặt của gia tộc Smith, "ngoài ý muốn" gặp tai nạn giao thông qua đời.

Lúc này Đường Dật Minh hẳn là vừa mới trở lại Trung Quốc không lâu, anh ta đang quay phim ở Mỹ, được phát sóng ở Trung Quốc rất được hoan nghênh. Lúc này danh tiếng sự nghiệp của Đường Dật Minh đang phát triển.

"Đường Đường! Sao hôm nay rảnh rồi điện thoại cho em vậy?" giọng nói của Điền Mật như nhảy nhót, rất vui vẻ.

"Thì nhớ Điền Điền nhà ta rồi chứ sao. Không biết có vinh hạnh hẹn gặp tiểu thư Điền Điền của chúng ta hay không." giọng của Đường Dật Minh rất êm tai, giống như đàn vi-ô-lông-xen làm cho người ta không nhịn được mê muội.

A, thật muốn Đường Dật Minh là nam chủ ~ing

"Anh đã về?"

"Ừ.."

"Em ở bệnh viện XX, anh tới đón em đi?" "Được, đúng lúc anh ở gần đó, lập tức tới ngay."

Sau khi hẹn gặp Đường Dật Minh, lúc này Điền Mật nhìn sắc mặt Ôn Trạch Vũ có chút âm trầm: "Bạn của em từ Mỹ về, Trạch Vũ có chuyện thì đi trước đi."

Kỳ thật ngoài việc muốn gặp Đường Dật Minh, cũng muốn xem biểu hiện của Ôn Trạch Vũ biết cô hẹn với người khác. Lúc này nhìn vẻ mặt của Ôn Trạch Vũ thì biết, bây giờ cô trong lòng của Ôn Trạch Vũ cũng có chút địa vị.

Ôn Trạch Vũ không nói gì, thỉnh lực của anh rất tốt, âm thanh đầu bên kia điện thoại anh cũng nghe được. một người đàn ông trẻ tuổi. Còn Điền Điền? Gọi thân mật như vậy! Anh còn chưa có gọi như vậy đâu, anh có chút không vui rồi. Anh chờ Điền Mật giải thích với anh thân phận của người đàn ông đó, nhưng Điền Mật không có giải thích, còn muốn cho anh đi trước? Anh mới là vị hôn phu của cô được không! Hay là nói, kỳ thật cô cũng không quan tâm tới vị hôn phu là anh đây.

"Đinh —— độ hảo cảm nam chủ - 5, độ hảo cảm 60, ách ~"

Điền Mật kinh ngạc, sao lại bị giảm độ hảo cảm rồi hả? Tức giận? Đây là tin tức tốt hay tin tức xấu?

Cô há hốc mồm, vừa muốn nói gì, một chiếc xe Porsche đã ngừng trước cửa bệnh viện, một màu đỏ chói là màu Điền Mật thích.. Ánh mắt của cô dòm tới, người đàn ông mặc quần áo bình thường bước xuống xe, dáng người cao gầy đẹp trai. Tóc màu đen không dài không ngắn, che khuất trán, anh đeo kính mắt, khuôn mặt tuấn tú, mặt trái xoan, làn da trắng nõn, mũi đứng thẳng môi mỏng, hình môi nhìn rất đẹp. Có người nói, người môi mỏng rất bạc tình, cũng rất thâm tình, họ thâm tình chỉ với người họ yêu.

Anh ta bước nhanh đi tới trước mặt Điền Mật, tháo kính râm xuống, lộ ra đôi mắt xéch hẹp dài. Vui vẻ không ngừng mở rộng trên mặt anh ta, đợi cách Điền Mật một mét, anh ta giang hai tay ra, làm bộ muốn ôm Điền Mật.

Điền Mật tiến về phía trước một bước, trực tiếp nhào vào ngực của anh. Ôn Trạch Vũ giơ tay lên, vẫn không nhúc nhích.

"Điền Điền, nhớ anh không?" Đường Dật Minh ôm cả người Điền Mật, giọng nói dịu dàng giống như đang nói với người yêu, rất là thân mật.

Ôn Trạch Vũ có chút tức giận, anh cảm thấy một màn trước mắt quá mức chóng mặt, anh muốn kéo Điền Mật kéo trở về.

Trong lòng có âm thanh đang kêu gào: Là của tôi, cô ấy là của tôi!

Không sai, anh là vị hôn phu của cô, cô vốn là của anh, bọn họ đã đính hôn, chờ đến tuổi, bọn anh sẽ kết hôn.

"Đinh —— hảo cảm hảo cảm nam chủ + 2 0, độ hảo cảm 8 0. A ~ ~ Ký chủ giỏi quá."

giọng nói của 0051 vang lên, Điền Mật cũng có chút kinh ngạc, mới giảm 5 độ hảo cảm, lúc này lại cho thêm 20. Tình huống gì đây? Chẳng lẽ cô và Đường Dật Minh ôm nhau, kích thích anh ấy sao?

Cô rời khỏi ôm ấp của Đường Dật Minh, quay người nắm tay Ôn Trạch Vũ: "Đương nhiên em nhớ anh rồi, chúng ta cũng đã 10 năm không gặp, mặc dù có nói chuyện qua video, nhưng em nhìn lại không thấy giống. Đúng rồi, giới thiệu với anh, đây là vị hôn phu của em, Ôn Trạch Vũ. Trạch Vũ, đây là ta anh trai em quen biết từ nhỏ, Đường Dật Minh, bây giờ Dật Minh là đại minh tinh đó."

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Giả Người Quỷ Yêu (8)

Editor: HD đẹp trai

Nghe Điền Mật giới thiệu, tâm tình của hai người đều thay đổi.

Ánh mắt Đường Dật Minh tối dần, trên gương mặt hiện lên vẻ mất mát, nhưng nhanh chóng khôi phục bình thường, vẫn là một Đường Dật Minh vui vẻ tươi cười.

Mà Ôn Trạch Vũ nghe Điền Mật giới thiệu mình là chồng chưa cưới của cô, trong giây phút đó, đột nhiên hần cảm thấy trở thành chồng của Điền Mật, cũng là chuyện rất tốt thì phải.

"Đỉnh —— hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 85, kí chủ cố gắng lên!"

"Người thừa kế tập đoàn Ôn thị, Ôn thiếu, nghe danh đã lâu, hân hạnh được gặp mặt!" Đường Dật Minh nở nụ cười châm chọc, trong lòng hần nghĩ, nếu như, nếu như năm đó nhà hần không phá sản, rồi hần không xuất ngoại, vậy hần và Điền Mật, vẫn còn có cơ hội chứ? Cảm giác mất mát bao trùm toàn thân hần, hần biết Điền Mật có vị hôn phu, nhưng lúc này, nhìn thấy hai người họ thân mật như vậy, hần lại không thể giữ được bình tĩnh.

Ôn Trạch Vũ gật đầu: "Chào anh." Tuy rằng chỉ có hai chữ, nhưng trong mắt Ôn Trạch Vũ không có ý cười giống mọi khi, cả người hần ảm đi rất nhiều.

Chào hỏi Ôn Trạch Vũ được vài câu, sau đó Đường Dật Minh nhìn thẳng về chỗ bàn tay Ôn Trạch Vũ vẫn đang nắm tay Điền Mật: "Điền Điền, em nói chuyện xong rồi thì đi theo anh."

Điền Mật buông tay Ôn Trạch Vũ ra: "À, Trạch Vũ, em với Đường Đường đi trước. Anh có việc bận thì cứ đi đi."

Thực ra Ôn Trạch Vũ muốn nói hần không đến cuộc họp kia cũng được, hần không bận. Nhưng ban nãy lúc Điền Mật hỏi hần có rảnh không, hần nói hần bận rồi, bây giờ lại nói rảnh thì cũng không ổn. Hần thầm nghĩ, nếu lần sau, Điền Mật hỏi hần có rảnh hay không, nhất định phải nói rảnh mới được.

Tạm biệt Ôn Trạch Vũ xong, Điền Mật ngồi lên xe Đường Dật Minh, rời khỏi bệnh viện.

"Haiz, Điền Điền của chúng ta mới mười chín tuổi, đính hôn sớm như thế, không phải là quá đáng tiếc sao?" Đường Dật Minh lái xe, nghiêng đầu nhìn Điền Mật, khuôn mặt tiếc nuối.

Hần không hề che dấu tình cảm trong ánh mắt, nếu để cho 0051 kiểm tra độ hảo cảm của hần đối với mình, Điền Mật tin tưởng, nhất định là chín mươi lăm điểm trở lên. Thờ dài, nhiệm vụ của cô là công lược nam chủ, nếu đổi sang công lược Đường Dật Minh, khẳng định cực kỳ dễ dàng.

"Không còn cách nào khác a, thân là thiên kim tiểu thư của Điền thị, không phải việc gì em cũng có quyền quyết định."

Cô dừng lại, cười cười, dù sao bản thân quen biết anh từ nhỏ, không cần phải tỏ vẻ lạnh lùng.

"Cũng may đối tượng em phải lấy, vừa hay là người em thích, Trạch Vũ là người tốt, đối xử với em cũng rất tốt. Em rất hài lòng, mà này, mấy hôm trước xem tin tức, chuyện Lý Phi Phi là bạn gái của anh, thật sao?"

"Sao có thể chứ!" Đường Dật Minh vội vàng phủ định, giọng nói chắc chắn, hần không muốn Điền Mật hiểu lầm hần.

Điền Mật bĩu môi, gật đầu: "Thật luôn nhì, vậy khi nào anh mới chịu tìm chị dâu cho em? Nhưng mà em cũng thật tò mò, phải là cô gái như thế nào, mới xứng đôi với anh Đường Đường của em đây!" Điền Mật không tin Đường Dật Minh dám tỏ tình thẳng thắn với cô, với thân thế của cô, đã định sẵn không thể đáp lại Đường Dật Minh. Cô không cho Đường Dật Minh bất cứ hy vọng nào, càng phải khiến hần mau chóng từ bỏ.

Đường Dật Minh cảm thấy tim hần như bị xé ra, máu tươi nhè nhai. Cô gái này, hần đã thích cô vào năm hần mười hai tuổi, trong thời điểm hần khó khăn nhất, cô là động lực duy nhất để hần sống tiếp.

Nhưng cô gái này, không thuộc về hần, quá khứ, hiện tại, hay tương lai, cũng sẽ không thuộc về hần.

Quên đi, không nên nói cho cô ấy biết, tránh làm cho cô khó xử, hần nên tiếp tục làm anh Đường Đường của cô.

Hần khẽ thở dài một cái, khuôn mặt dịu dàng: "Ai, người ngọc thụ lâm phong giống anh thế này, lại phong lưu phóng khoáng, rất ít cô gái xứng đôi với anh nha! Hơn nữa, anh là người của công chúng, có lẽ, trong vòng mười năm nữa, anh cũng không nghĩ đến chuyện yêu đương đâu."

Ánh mắt Điền Mật sâu sắc, có chút thương tiếc cho Đường Dật Minh, quên đi, dù sao cô sẽ không để cho Đường Dật Minh nhận kết cục đau đớn như trước.

Đi cùng Đường Dật Minh đến những chỗ quen thuộc cũ, mặc dù nơi đó đã bị phá bỏ và dời đi nơi khác, đã không thể trở về bộ dáng ngày xưa. Không còn cách nào khác, hai người đành phải đi lòng vòng mấy chỗ hời bé hay tới chơi. Lại cùng nhau đi xem phim, cho đến khi Ôn Trạch Vũ gọi điện thoại tới hỏi, Đường Dật Minh mới trở về nhà.

Ngày hôm sau, trên kênh giải trí đưa tin mới, Đường Dật Minh được lên đầu đề, tiêu đề là nam thần đối bạn gái, thiên kim tiểu thư của tập đoàn Điền thị đứng thứ năm toàn cầu. Tin khác lại nói, thiên kim tập đoàn Điền thị lên lút hẹn hò với ngôi sao Đường Dật Minh, phát hiện hành động thân mật của hai người, vô cùng tình tứ.

Nhưng mà Đường Dật Minh tỏ vẻ chỉ coi Điền Mật là em gái. Tuy nhiên cha Điền lại bị phóng viên bao vây ở công ty, ông giải thích, trước khi xuất ngoại Đường Dật Minh là hàng xóm của Điền gia, mối quan hệ không tệ.

Lại có phóng viên tìm tới Ôn Trạch Vũ, lúc Ôn Trạch Vũ nhìn thấy tin tức, thật ra hần cũng có chút tức giận, nhưng suy nghĩ một hồi, Điền Mật là của hần, căn bản là không có khả năng trở thành người của Đường Dật Minh, hần cảm thấy bụng dạ hần có hơi hẹp hòi.

Ôn Trạch Vũ nói với phóng viên, Đường Dật Minh đến chỗ hần đón Điền Mật đi, không hề giấu diếm hay lên lút hẹn hò gì đó. E rằng đây là lần đầu tiên Ôn Trạch Vũ đứng trước giới truyền thông nói một câu dài như thế.

—

Sau đó, Ôn Trạch Vũ có ghé qua thăm Châu Tử Đồng vài lần, hiện tại Châu Tử Đồng đã biết Ôn Trạch Vũ là bạn của nam sinh cô đẩy ra lúc đèn treo rớt xuống cho nên mới giúp cô trả tiền viện phí, mặc dù, thực tế là cô cũng không nhớ, cô có đẩy nam sinh kia ra hay không.

Biết Châu Tử Đồng không nhớ toàn bộ mọi chuyện khi cô làm ma, Ôn Trạch Vũ cũng không giải thích gì thêm. Ngày Châu Tử Đồng tỉnh lại, bởi vì Điền Mật ngắt lời, khiến Ôn Trạch Vũ không tăng thêm chút hảo cảm với Châu Tử Đồng. Thậm chí bởi vì tình cảm dành cho Điền Mật đang tăng lên, nên hần dần phai nhạt cái mà hần coi "Tự cho là thích" với Châu Tử Đồng. Hần cảm thấy hần thích Châu Tử Đồng, bởi vì hần cô đơn quá lâu.

Thật ra, cho dù là thân phận hay thứ gì khác, Điền Mật mới là người phù hợp nhất với hần. Vì vậy, hần dần dần phai nhạt tình cảm dành cho Châu Tử Đồng. Về sau, thậm chí khi gặp lại, chỉ gật đầu chào hỏi cho có mà thôi, cũng không có giao tiếp sâu xa.

Hai năm sau, Ôn Trạch Vũ đã tốt nghiệp đại học, hiện tại hần hoàn toàn tiếp nhận tập đoàn Ôn thị. Mà độ hảo cảm của hần cho Điền Mật cũng đạt tới chín mươi lăm điểm.

Hôm nay, là ngày sinh nhật hai mươi tuổi của Điền Mật, mới sáng sớm, Ôn Trạch Vũ đã đến Điền gia.

Điền Mật vừa ngủ dậy, bởi vì hai năm qua, Ôn Trạch Vũ thường xuyên ra vào Điền gia, người làm trong Điền gia đều quen biết hần. Cho nên khi nhìn thấy Ôn Trạch Vũ, lập tức mời vào.

Điền Mật vừa rửa mặt xong thì mở cửa phòng vệ sinh đi ra, đã thấy Ôn Trạch Vũ ngồi trên giường nhìn mình. Cô vẫn đang mặc váy ngủ hai dây màu trắng, mái tóc dài màu đen đặt sau lưng, trên mặt mang theo bọt nước. Cô không mặc nội y, cực kỳ hấp dẫn người khác. Cô hòng Ôn Trạch Vũ khẽ động, nuốt một ngụm nước bọt. Hai năm qua, hần cùng Điền Mật ngoại trừ một bước cuối cùng, cái nên làm đều làm hết, nếu như không phải là muốn giữ lại cái tốt đẹp nhất làm kỷ niệm cho đêm tân hôn, nếu như sự kiềm chế của hần không mạnh mẽ, hần hận không thể nuốt Điền Mật vào bụng từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Giả Người Quỷ Yêu (Kết)

Editor: HD đẹp trai

"Sao đến sớm vậy?" Điền Mật cười hỏi.

Ôn Trạch Vũ sờ đồ vật trong túi quần, hần cảm thấy, quyết định của hần rất đúng đắn. Hần biết rõ, tên Đường Dật Minh kia không chịu buông tha cho Điền Mật.

Không thấy Ôn Trạch Vũ trả lời, Điền Mật hơi kinh ngạc quay đầu nhìn hần: "Trạch Vũ?"

Lúc này Ôn Trạch Vũ mới hoàn hồn, ánh mắt sáng lên, đứng dậy, vẻ mặt nghiêm trọng: "Sinh nhật vui vẻ!"

Điền Mật nhẹ nhàng thở ra, cứ tưởng rằng Ôn Trạch Vũ làm ra vẻ trịnh trọng như vậy là muốn nói cái gì với cô.

"Ừ, cảm ơn!"

"Sổ hộ khẩu."

"Hà?"

Điền Mật không kịp phản ứng, không thể hiểu nổi, vừa mới chúc cô sinh nhật vui vẻ, chớp mắt một cái, bỗng nhiên hỏi sổ hộ khẩu.

"Đi làm giấy chứng nhận, đủ tuổi rồi."

À ~ bây giờ Điền Mật mới hiểu ý Ôn Trạch Vũ, sau đó lại cảm thấy có chút buồn cười, hôm nay cô vừa tròn hai mươi tuổi, dù sao cũng đã đính hôn, chắc chắn cô không chạy được nha, không biết hấn gấp gấp làm cái gì.

Tháng trước hấn dẫn cô đi chụp ảnh cưới, Ôn Trạch Vũ nói, nhân dịp hấn đang rảnh cứ chụp hình trước rồi để đó, tránh cho lúc hấn bận quá không có thời gian để đi. Hiện tại cô đã hiểu rõ, hóa ra là nam chính quá nóng lòng. Hắc hắc. Nam chính của cô, thật đáng yêu quá đi!

Ôn Trạch Vũ có chút căng thẳng, hấn sợ Điền Mật không đồng ý, dù sao Điền Mật vẫn chưa tốt nghiệp đại học, tuy rằng hai người rất thân thiết, nhưng hấn cũng không quá tự tin.

Điền Mật không để hấn phải lo lắng quá lâu, lập tức lấy sổ hộ khẩu rồi kéo hấn ra ngoài.

Lúc hai người làm giấy hôn thú xong, Ôn Trạch Vũ mới thở phào nhẹ nhõm.

"Đỉnh —— hảo cảm nam chính +5, độ hảo cảm 100. Nhiệm vụ hoàn thành."

"Khôi phục ý thức kí chủ —— khôi phục thành công —— chuẩn bị tách khỏi thân thể —— "

"5——4——3——2——1—— "

Trở lại không gian màu trắng, cô phát hiện, vị trí hiện tại của không còn là không gian màu trắng nữa, mà là một căn phòng màu trắng, bên trong có bàn, ghế sofa, giường. Tuy rằng đều là màu trắng, nhưng sự biến hóa này khiến cô có chút kinh ngạc.

0051 nghe được nghi ngờ của cô: "Bởi vì đẳng cấp của kí chủ được nâng lên, vì vậy không gian cũng sẽ biến hóa theo, về sau mỗi lần kí chủ được thăng cấp thì nó sẽ thay đổi."

Gật đầu, tò vò đã hiểu. Không thắc mắc vấn đề này nữa.

"Nhiệm vụ hoàn thành độ 100, cho điểm nhiệm vụ 90. Điểm tích lũy 90. Hoàn thành tâm nguyện kí thể, đạt được 8 điểm số liệu phân phối. Xin hỏi kí chủ, muốn tiến hành phân tích điểm phân phối hay không?"

"Ừ, phân phối đến màu da đi."

Màn hình xuất hiện trước mặt một lần nữa.

Ghi vào tư liệu kí chủ:

Tên: Điền Mật

Giới tính: Nữ

Tuổi: 30

Cấp bậc: 3

Hình dạng: 66 (100 điểm tối đa)

Làn da: 73(100 điểm tối đa)

Dáng người: 80 (100 điểm tối đa)

Trí lực: 70 (100 điểm tối đa)

Thể lực: 60(100 điểm tối đa)

Mị lực: 55(100 điểm tối đa)

Tình thông: bác sĩ ngoại khoa

Kỹ năng đặc biệt: Ánh mắt thâm tình (sử dụng vĩnh viễn) mặt thẹn thùng (sử dụng vĩnh viễn)

"Kí chủ muốn nghỉ ngơi một chút không?"

"Ừ, nghỉ ngơi một chút." Điền Mật suy nghĩ một hồi, đưa ra tổng kết, cô thực hiện nhiệm vụ lần này, nói khó cũng không khó, chẳng qua là chờ hai năm ở thế giới kia, đối với cô cũng không có thiệt hại gì, dù sao mục đích quan trọng nhất của cô chính là được nhìn ngắm thế giới bên ngoài nhiều hơn. Cảm giác của cô với Ôn Trạch Vũ, thật sự là yêu thích, tuy rằng hắn không nói nhiều lắm, nhưng mà hắn rất ân cần. Ở chỗ cha mẹ Điền, lúc trước cô có nhờ Ôn Trạch Vũ qua kiểm tra xem có lỗ thủng gì không, kết quả phát hiện, trong công ty có nội gián. Loại trừ một nội gián, tránh cho công ty bị tổn thất, dĩ nhiên sẽ không xảy ra chuyện phá sản như trong nội dung truyện.

Cô nằm yên ngủ, lúc tỉnh lại lần nữa, giống như là đang trong quá trình tiến vào nhiệm vụ.

"Đang tiếp nhận nhiệm vụ —— tiếp nhận nhiệm vụ thành công —— đang truyền tải kí chủ —— "

"Truyền tải thành công —— đang ghi nhiệm vụ vào kí chủ —— "

(Ngoại truyện nhỏ)

Châu Tử Đồng quay lại trường đại học, tiếp tục việc học, nằm ngủ hai năm, khiến thành tích của cô bị tụt lại phía sau rất nhiều. Vì tương lai của mình, cô chỉ có thể cố gắng hết mình để theo kịp, mặc dù cũng có thiện cảm với Ôn Trạch Vũ, nhưng cô biết thân phận bọn họ khác biệt rất xa, bọn họ, chỉ có thể là người của hai thế giới. Huống chi, hắn đã có vị hôn thê rồi, bọn họ càng không có khả năng. Sau khi tốt nghiệp, Châu Tử Đồng trở thành một nhà biên tập văn học, cuối cùng yêu đương kết hôn với vị tổ trưởng tổ biên tập, thời gian của cô trôi qua rất hạnh phúc, rất nhiều năm sau vào một buổi tối, cô nằm mơ, giấc mơ của cô quay về thời điểm cô sông thực vật hai năm, khi đó linh hồn của cô bơ vơ ở thư viện, cô ở chỗ đó chừng một năm, sau đó phát hiện ra Ôn Trạch Vũ, người có thể nhìn thấy linh hồn.

Sau khi tỉnh lại cô cảm thấy có chút buồn, mắt mắt, phần kí ức không rõ ràng kia thật chân thực, không giống như một giấc mơ. Không để cô nghĩ ngợi nhiều, tiếng con trai cô gọi khiến cô hồi phục tinh thần, cô vội vàng rời giường chuẩn bị bữa sáng cho con.

Dung Dong vẫn cho rằng, tuy rằng giới tính của cô rất bình thường, nhưng trên đời này vẫn chưa xuất hiện người đàn ông nào khiến cô tâm phục khẩu phục! Kết quả cô liền gặp tên đàn ông đáng đâm ngàn đao Đường Dật Minh! Lần đầu tiên gặp Đường Dật Minh, là do Điền Mật giới thiệu, Điền Mật cũng không ngờ tới, Dung Dong vừa gặp Đường Dật Minh đã yêu hắn từ cái nhìn đầu tiên, cô bắt đầu dùng mọi hình thức để theo đuổi hắn.

Đường Dật Minh cho rằng, đời này, ngoại trừ Điền Mật, hắn sẽ không tiếp nhận bất kì cô gái nào khác, kết quả, hắn nhận ra tính mạng của hắn nằm trong tay thiên đạo Dung Dong.

Hắn cho rằng, hắn hung hăng từ tối cô sẽ được, kết quả phát hiện, thật ra, có một người theo đuổi bản thân như vậy, cảm giác cũng không tệ.

Ôn Trạch Vũ cho rằng, cuộc đời của hắn sẽ bình thản không gợn sóng, hắn không tìm thấy ý nghĩa của cuộc sống.

Nhưng khi vị hôn thê đã đính hôn một năm với hắn xuất hiện, hắn mới biết, cuộc đời của hắn không phải là không có ý nghĩa.

Ít nhất, hắn quen biết cô, lại thật may mắn, khi hắn có được cô.

Ôn Trạch Vũ ôm Điền Mật đang ngủ say trong lòng, hắn cảm thấy mình đang ôm cả thế giới, thứ tốt đẹp và hạnh phúc nhất trên thế giới.

Lông mi Điền Mật run rẩy, cô mở to mắt, ánh mắt có chút mê người, nhìn Ôn Trạch Vũ có chút nghi hoặc, sau đó nhớ ra hôm qua bọn họ vừa mới kết thúc hôn lễ, lại nghĩ tới chuyện đêm qua, khuôn mặt chột đỏ, vô cùng quyến rũ xinh đẹp.

Ôn Trạch Vũ mở miệng, nhếch môi, lộ ra nụ cười sáng lạn trước đây chưa từng có: "Vợ yêu, sáng sớm tốt lành!"

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Xuyên Việt Nữ Chủ (1)

Trần Thiên Tâm là một nữ sinh đến từ thế kỷ 21, cô vừa mới tốt nghiệp đại học, nhưng vẫn chưa tìm được công việc thích hợp. Nên cô vẫn luôn ở nhà viết tiểu thuyết, kiếm chút tiền nhuận bút.

Tuy viết lách không được tốt lắm, nhưng một tháng vẫn có thu nhập ổn định thu nhập khoảng hai ngàn, nhà của cô cũng không giàu có, mà trong nhà cũng không cần cô tới nuôi gia đình.

Cô thích xem tiểu thuyết, đặc biệt là những tiểu thuyết trạch đấu cung đấu. Cô cũng từng nghĩ tới, nếu có một ngày, cô cũng có thể xuyên việt đến cổ đại, cô sẽ như thế nào.

Cũng không biết là vận may của cô, hay là gì, cô hiếm khi ra cửa một lần, lại bị chiếc xe tải vượt đèn đỏ đụng phải. Lúc tỉnh lại, cô đã trở thành trưởng nữ của hoàng thượng Điện gia Đại Ung, Điện Hân 15 tuổi.

Cổ nhân đều biết, Điện Gia có song châu, khuynh thành tuyệt sắc, trưởng nữ hoạt bát đáng yêu, thứ nữ dịu dàng hiền thực. Chỉ tiếc, đã bị hoàng thượng hạ chỉ từ hôn.

Hai bảo bối của Điện gia phân biệt tứ hôn cho Nhân Vương và Chiến Vương, Nhân Vương là hoàng trưởng tử, là tiên hoàng hậu Mẫn Thị sinh ra, theo lý thuyết, Nhân Vương là người có hy vọng kế thừa ngôi vị hoàng đế lớn nhất.

Nhưng khi hán sáu tuổi đã được phong vương, chỉ vì Nhân Vương có trí lực chỉ có bằng đứa trẻ ba tuổi, ngay cả cuộc sống thường ngày cũng cần phải có người chăm sóc, một người ngốc nghếch, sao có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Chiến Vương và Nhân Vương huynh đệ ruột cùng mẫu, hai huynh đệ chỉ kém nhau hai tuổi, đứng hàng thứ năm, khi đó tiên hoàng hậu sinh Chiến Vương vì khó sanh, sau đó thân thể vẫn luôn suy yếu, không có chồng đỡ quá ba năm thì chết rồi.

Chiến Vương dũng mãnh thiện chiến, mười ba tuổi đã bước lên chiến trường đó là Thường Thắng tướng quân, còn có danh xưng Quý Vương. Vốn có hy vọng tranh giành ngôi vị, tuy nhiên bởi vì diendanleequyydoonn trong một lần trên chiến trường hán lo là, bị người hạ độc, mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vì dư độc còn lưu lại trong người không thể thanh trừ, mà bị hủy dung. Một hoàng tử bị hủy dung, sao có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế, vì thế cũng được phong làm Chiến Vương, hoàng thượng hi vọng, Chiến Vương, có thể luôn đốc sức vì Đại Ung, bảo vệ quốc thổ (*lãnh thổ quốc gia) Đại Ung.

Ý chỉ của Hoàng thượng cũng không có chỉ rõ muốn nữ nhi của Điện Gia, ai sẽ gả cho Nhân Vương, ai gả cho Chiến Vương. Khi đó Trần Thiên Tâm vừa xuyên việt đến đây, Hoàng thượng đã hạ chỉ, y theo định luật của tiểu thuyết, nàng cảm thấy Nhân Vương khẳng định là giả heo ăn thịt hổ, mà Chiến Vương kia, là một măng phu chỉ biết đánh giặc.

Nàng là trưởng nữ, vì thế nàng chủ động tìm đến phụ thân, yêu cầu gả cho Nhân Vương.

Vốn tính cách của Điện Hân hoạt bát nhanh nhẹn, tuy là trưởng nữ, ngoại trừ có dáng vẻ giống như đúc với thứ nữ, mọi thứ cũng không bằng thứ nữ. Trần Thiên Tâm kế thừa trí nhớ của Điện Hân, tự nhiên biết rõ, nguyên chủ Điện Hân vô cùng bất mãn với muội muội song sinh này.

Dựa vào cái gì hai người có dáng vẻ giống nhau như đúc, phụ thân mẫu thân lại càng thiên vị nàng ta hơn, dựa vào cái gì tỷ muội ruột cùng mẫu, Điện Mật cái gì cũng chỉ cần học một lần là biết, mà nàng phải học mười lần mới xong.

Nguyên chủ Điện Hân oán niệm quá nặng, dẫn đến khi Trần Thiên Tâm trở thành Điện Hân cũng không có hảo cảm với Điện Mật.

Điện phụ Điện mẫu thiên vị Điện Mật, Điện Hân lại chủ động yêu cầu gả cho Nhân Vương, vốn Điện phụ Điện mẫu cũng không nỡ gả Điện Mật cho một người ngốc nghếch. Lúc này Điện Hân đã chủ động yêu cầu, bọn họ tự nhiên đồng ý, dù sao Chiến Vương có xấu một chút, nhưng tốt xấu vẫn là một người nam nhân bình thường, hơn nữa còn là anh hùng của Đại Ung.

Vì thế, Điện Hân gả cho Nhân Vương, trở thành Nhân Vương phi, mà Điện Mật gả cho Chiến Vương, trở thành Chiến Vương phi.

Sau khi Điện Hân gả cho Nhân Vương, phát hiện Nhân Vương thật sự không thể tự gánh vác cuộc sống của mình, nói là có trí lực của đứa bé ba tuổi, có đôi khi ngay cả trí lực đứa bé ba tuổi cũng không bằng, còn có thể tè ra quần.

Vừa mới bắt đầu Điện Hân còn cảm thấy Nhân Vương giả bộ rất giống, bắt đầu từ đó nàng nửa đêm không ngủ được, len lén quan sát Nhân Vương. Kết quả để cho nàng thất vọng muốn khóc, Nhân Vương hán, thật sự là một người ngốc nghếch, không giống người giả heo ăn thịt hổ như trong tiểu thuyết.

Nàng bắt đầu muốn cam chịu số phận, nhưng nàng lại không nghĩ ra, nàng là người thế kỷ 21, chẳng phải cả đời nàng phải trông coi một người ngu ngốc sao? Ở đây không có máy tính để cho nàng giết thời gian, không có bất cứ cái gì để cho nàng tiêu khiển, nàng cảm giác mình thật sự sắp không chịu nổi rồi.

Chiến Vương và Nhân Vương huynh đệ ruột cùng mẫu, hán rất để ý Nhân Vương người ca ca này, lúc rảnh rỗi cũng sẽ đến thăm hán. Tự nhiên, Điện Hân và Chiến Vương sẽ có tiếp xúc. diendanleequyydoonn

Chiến Vương cảm thấy, mặc dù hoàng tẩu của hán có dáng vẻ giống vương phi của mình, nhưng lại hoàn toàn khác nhau, nàng hoạt bát rộng rãi, có những giải thích độc đáo, thỉnh thoảng sẽ có ý tưởng kỳ diệu.

Mà Điện Hân cảm thấy, nàng phạm phải một sai lầm lớn, nàng không nên cho rằng Chiến Vương chỉ là một măng phu chỉ biết đánh giặc, hán cơ trí nhạy bén, tâm tư thâm trầm, đã tâm bưng bưng, ngoại trừ hán vẫn mang theo mặt nạ, thì ngoại hình của hán, không thể nghi ngờ là hoàn mỹ nhất, nhìn Nhân Vương liền biết, Nhân Vương lớn lên rất đẹp, nếu không phải hán ngốc nghếch mà nói, Điện Hân rất thích ở cùng với hán. Huống chi khi nàng biết được Điện Mật vẫn luôn sống rất tốt, nàng càng không thoải mái rồi.

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì nàng phải gả cho một người ngu ngốc, mà Điện Mật lại gả cho Chiến Vương ưu tú như vậy.

Vì thế, trong lúc Điện Hân cố gắng “quyến rũ”, hai người đều đã có cảm giác với đối phương.

Mặc dù Chiến Vương rất để ý người ca ca này, nhưng hắn đã yêu Điền Hân, vì thế, lúc Điền Hân đề nghị, thì "Đổi, thế".

Hắn rõ ràng đồng ý, hắn biết đây là không đúng, Điền Hân là hoàng tẩu của hắn, nhưng có một giọng nói đang vọng lại, dù sao Điền Mật và Điền Hân có dáng vẻ giống nhau, sẽ không có ai phát hiện.

Kỳ thật, ngoại trừ khuôn mặt, dienndanleequyydoonnĐiền Mật và Điền Hân một chút cũng không giống nhau.

Khi Điền Hân xuất hiện ở trước mặt Điền Mật, nói cho nàng biết tin tức này, Điền Mật hoàn toàn không dám tin.

Nàng biết Vương gia không thích nàng, nàng cũng không thích Vương gia, nhưng nàng vẫn coi trọng hôn nhân của bọn họ, huống chi, nàng, đã mang thai cố nhục của hắn.

Khi Điền Mật nói cho Điền Hân việc nàng có thai, Điền Hân cũng kinh ngạc, sau đó ra vẻ giả bộ trấn định: "Muội cho rằng, chuyện muội mang thai, không ai biết sao? Kỳ thật Vương gia đã sớm biết, có điều muội yên tâm, sau khi hài tử của muội sinh ra, hắn sẽ trở thành thế tử Nhân Vương, việc này rất tốt, không phải sao?" Tuy nói như vậy, nhưng Điền Hân đã hạ quyết tâm, tuyệt đối sẽ không để cho Điền Mật an ổn sinh hạ hài tử.

Nhưng không đợi nàng ta có hành động, Điền Mật từ trên lầu bọn họ đang đứng nói chuyện nhảy xuống dưới, một thi hai mệnh.

Nhìn đến thi thể của Điền Mật, Điền Hân cũng sợ hãi, ở hiện đại, ngoại trừ xem phim kinh dị, nàng ta chưa thấy qua người chết thật.

Nhưng sau đó lại an ủi chính mình, bây giờ nàng ta ở cổ đại, ở đây xem mạng người như rom rã, nàng ta xuyên việt mà đến, nàng ta làm việc mà nữ chủ phải làm, nàng phải đứng ở nơi cao nhất của triều đại này, một mạng người thì tính là gì! Sau này nói không chừng còn sẽ có càng nhiều mạng người hơn, dù sao, con đường nàng phải đi, quá lương thiện cũng không tốt.

Sau đó Điền Hân không hề áp lực tâm lý giả vờ bị đá kích được nói cho Chiến Vương, Điền Mật tự sát.

Kỳ thật Chiến Vương biết Điền Mật là một nữ nhân tốt, nàng hiền lương thực đức, giúp hắn quản lý vương phủ gọn gàng ngăn nắp. Nhưng nàng lại rất giữ quy củ, ở cùng với nàng, còn không bằng cùng một chỗ với Điền Hân, thật thoải mái dễ chịu.

Sau khi đồng ý "Đổi, thế", thậm chí hắn còn tự an ủi mình, Điền Mật tốt như vậy, khẳng định sẽ chăm sóc hoàng huynh thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Xuyên Việt Nữ Chủ (2)

Nhưng hắn không nghĩ tới, Điền Mật rõ ràng tự sát.

Sau khi nghe Điền Hân bi thương tự trách và an ủi, "Đổi, thế" vẫn được tiếp tục, chẳng qua Nhân Vương Phi đã "Chết bất đắc kỳ tử".

Điền Hân lấy tên của Điền Mật, trở thành Chiến Vương phi, dù sao ở trong mắt nàng ta, Điền Hân cũng không phải tên của nàng ta, nên tên gì cũng giống nhau thôi. Nhưng sau này, nàng ta trở thành hoàng hậu, vẫn gọi là Điền Mật.

Cuối cùng Chiến Vương cũng tìm được giải dược, thanh trừ dư độc trong người, khôi phục lại dung mạo vốn có.

Trải qua một trận liều chết tranh giành của mấy hoàng tử, Chiến Vương thành công đoạt được ngôi vị hoàng đế, hơn nữa vì Điền Hân hủy bỏ hậu cung, độc sủng một người duy nhất. HE

Trong chuyện xưa này, người vô tội nhất, chính là Điền Mật, nói sao nàng cũng là một khuê nữ, nàng thâm nghĩ an phận thủ thường quản lý Vương Phủ, quản lý nhà của mình, sống vui vẻ.

Cuối cùng, lại rơi vào kết cục một thi thể hai mạng, nàng cảm thấy hành vi của Chiến Vương là đang vũ nhục danh tiết của nàng, thời cô danh tiết của nữ tử rất quan trọng, sao nàng có thể không quan tâm. Cho nên nàng lựa chọn chết, nhưng nàng vẫn không cam lòng, nàng hận, hận Điền Hân, hận Chiến Vương, vì sao không thương nàng, tại sao phải đồng ý với đề nghị "đổi thế" hoang đường của Điền Hân.

Tâm nguyện của nàng muốn làm cho Điền Hân thân bại danh liệt, để cho Chiến Vương yêu nàng

Được rồi, nàng cũng xuyên qua mấy thế giới, Chiến Vương đúng không... một người không thích nàng! Thậm chí có chút ghét bỏ, nam nhân gì chứ! Cho dù có yêu nữ chủ, cũng không thể chà đạp người vô tội như vậy!

Còn để cho Điền Mật đến khi chết, còn phải mang theo tên tuổi của Nhân Vương Phi.

0051, công lược là chỉ cần nam chủ yêu ta thôi đúng không, không nhất định muốn ta và nam chủ ở cùng một chỗ, ta cảm thấy nếu cả đời luôn ở cùng với

nam chủ, mặc dù là thân thể phục chế của ta nhưng nghĩ lại cũng thật đáng ghét!

"Đúng vậy ký chủ, chỉ cần nam chủ yêu ký chủ là được, không nhất định phải ở chung với nam chủ, huống chi, mặc dù tâm nguyện của nguyên chủ muốn nam chủ yêu nàng, nhưng đồng thời nàng cũng hận nam chủ. Cũng có khát vọng được yêu, nếu như ký chủ có thể tìm một người thật lòng thích nàng, nói không chừng sẽ lấy được nhiều giá trị năng lượng đó."

Nghe được 0051 trả lời, rốt cuộc Điền Mật thở phào một hơi, nàng bắt đầu tìm tòi trong trí nhớ.

Lúc này Điền Mật đi vào Đại Ung, là Hoàng Thượng vừa mới hạ chỉ tứ hôn, mà Điền Hân cũng chỉ mới xuyên quan vẫn chưa vội vàng tìm đến Điền phụ nói muốn gả cho Nhân Vương.

Đôi mắt đảo một vòng, nàng nghĩ ra một diệu kế.

Gọi nha hoàn thiếp thân An Nhã của mình vào rửa mặt thay y phục, nàng đi đến thư phòng của Điền phụ.

Điền phụ thấy nữ nhi bảo bối của hắn, lập tức ý cười đầy mặt: "Mật Nhi tìm phụ thân có chuyện gì không?"

Điền Mật hành lễ về phía Điền phụ, liền mở miệng nói: "Nữ nhi biết, hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, nhưng không có chỉ rõ muốn gả trưởng nữ hay thứ nữ cho Vương gia nào. Nữ nhi đã nghĩ kỹ, đặc biệt tới đây bàn bạc với phụ thân."

Điền phụ gật đầu, nhìn về phía Điền Mật, trong mắt mang theo yêu thương và thoả mãn, tiểu nữ nhi của hắn, cho tới bây giờ vẫn khiến cho hắn bớt lo, việc gì vừa học cũng biết ngay, từ lúc mười hai tuổi đã giúp hắn quản lý mọi chuyện trong phủ. Mà đại nữ nhi thì không phải một người bớt lo, ba ngày hai bữa lại âm ỉ, hai ngày trước còn bôi vôi vào mặt vì muốn ngắt một đóa hoa sen mà rơi vào trong hồ, thiếu chút nữa đã chết đuối.

Hắn nghĩ mãi mà vẫn không thông, hai tỷ muội trước sau sinh ra chỉ cách nhau một khắc, lớn lên lại giống nhau, sao lại chênh lệch như vậy chứ?

"Vậy Mật Nhi có ý kiến gì không?"

Điền Mật nhắc lên mép váy, quỳ xuống trước mặt Điền phụ. Điền phụ vội vàng bước đến đỡ nàng, nhưng Điền Mật vẫn không chịu đứng lên. "Phụ thân, nữ nhi biết hôn nhân đại sự, là nghe theo lệnh của phụ mẫu, mai mối. Lời nói tiếp theo của nữ nhi, là vượt qua quy củ, nhưng nữ nhi không thể không nói." Trong mắt Điền Mật rung rung, mỏng manh như dương liễu trong gió, làm cho người ta không nhìn được thương tiếc. Bây giờ nàng còn thể hiện tốt hơn nguyên chủ, hơn nữa lần này số liệu chất da của Điền Mật đã bay lên, tự nhiên chất da của nguyên chủ càng thêm đẹp hơn rất nhiều. Vốn làn da đã trắng nõn lúc này lại càng giống như trân châu.

Giọng nói của nàng dịu dàng êm dịu, nhàn nhạt lại có tri thức hiểu lẽ nghĩa.

"Từ nhỏ Hân tỷ có tính cách hoạt bát, mà Nhân Vương giống như đứa bé, nếu Hân tỷ gả cho Nhân Vương, thì dựa vào tính cách bướng bỉnh của tỷ tỷ, nhất định sẽ không thể chung sống với Nhân Vương. Còn Chiến Vương tuy bị hủy dung nên xấu xí, nhưng là anh hùng thật sự của Đại Ung chúng ta. Có lẽ nếu Hân tỷ gả cho Chiến Vương, nhất định sẽ hạnh phúc. Nên nữ nhi, nguyện ý gả cho Nhân Vương."

Nghe xong Điền Mật nói, để cho Điền phụ càng thêm hài lòng với Điền Mật, tuy hài lòng nhưng vẫn thương tiếc.

Rõ ràng là tiểu nữ nhi, nhưng lại khắp nơi tính toán cho tỷ tỷ của mình.

Vốn hắn và thê tử có ý định để cho tiểu nữ nhi gả cho Chiến Vương, quả thật như lời Điền Mật nói, mặc dù Chiến Vương kia có khuôn mặt xấu xí, nhưng hắn cũng là một anh hùng danh xưng với thực của Đại Ung.

Thật sự hắn không nghĩ tới tiểu nữ nhi lại vì trưởng nữ, mà tự nguyện gả cho người ngốc kia. Nghĩ tới tính tình của trưởng nữ, Điền phụ thở dài, được rồi. Đều là mệnh!

Điền Mật có được đáp án thoả mãn, nhẹ nhàng rời đi.

Mà bên kia, Điền Hân vừa nghĩ tới muốn gả cho Nhân Vương, lại biết được Điền phụ muốn gả Điền Mật cho Nhân Vương, nàng ta tức giận tới mức cắn răng! Tính cách của nàng ta kỳ thật có nhiều chỗ rất giống với nguyên thân (*Điền Hân trước khi bị chiếm thân thể), ví dụ như không buông tha người, tính cách đánh đá, mồm miệng lanh lợi.

Nàng ta tự cho rằng Nhân Vương là giả heo ăn thịt hổ muốn kết hôn với Điền Mật, đương nhiên nàng ta mặc kệ!

Nhưng nàng ta vừa xuyên đến, nên nàng ta chắc chắn mình là nữ chủ. Mà Điền Mật kia, là một nữ xứng ác độc luôn ở khắp nơi ngăn cản đường của nàng!

Điền Hân tìm được Điền phụ, yêu cầu gả cho Nhân Vương, lại bị Điền phụ cự tuyệt. Vì vậy Điền Hân liền uy hiếp Điền phụ nếu như không thể lấy Nhân Vương làm trượng phu, nàng ta sẽ chạy trốn.

Thấy nàng ta như vậy, Điền phụ cảm thấy, không gả Điền Hân cho Nhân Vương là rất đúng.

Ngộ nhờ ngày nào đó Điền Hân không chịu được Nhân Vương, sau đó chạy trốn, thì dựa vào tính tình của Điền Hân, nàng ta tuyệt đối sẽ làm chuyện như vậy.

Vì vậy Điền phụ nhốt Điền Hân lại, hắt hạ lệnh, nhốt nàng ta tới ngày thành thân mới được thả ra.

Nghe xong An Nhã kể lại, khoe môi của Điền Mật cong lên, có chút dịu dàng, lại mang theo chút gì đó kháng khác.

An Nhã cảm thấy Nhị tiểu thư có chút khác với như trước kia, lại có chút giống, kỳ thật, cũng không có gì không giống. Lắc lắc đầu, nàng ta cười cười, hành lễ về phía Điền Mật, liền thối lui đến bên ngoài, để canh cửa.

"Kí Chủ? Tại sao phải gả cho Nhân Vương hả?" 0051 không hiểu, nhiệm vụ của Điền Mật là công lược nam chủ, nếu gả cho nam chủ, không phải nàng càng thêm thuận tiện công lược hân sao?

"Thứ nhất tôi không muốn gả cho Chiến Vương người chán ghét ta, thứ hai, ta biết nhiệm vụ của ta là công lược Chiến Vương, Chiến Vương để ý ca ca của hân nhất, thường xuyên đến thăm hân ta, ta gả cho Nhân Vương, vẫn có thể gặp được Chiến Vương. Thứ ba, Nhân Vương hoàn toàn không hiểu tình cảm nam nữ, ta gả cho hân, có thể sẽ phải thủ thân như ngọc. Nếu như trong tương lai gặp được một người tốt, còn có thể để cho nguyên chủ có một kết cục tốt đẹp."

0051 đã hiểu, xem ra, dù nó là bản thẳng cấp, vẫn không thể hiểu được những luẩn quẩn trong đầu của con người

Rất nhanh liền đến ngày thành thân, bởi vì Nhân Vương lớn hơn, cho nên tự nhiên Nhân Vương sẽ thành thân trước, ngày thành thân của Chiến Vương trễ hơn Nhân Vương một ngày, cho nên dù Điền Mật là thứ nữ, nhưng lại xuất giá trước trường nữ.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Xuyên Việt Nữ Chủ (3)

Mặc dù Nhân Vương là ngọc vương, nhưng dù sao cũng là hoàng tử, còn là hoàng trưởng tử, bởi vì sự ngu dại mà không có cơ hội lên ngôi vua, nhưng cũng là nhi tử đầu tiên của Hoàng thượng, tình cảm của Hoàng thượng dành cho hân cũng không như những hoàng tử khác.

Mặc dù hôn lễ không được mời dặm hồng trang, nhưng Nhân Vương là Vương gia, Điền Mật là nữ nhi hoàng thượng, cái khác không có, chỉ có tiền. Từng rương kia đựng đầy đồ cưới đi theo kiệu hoa, dân chúng nhìn thấy đều mừng lớn mật.

Bởi vì Nhân Vương ngu dại, vì thế hôn sự đơn giản lại càng đơn giản hơn, không có bá thiên địa, không có bá cao đường. Chỉ đến cửa cung hành lễ, ngày thứ hai lại đi vào hoàng cung thỉnh an là xong, có điều bởi vì ngày thứ hai Chiến Vương phải thành thân, hoàng thượng liền hạ chỉ để cho Điền Mật ngày thứ ba mới tiến cung thỉnh an, đến lúc đó có thể cùng với tỷ tỷ của mình cùng nhau tiến cung.

Điền Mật che khăn voan, ngồi ở trong phòng chính của Nhân Vương, chờ hân đến.

'Lộc cộc lộc cộc lộc cộc', một trận tiếng bước chân truyền đến, nghe, hình như chủ nhân của tiếng bước chân đó có chút vội vàng. Rất nhanh, cửa phòng 'Két...' một tiếng mở ra.

"Vương phi của ta?" Giọng của người đến rất êm tai, là giọng nói của người trưởng thành, rất có từ tính, nếu không phải trong giọng nói mang theo chút trẻ con, như vậy khi nghe giọng nói, sẽ cảm giác đối phương là nam hài ấu ả.

"Vương gia, ngài nên đi vén khăn voan lên cho vương phi, xóc khăn voan lên, Vương gia có thể nhìn thấy vương phi xinh đẹp như thế nào rồi." một giọng nói của phụ nhân trung niên truyền đến, Điền Mật biết, đó là Khánh ma ma vẫn chiếu cố sinh hoạt hằng ngày của Nhân Vương.

Khánh ma ma vốn là thị nữ bên người Tiên hoàng hậu Mẫn Thị, là người hầu trong Mẫn gia. Sau này Nhân Vương xuất thế, tiên hoàng hậu Mẫn Thị lo lắng cho Nhân Vương, nên để cho Khánh ma ma chăm sóc sinh hoạt thường ngày của Nhân Vương. Khánh ma ma chăm sóc Nhân Vương 21 năm, phân lượng ở trước mặt Nhân Vương không tầm thường, vương phủ trên dưới đều do bà định đoạt.

Nghe vậy, Nhân Vương nghe lời gật gật đầu, vui vẻ nhảy tới trước mặt Điền Mật, hân cũng không biết phải lấy đòn cân tới xóc khăn voan, cho nên trực tiếp bỏ qua thị nữ bung mâm đặt đòn cân ở bên cạnh hân. Đưa tay xóc khăn voan trên đầu Điền Mật.

Hôm nay Điền Mật trang điểm, không giống như bình thường không trang điểm phấn. Dung mạo của nàng càng thêm diễm lệ. Nếu không phải tính tình dịu dàng, luôn đề nặng phần mê hoặc kia, thật sự sẽ bị người ta kêu thành hồ ly tinh rồi.

Nhân Vương Tư Đồ Minh vừa nhìn thấy dáng vẻ của vương phi nhà mình xinh đẹp như vậy, liền đứng đó ngây người, khoe miệng còn chảy ra chất lỏng khả nghi.

Bên kia Khánh ma ma nhìn thấy dung mạo của Điền Mật, cũng hung hăng kinh diễm một chút, bên ngoài vẫn có tin đồn rằng Điền Gia có nữ nhi, khuyến khích quốc khuyến thành. Dù nói tin đồn không thể tin, hôm nay xem ra, tin đồn cũng không hoàn toàn không thể tin. Sau đó Khánh ma ma lại vô cùng lo lắng, bà sợ lấy dung mạo của Điền Mật, sẽ không cam lòng gả cho Nhân Vương, ánh mắt đen tối, bà, tuyệt đối sẽ không để cho bất cứ kẻ nào có cơ hội

thương tổn Vương gia!

Điền Mật ngẩng đầu nhìn Nhân Vương, trong nguyên tác của truyện nói Nhân Vương lớn lên rất xinh đẹp. Nàng có chút tò mò, Nhân Vương có xinh đẹp không?

Lúc này Nhân Vương mặc hỉ phục màu đỏ, đứng thẳng người, khuôn mặt trái xoan, đôi mắt đào hoa, sống mũi thẳng đứng, môi có màu hoa anh đào hồng nhạt, vô cùng xinh đẹp, ánh mắt hân hoan suốt, liếc mắt một cái có thể nhìn thấu tất cả con người của hắn.

Làn da của hắn trắng nõn, hai má còn mang theo màu hồng nhàn nhạt. Làn da thật tốt, um. Tốt đến, còn tốt hơn chất da có số liệu 73 của Điền Mật.

Um. Nếu Nhân Vương không có ngu đại mà nói, không biết kinh thành có bao nhiêu người tranh đoạt muốn gả cho hắn.

Nàng nhếch môi, giờ lên nụ cười thiện ý, đứng dậy, cúi người, hành lễ về phía Nhân Vương: "Mật Nhi, bái kiến Vương gia."

"A ~ a ~ người. . Người là vương phi của ta sao?" Nhân Vương vẫn có bộ dáng ngây ngốc, nước miếng đã chảy tới cằm.

Điền Mật có chút muốn cười, nhưng nàng nhịn xuống. Rút khăn tay ra, bước về phía trước một bước, giờ tay, lau nhẹ cằm và khóe miệng của Nhân Vương.

"Phải, từ hôm nay, Mật Nhi sẽ là vương phi của Vương gia rồi."

Nhân Vương chỉ cảm thấy đáng vẻ của tỷ tỷ trước mặt rất xinh đẹp, còn cười với hắn. Không giống nụ cười của mấy hoàng đệ khi nắng hắn là ngọc tử. Hắn, rất thích nụ cười của tỷ tỷ này.

Hắn cũng cười, nhếch môi, cười đến vô cùng ngu ngốc: "Ta thích người!"

"Uh' m, Mật Nhi cũng thích Vương gia, Vương gia, có thể để cho Mật Nhi rửa mặt chải đầu trước hay không?" Nàng mặc áo cưới, nàng cũng chưa mặc giá y nặng nề của cổ đại, mũ phượng trên đầu đề lên khiến cho nàng muốn gãy cổ rồi. Đau 25 năm, bây giờ nàng không thích để cho mình bị đau dù chỉ một chút.

Nhân Vương rất thích Điền Mật, hiển nhiên không muốn để cho Điền Mật rời khỏi tầm mắt của mình, bủi môi: "Ta và tỷ tỷ cùng nhau!"

Khuôn mặt của Điền Mật đỏ lên, kiều mỵ khác thường, nếu Nhân Vương là người nam nhân bình thường, lúc này sợ là muốn ăn Điền Mật sạch sành sanh, ngay cả xương cốt đều đã không còn rồi.

Nhân Vương cố chấp, Điền Mật đành phải cầu cứu nhìn về phía Khánh ma ma. Khánh ma ma bước lên dụ dỗ Nhân Vương, lúc này mới khiến Nhân Vương đồng ý Điền Mật rời khỏi hắn một chút.

Buổi tối, Nhân Vương và Điền Mật cùng ngủ chung giường, tư thế của Nhân Vương rất không thành thật, tay chân đều gác lên trên người Điền Mật. Nàng vừa mới lấy ra, lại đưa tới. Điền Mật thở dài, tùy ý Nhân Vương đè nặng. Lật người để cho mình không đến mức khó thở.

Một đêm ngủ ngon, Nhân Vương cảm thấy, ôm mỹ nhân tỷ tỷ đi ngủ còn thoải mái hơn ôm gối ôm ngủ! Uh' m, sau này mỗi ngày hắn đều phải ôm mỹ nhân tỷ tỷ đi ngủ.

Bởi vì ý chỉ của hoàng thượng, hôm nay Điền Mật và Nhân Vương không cần tiến cung thỉnh an. Điền Mật tự nhiên mừng rỡ thoải mái, cùng ăn sáng với Nhân Vương, lại bị Nhân Vương lôi kéo đi trong hoa viên bắt con dế.

Điền Mật đứng ở một bên, nhìn Nhân Vương chui vào bên trong bụi hoa, vốn Khánh ma ma muốn để cho hạ nhân giúp Nhân Vương bắt con dế, kết quả Nhân Vương một lòng muốn biểu hiện ở trước mặt Điền Mật, nói cái gì cũng không muốn người khác giúp hắn. Khánh ma ma bắt đắc dĩ, đành phải đứng ở phía sau Điền Mật nhìn hắn.

"Vương phi, nô tỳ hi vọng vương phi có thể chăm sóc Nhân vương gia thật tốt." Giọng nói của Khánh ma ma cung kính, Mật ánh mắt nhìn về phía Điền cũng rất sắc bén, mang theo nồng đậm không tín nhiệm và xem xét.

Điền Mật nhìn Khánh ma ma, cười cười, vẻ mặt dịu dàng thiện ý: "Ma ma yên tâm, ta là Nhân Vương phi, ta cùng với Vương gia là một, Vương gia tốt thì ta tốt."

Khánh ma ma rũ mắt xuống: "Chỉ mong vương phi có thể thật sự nghĩ như vậy."

Khánh ma ma còn muốn nói gì nữa, bên kia, Nhân Vương la to một tiếng: "Ta bắt được rồi ! Tỷ tỷ, ta bắt được rồi!"

Nhân Vương giờ tay lên, trên tay hắn bắt một con dế màu nâu. Con dế ở trên tay hắn, còn đang liu lague vùng vẫy.

Trên mặt Nhân Vương mang theo nụ cười ngây ngốc, ánh mắt trời chiếu vào trên mặt hắn, đáng vẻ đã xinh đẹp, lại càng đẹp hơn. Bởi vì chui qua chui lại ở trong bụi hoa, tóc của hắn có chút tán loạn. Thậm chí dính mấy chiếc lá. Áo bào của hắn đầy nếp uốn, trên đó còn dính bùn đất.

Điền Mật nở nụ cười, trong mắt mang theo khen ngợi: "Uh' m! Vương gia giỏi quá! Thật lợi hại!" Nàng tiếp nhận lồng sắt từ trong tay của người hầu, đi đến trước mặt của Nhân Vương, giúp hắn bỏ con dế vào trong lồng sắt.

Chương 24: Xuyên Việt Nữ Chủ (4)

Nàng giúp hắn sửa sang lại vật áo, động tác của nàng nhẹ nhàng tự nhiên, mang theo thiện ý và yêu thương, giống như đối đãi với một đứa bé vậy.

Hai người đứng cùng một chỗ, xung quanh giống như trở thành bối cảnh, nếu không phải Nhân vương ngu dại, hai người quả thật như một đôi uyên ương.

Ánh mắt Khánh ma ma thả lỏng, có lẽ Vương phi này thật lòng đối tốt với Vương gia.

Hôm nay là ngày thành thân của Diên Hân và Chiến Vương, hôm qua Nhân Vương thành thân, Chiến Vương cũng có đến, nhưng Diên Mật không có nhìn thấy, ngày thường Nhân Vương cũng không có ra ngoài, nhưng hôm nay Chiến Vương thành thân, mặc dù Khánh ma ma không muốn Nhân Vương đi, nhưng cũng phải hỏi ý của hắn.

Nhân vương có được đồ chơi mới "Diên Mật" này, rất vui vẻ, không có tâm tư đi tham dự hôn lễ của đệ đệ. di@en*dyan(lee^qu.donnn)Diên Mật cũng không muốn đi, nàng để lại một ấn tượng tốt trong mắt Chiến Vương nên nàng phải tính toán thật kỹ cho lần gặp mặt đầu tiên của hai người.

Cả một ngày bị Nhân Vương quán quýt, quả thật nàng không có chán ghét, ngược lại có chút thích hắn. Sự hồn nhiên của một đứa trẻ, trong mắt hắn không có dơ bẩn, giống như nước trong ao, trông suốt thấy đáy. À, ngoại trừ Nhân Vương tẻ dầm, nàng phải thay quần cho hắn thì một ngày này trôi qua vẫn tốt.

Sáng hôm sau, Diên Mật và Nhân Vương dậy sớm, dù sao hôm nay cũng phải vào cung thỉnh an. Kỳ thật Diên Mật có chút nóng lòng, hôm nay gặp được nam chủ, cũng không biết hắn ta lớn lên như thế nào. Trong nội dung truyện miêu tả Chiến Vương trúng độc, dư độc đều chạy đến trên mặt, một bên mặt bị tím đen, không chỉ như thế, trên mặt còn có mụn nước, chảy ra nước vàng, rất đáng sợ. Nhưng mặt trái thì bình thường nên Chiến Vương chỉ đeo mặt nạ che khuất một bên má.

Có điều ở trong phủ thì Chiến Vương không bao giờ đeo mặt nạ, bởi vì làn da cần không khí, nếu bị che trong khoảng thời gian dài thì sẽ càng nghiêm trọng hơn. Cho nên hạ nhân trong Chiến Vương phủ rất ít, cho dù nhiều người nếu thấy được khuôn mặt của Chiến Vương thì cũng không dám đi vào Chiến Vương phủ, cứ như vậy dần gian truyền tin rằng Chiến Vương là Quỷ Vương.

Trong truyện khi Diên Mật mới gả cho Chiến Vương, cũng bị dọa sợ, nhưng từ nhỏ Diên Mật đã được dạy nữ giới, xuất giá tòng phu. Cho nên dù sợ Chiến Vương nhưng nàng cũng cố gắng kiềm chế, cũng không có làm ra chuyện thất lễ.

Đương nhiên, kịch tình Trung Diên mừng rỡ ngay từ đầu là không có gặp qua Chiến Vương hình dáng, chỉ thấy hé mở hoàn hảo mặt, cũng không biết má phải là thế nào. Hai người đầu tiên là có cảm tình sau, Diên Hân mới thấy Chiến Vương má phải, khi đó dù sao đã có trong lòng chuẩn bị, hơn nữa bởi vì thích cùng có ngọc vương làm đối lập, cho nên đối với bề ngoài không có như vậy để ý.

Nhưng lúc này Diên Hân là trực tiếp gả cho Chiến Vương, lúc này Diên không có chút tình cảm nào với hắn ta. di@en*dyan(lee^qu.donnn)Vốn nàng ta một lòng muốn gả cho Nhân vương. Một khắc khi khoản oan bị vén lên, Diên Hân đều bị dọa choáng váng, trực tiếp thét chói tai. Hết cách rồi, hình ảnh rất rung động, quả thực so phim kinh dị điện ảnh 4D còn chấn động hơn.

Kỳ thực Chiến Vương có ý dù sao sau này hai người đều phải thẳng thắn gặp nhau, dứt khoát Chiến Vương không có đeo mặt nạ. Khi nhìn thấy Diên Hân, hắn ta rất kinh diễm. Nhưng hắn ta không nghĩ tới, Diên Hân vừa thấy mình thì đã lớn tiếng la lên, giống như thấy thứ gì kinh khủng nhất trên thế giới này. Hắn ta nhú mày, trong mắt mang theo rõ ràng không vui, nếu Diên Hân có hệ thống mà nói, lúc này hệ thống nhất định sẽ nhắc nhở nàng ta "Đỉnh - - hảo cảm độ nam chủ -50, độ hảo cảm -20" có thể thấy được, kỳ thực Chiến Vương vẫn có chút chờ mong và hảo cảm với vương phi Diên Hân này. Dù sao thanh danh ở ngoài, ai cũng thích người đẹp, hắn cũng không ngoại lệ. Thấy Diên Hân như vậy, Chiến Vương trực tiếp hừ lạnh một tiếng phát tay áo rồi đi, hai người phản phùng mà ngủ.

Ngày thứ hai, nếu không phải hắn ta và Diên Hân cần vào cung thỉnh an, Chiến Vương sợ sẽ trực tiếp không muốn gặp mặt Diên Hân. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Lúc này Diên Hân một chút cũng không muốn thấy Chiến Vương, bên ngoài truyền Chiến Vương xấu xí kì dị. Nàng ta cũng đã chuẩn bị tâm lý. Nhưng xấu xí đến dọa người hoàn toàn là hai khái niệm. Tối hôm qua nàng bị khuôn mặt Chiến Vương dọa đến, hoàn toàn không có thấy một bên mặt tình xảo của Chiến Vương. Nghĩ tới phải gặp mặt Chiến Vương, da đầu nàng ta có chút run lên, tối hôm qua cả đêm nàng ta đều bị gặp ác mộng! Nên khi Diên Hân nhìn thấy Chiến Vương, đã ở cửa cung rồi. Nàng ta dayaj trẻ, vốn nàng ta ở hiện đại rất thích ngủ nướng, vừa xuyên đến Đại Ung Triều khi, lại bị giam kín, ai cũng mặc kệ nàng ta sẽ ngủ đến khi nào, hơn nữa tối hôm qua bị Chiến Vương làm cho giật mình, bắt đầu không ngủ được, khi ngủ lại luôn gặp ác mộng. Buổi sáng mặc kệ nha hoàn thế nào kêu, nàng ta cũng không chịu đứng lên. Chiến Vương cũng không đợi nàng ta, trực tiếp ra phủ.

Quy định Đại Ung, ngoại trừ Hoàng thượng cho phép, thì mọi người tiến cung phải đi bộ. khi Chiến Vương đến cửa cung, Diên Hân còn chưa có đến, dù sao cũng là vương phi cầu mình, cho nên Chiến Vương tính đợi Diên Hân đến đây lại cùng nhau tiến cung.

Hắn ta vừa đến, thì có một chiếc xe ngựa nữa lại đến, hắn ta biết dấu hiệu trên xe ngựa, đó là Nhân vương, Hoàng huynh của hắn ta.

Màn xe bị xốc lên, người đầu tiên đi ra là Khánh ma ma, sau lại là Nhân vương, hôm nay Nhân vương mặc cung phục, màu sắc đại diện cho Hoàng thất Đại Ung Triều là màu lam, Hoàng thượng là long bào màu xanh đậm, hoàng tử là màu xanh ngọc.

Trên mặt Nhân Vương treo nụ cười hàng năm, ngoại trừ khi mắng hắn ngốc hắn sẽ tức giận, lúc khác mặc kệ người nói hắn như thế nào, hắn đều cười. Mặc dù cười ngây ngô nhưng đáng vẻ Nhân Vương xinh xắn, cười ngây ngốc cũng rất đẹp mắt.

Nhân vương vừa xuống xe, thì đưa tay về phía xe ngựa: "Tỷ tỷ, mau xuống đây!" *di@en*dyan(lee^qu.domnn)*

Chiến Vương biết, bên trong xe ngựa là Nhân vương phi, chính là muội muội song sinh của Điện Hân, Điện Mật. Chiến Vương thấy Nhân Vương như thế, chỉ biết, ca ca của hắn ta, thật thích vương phi này.

Nghĩ lại Điện Mật và Điện Hân là song bào thai, khẳng định hai người tám lạng nửa cân sẽ không sai biệt lắm, không chừng ở trong lòng Điện Mật cũng ghét bỏ ca ca của hắn ta ngốc. Nghĩ đến đây, ánh mắt Chiến Vương tối sầm, nếu Điện Mật không tốt với ca ca của hắn ta...

"Đình - - độ hảo cảm nam chủ -5, độ hảo cảm -5. Ký chủ phải nhanh nhanh chuyển độ hảo cảm mau!"

Điện Mật ngồi ở trong xe ngựa nhú nhú mày, nàng, còn chưa làm gì đâu, nam chủ ngay cả mặt nàng còn chưa nhìn thấy, sao lại giảm độ hảo cảm chứ! Không vui!

Kiểm chế cảm xúc, nàng cong khóe môi, dịu dàng trước sau như một.

Hôm nay nàng cũng mặc cung trang, cung gấm màu xanh nhạt vẩy lụa đơn giản, một tay nàng nâng váy, lộ ra đôi giày thêu hồng nhạt, Nhân vương không muốn người khác chạm vào nàng, ham muốn chiếm hữu rất mạnh. Điện Mật nắm tay Nhân Vương, dầm xuống ghế đầu, xuống xe ngựa.

Hôm nay nàng chải tóc tùy ý, cài trâm vàng có ngũ vĩ phượng hoàng giương cánh, trên đó có khảm bảy viên ngọc tuwogn trung cho thân phận vương phi, đôi khuyên tai ngọc trai. Theo động tác của nàng, lung lay một cái, ánh mặt trời chiếu vào lóe lên ánh sáng chói mắt.

Trong mắt Chiến Vương chột lóe lên kinh diễm, đáng vẻ Điện Mật và Điện Hân rất giống, nhưng rồi lại không giống, theo quan sát của Chiến Vương, tối hôm qua chỉ thấy Điện Hân một lần, đã cẩn thận đáng giá vẻ ngoài của Điện Hân.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đầu Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Xuyên Việt Nữ Chủ (5)

Sở dĩ Điện Mật và Điện Hân không giống nhau, vì làn da của Điện Mật đẹp hơn Điện Hân, đương nhiên Chiến vương không biết, Điện Mật có làn da đẹp như vậy là nhờ số liệu.

Mà khí chất của Điện Mật và Điện Hân hoàn toàn khác nhau, khí chất của Điện Mật quá dịu dàng, đoan trang, làm cho người ta nhìn thấy không nhịn được cảm thán, danh môn khuê tú không ai có thể sánh bằng nàng.

"Đình - - độ hảo cảm nam chủ +25, độ hảo cảm 20. Ký chủ cố lên!"

Ha ha. Nàng chỉ biết, ấn tượng đầu tiên rất quan trọng!

Đưa tay vuốt lại váy áo cho Nhân Vương, nàng quay đầu nhìn về phía Chiến Vương.

Chiến Vương cũng mặc cung trang, cùng với Nhân Vương không khác nhau nhiều lắm. D,đ/lqđ.lqđ. Có điều Chiến Vương rất cao, nhìn khoảng 1m9, Nhân Vương đứng ở bên cạnh Chiến vương, còn muốn lùn hơn nửa đầu. Đáng người của hắn ta thật khôi ngô, nhưng rất giống Tập Dận, có sức bật rất mạnh. Hắn ta đeo mặt nạ màu bạc, ánh mặt trời chiếu vào cũng không thấy phản chiếu lại. Mặt trái của hắn ta thật tinh xảo, mày kiếm oai hùng, giống như đôi mắt đào hoa của Nhân Vương, mũi thẳng đứng, môi thì không giống, môi Chiến Vương rất mỏng, hình môi cũng rất đẹp, có điều không có chút máu, chỉ mang theo màu phấn nhàn nhạt. Có lẽ, liên quan đến dư độc của hắn ta.

Cúi người, hành lễ với Chiến Vương.

Chiến Vương giật mình, gật đầu với Điện Mật.

Nhân Vương theo tầm mắt Điện Mật nhìn lại, mới phát hiện Chiến Vương, nhếch môi: "Minh Hạo!" Hắn vội kéo tay của Điện Mật chạy về phía Chiến Vương.

Điền Mật cười bất đắc dĩ, đành phải chạy theo Nhân Vương.

"Minh Hạo! Tỷ tỷ là vương phi của ta! Như thế nào? Có phải tỷ tỷ rất đẹp hay không? Tỷ tỷ là người ta thấy đẹp mắt nhất, ta rất thích tỷ tỷ!" Hân giống như có được một món đồ chơi vui vẻ lấy chia sẻ với người mình quan tâm.

Chiến Vương cong môi, hân ta luôn lạnh lùng chỉ có đối mặt với Nhân Vương mới lộ ra nụ cười: "Ừ, vương phi của Minh Nhất đẹp nhất trên đời!" giọng nói của hân ta lạnh lẽo, nếu không phải cố gắng mềm nhẹ một chút, thì người ở trước mặt hân cảm thấy rét lạnh.

Đạt được tán thành Nhân Vương dùng sức gật đầu, ánh mắt hân giống như sao lấp lánh, rất đẹp.

Điền Mật sửa lại trang cài có chút lệch: "Vương Gia, ngài đã quên sao? Hôm qua Mật Nhi mới nói với Vương Gia, tỷ tỷ song sinh của Mật Nhi và Mật Nhi giống nhau, hôm qua vừa mới thành thân với Chiến Vương gia." Giọng nói của nàng mềm nhẹ, lịch sự tao nhã trừu chọc lòng người.

Chiến Vương tâm trầm, lại đáng giá ở trong lòng, Điền Hân và Điền Mật, thật sự khác nhau một trời một vực.

"Đỉnh - - độ hảo cảm nam chủ +20, độ hảo cảm 40. Ký chủ rất lợi hại!"

Nếu lúc này còn ở trước mặt người khác, nàng đã kinh ngạc há to mồm rồi. Hảo cảm của nam chủ này dễ lấy như vậy sao? Mới lần đầu tiên đã trực tiếp bỏ thêm bốn mươi điểm.

"Bởi vì có nữ chủ Điền Hân so sánh với ký chủ, cho nên tự nhiên độ hảo cảm nam chủ sẽ dễ lấy hơn một chút."

Nói cách khác, tối hôm qua nam nữ chủ đã có chuyện không thoải mái rồi hả?

"Ha ha. Ký chủ không phát hiện nam chủ chỉ đến một mình thôi sao, có thể thấy được nam chủ không muốn thấy mặt nữ chủ!"

Ừ, này cũng là bên trong kế hoạch của nàng, trong truyện có nhắc tới, miêu tả má phải của Chiến Vương rất kinh khủng, hơn nữa trong nội dung viết đêm tân hôn của Điền Mật và Chiến Vương, hân ta không có mang mặt nạ, lúc đó Điền Mật sợ tới mức không nói ra lời. Có điều hoàn hảo, nàng không chế được khiến cho mình không có thét ra tiếng, cũng không có tránh đi Chiến Vương đụng chạm. Nàng cố gắng chỉ chú ý tới má trái hoàn hảo của Chiến Vương, hai người có thể thành công viên phòng.

Mà Điền Hân, lúc này nàng ta vừa xuyên không đến Đại Ung Triều không lâu, cho dù đọc nhiều tiểu thuyết, không có kinh nghiệm thực tế, cũng không tốt. Nên vừa nhìn thấy mặt Chiến Vương, Điền Hân nhất định sẽ bị dọa sợ. Điền Hân là người không muốn ủy khuất mình, chẳng sợ nàng ta không có sợ tới mức thét ra tiếng, cũng tuyệt đối không sẽ cho phép Chiến Vương chạm vào nàng ta, kết quả có thể nghĩ, Chiến Vương khẳng định có ấn tượng kém với Điền Hân.

A, nghĩ như vậy, mới nhớ vừa rồi chưa gặp mặt đã bị giảm độ hảo cảm, có lẽ bị Điền Hân ảnh hưởng rồi. Bởi vì nàng là muội muội Điền Hân, Chiến Vương khẳng định cho rằng các nàng sẽ không khác nhau.

Cho nên, khi thấy nàng và Điền Hân kỳ ngoại trừ khuôn mặt thì hoàn toàn không giống nhau, độ hảo cảm lập tức dâng cao lên.

Nàng ngẩng đầu nhìn Chiến Vương, mặt mày nhu hòa, không có bởi vì dung mạo và lời đồn bên ngoài mà có ánh mắt khác thường. Chỉ có ngưỡng mộ và tôn trọng.

"Sáng sớm nghe được Chiến Vương vì Đại Ung mà nam chinh bắc chiến, khiến cho Đại Ung có thể an bình, dân chúng Đại Ung quốc thái dân an, Đại Ung có Chiến Vương, quả thật là phúc của nước ta."

"Hoàng tẩu nói quá lời, Minh Hạo chỉ làm những chuyện nên làm. Trong ngày thường nếu như không có việc gì, hoàng tẩu có thể kêu ta là Minh Hạo giống như Minh Nhất." Chiến Vương thấp giọng nói, lời của Điền Mật để cho hân ta thật hưởng thụ. Hân ta có ấn tượng rất tốt với hoàng tẩu này, hân ta cảm thấy không thể đánh đồng nàng với Điền Hân.

Hân ta cảm thấy, Điền Mật sẽ chăm sóc Nhân Vương thật tốt, thái độ của Điền Mật cũng tốt, như vậy cũng có thể khiến cho Nhân Vương vui vẻ. Mặc dù ca ca của hân ta có chút ngu dại, nhưng rất mẫn cảm, trước mặt Nhân Vương để ý Điền Mật như vậy, nếu hân ta có thái độ không tốt với nàng, chỉ sợ Nhân Vương sẽ tức giận.

"Đúng đúng đúng! Tỷ tỷ kêu Minh Hạo, Minh Hạo! Giống như ta kêu!" Thấy Chiến Vương không có đối xử lạnh lùng với Điền Mật giống như người khác, Nhân Vương thật vui vẻ, nắm tay Điền Mật thủ, vung tới vung lui.

Điền Mật bị vung vẩy dài tung bay, gật đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ: "Được, được, sau này sẽ kêu giống như Vương gia."

Nhân Vương chu miệng: "Tỷ tỷ cũng không được kêu ta vương gia! Không xuôi tai, kêu Minh Nhất! Minh Hạo cũng kêu ta Minh Nhất!"

"Được! Minh Nhất, Minh Nhất, đừng lung lay, đầu ta choáng rồi."

Nhân Vương lập tức ngừng động tác, gắt gao kề bên Điền Mật, tựa đầu vào trên vai Điền Mật: "Tỷ tỷ kêu tên của ta thật là dễ nghe! hihi!"

Rồi về mặt lại suy sụp, đáng vẻ muốn khóc: "Ta. Ta. Muốn đại tiện rồi.."

Nghe vậy, Điền Mật vội quay đầu kêu Khánh ma ma, Khánh ma ma mang theo Nhân Vương lên xe ngựa. Bởi vì Nhân Vương thường xuyên muốn đi tiện, nên trong xe ngựa có sẵn một cái xô.

Nhân Vương đi rồi, cũng chỉ còn lại Điền Mật và Chiến Vương. Chiến Vương nhìn chăm chăm Điền Mật, muốn cẩn thận quan sát nàng, muốn nhìn rõ nàng từ trong ra ngoài.

Lúc này hắn ta không có cười, khuôn mặt hắn ta lạnh lùng như thường ngày: "Hoàng tẩu cho rằng, Minh Nhất như thế nào?" giọng điệu của hắn ta bình thường, khí thế mười phần.

Điền Mật cười, hoàn toàn không bị hắn ta dọa, ngược lại vẫn có bộ dạng dịu dàng như trước: "Vương Gia hồn nhiên vui vẻ, tốt lắm!"

Nàng nhìn thẳng vào mắt Chiến Vương, không chút nào khiếp sợ, trong mắt mang theo chân thành. /q/d/D.đ

Ánh mắt Chiến Vương hoãn lại, cả người dần ấm lại không còn lạnh lùng: "Như thế, sau này, Minh Nhất còn làm phiền hoàng tẩu rồi."

Điền Mật gật đầu: "Tự nhiên."

Lúc này, phía xa có xe ngựa chạy tới, Điền Mật lui ra phía sau một bước, đứng song song với Chiến Vương, hai người một người xanh ngọc, một người lam nhạt. Một người lãnh liệt, một người dịu dàng. Một cương một nhu. Hình ảnh tốt đẹp như đôi bích nhân, đây là hình ảnh Điền Hân nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Xuyên Việc Nữ Chủ (6)

Hôm nay Điền Hân thức dậy biết được Chiến vương không có chờ nàng ta, thì nàng ta rất tức giận, chỉ cảm thấy người nam nhân này rất không phong độ, vốn đáng vẻ đã xấu, cư nhiên còn không có phong độ như vậy. Nhất thời hảo cảm với Chiến vương càng giảm.

Ở trên đường, nàng ta không ở trên xe ngựa, luôn luôn vén rèm nhìn bên ngoài, trong mắt tràn đầy hiếu kỳ. Đi đến Đại Ung Triều này đã được một thời gian, nàng ta vẫn không có ra ngoài, bĩu môi, mặc dù nàng ta là trạch nữ, nhưng ở hiện đại, nàng ta cũng có máy tính điện thoại để giết thời gian. Nơi này tiêu khiển chính là thêu hoa thưởng hoa, vô cùng nhàm chán! Rất nhanh đã đến cửa cung, nha hoàn nhắc nhở nàng ta buông rèm, nhưng nàng ta không đồng ý, nàng ta muốn nhìn hoàng cung Đại Ung Triều, có khác gì với cổ cung hay không.

Vì thế, nhìn thấy một màn trước mắt, người nam nhân mang theo mặt nạ, ánh mắt lạnh lùng, cả người khí chất thoát nhìn cao không thể chạm tới. Người nữ nhân đứng cạnh nam nhân đó nàng ta cũng biết, mặc dù sau khi đến Đại Ung, nàng ta không có tận mắt nhìn thấy, nhưng có được trí nhớ, nàng ta vẫn biết đến, đó là Điền Mật, muội muội sinh đôi của nàng ta.

Đứng bên cạnh nàng là Nhân vương sao? Không đúng, chưa từng nghe nói Nhân vương đeo mặt nạ. Chẳng lẽ, Chiến vương, sao có thể? Cái liếc mắt kia nhìn chỉ biết không phải người bình thường, là Chiến vương, trượng phu của nàng ta.

Tối hôm qua, khi Chiến vương xốc khăn voan lên, nàng ta liếc nhìn má trái của ả ta quá đáng sợ, nàng ta bị dọa không nhẹ, ở đâu còn có tâm tư nhìn chỗ khác, dù má trái của ả ta xấu xí nhưng má phải lại dễ nhìn hơn nhiều. Mắt nàng ta đầy kinh diễm, xem ra ghen hoàng gia không sai. Cũng không biết Nhân vương giả heo ăn cỏ kia như thế nào?

Chiến vương nhìn thấy xe ngựa tới, liếc thấy Điền Hân vén rèm xe, đầy mặt hắn ta âm trầm, thật sự không nghĩ ra, nhất mẩu đồng bào (*sinh đôi cùng mẹ) lại kém xa nhau như vậy, Điền Hân làm gì có đáng vẻ tiểu thư khuê các. Nghĩ như vậy, trong lòng Chiến vương càng thêm không vui.

Nhưng Điền Mật, nhìn thấy Điền Hân, lập tức thay đổi biểu cảm vui mừng, đợi xe ngựa dừng lại, nàng bước đi bước nhỏ, đi về phía Điền Hân: "Tỷ tỷ"

Điền Hân lườm Điền Mật một, đáng vẻ hai người thật sự rất giống, chẳng qua bởi vì có trí nhớ nguyên chủ, nàng ta cảm thấy Điền Mật đang giả bộ, vô cùng giả. Trong lòng nàng ta thầm suy nghĩ: Hừ, chẳng qua chỉ là một nữ phụ ác độc, nàng ta là nữ chủ, chờ xem, nàng ta nhất định sẽ làm cho Nhân vương yêu nàng ta!

Nàng ta không có trả lời Điền Mật, lại nhìn nhìn Chiến Vương, lại nhìn bốn phía giống như đang tìm kiếm gì đó.

Điền Mật không thèm để ý Điền Hân không để ý tới nàng, giống như nàng đã quen, đứng ở một bên, biểu cảm vẫn không có thay đổi.

Chiến Vương không giống vậy, đầu tiên hắn ta cảm thấy Điền Hân có thái độ lạnh nhạt với muội muội, mà Điền Hân thân là vương phi của hắn, cho dù không phải vương phi của hắn ta, chính là Điền gia tiểu thư, nàng ta cũng nên hành lễ với hắn ta, nhưng Điền Hân không có, nàng chỉ nhìn hắn ta một, trong mắt còn mang theo khinh miệt. Trời! Nữ nhân này, sao có thể trở thành vương phi của hắn?

"Đỉnh – độ hảo cảm nam chủ +5, hảo cảm 45, ký chủ cố lên!"

Lúc này, ánh mắt đang nhìn quanh của Điền Hân sáng ngời, cả người nhìn chăm chăm về một phía như đang nhìn thấy bảo vật.

Điền Mật và Chiến Vương theo tầm mắt Điền Hân nhìn lại, là Nhân vương đang đi về phía bọn họ.

Dáng vẻ của Nhân vương làm cho người ta khó có thể bỏ qua, lúc này Nhân vương ở trong mắt Điền Hân, đã lóe lên ánh hào quang nam chủ. Nàng ta biết Nhân Vương nhất định là nam chủ, dáng vẻ như vậy sao có thể là kẻ ngốc được chứ.

Bước chân của Nhân vương rất nhanh, khi thấy Điền Hân, hần rõ ràng sửng sò, có chút ngạc nhiên, có chút kỳ quái.

Người này có dáng vẻ rất giống vương phi của hần!

Hôm nay Điền Hân cũng mặc cung trang, màu xanh nhạt thêu hoa ở dưới làn váy dài, búi tóc rất đẹp, trên đầu mang theo trâm Phượng vàng chạm rồng ngũ vĩ phi, vành tai đeo khuyên tai Kim tương khảm ngọc. Nàng ta và Điền Mật giống nhau, về mặt vô cùng tinh xảo điểm lệ, nhưng Điền Mật dùng dịu dàng sinh sôi áp chế mặt mày quyến rũ. Mà Điền Hân không có áp chế, bản thân có tính tình hoạt bát, cả người thoát nhìn, vô cùng nổi bật, điểm lệ bức người.

Nàng ta đứng ở phía trước Điền Mật, tự nhiên chặn Điền Mật, cho nên Nhân vương liếc mắt bước qua đi, cũng chỉ có thể nhìn thấy Điền Hân trước.

Mặc dù Điền Hân và Điền Mật rất giống, nhưng \ hai người đứng chung một chỗ, sẽ không bị nhận sai, đương nhiên Nhân vương cũng sẽ không cho rằng nàng ta là Điền Mật, hần chỉ đứng một chút, thì trực tiếp đi qua người Điền Hân không nhìn nàng ta một.

Tươi cười của Điền Mật cương ở trên mặt, dần dần xuất hiện vết rách. Xoay người, thì nhìn thấy Nhân vương tha thiết cầm tay Điền Mật d/d/l/q/d\, về mặt lấy lòng.

"Tỷ tỷ, ta rửa tay, rửa rất sạch sẽ!"

Điền Mật cười gật đầu, giúp hần vén sợi tóc rơi trên trán: "Ừ, Minh Nhất giỏi lắm, biết vệ sinh rồi!"

"Hi hi - -" được đến khen ngợi nhân vương cười đến so ăn đường cao hứng.

Điền Hân âm thầm cắn răng, lại giọng lên khuôn mặt tươi cười không quá tự nhiên, đi đến trước mặt Nhân vương: "Hân Nhi gặp qua Vương Gia!" Nàng ta hành lễ với Nhân vương, trong mắt không có mang theo châm chọc khi nhìn kẻ ngốc. Nàng ta nhất định phải làm cho Nhân vương nhìn mình với cặp mắt khác xưa!

Nhân vương nhìn nhìn Điền Hân, về mặt hiếu kỳ, ánh mắt của hần rất chăm chú, thật giống như toàn bộ thế giới cũng có thể nhìn thấy được. Điền Hân bị hần nhìn mặt có chút đỏ lên, nàng ta cảm giác tim đập loạn nhịp, nàng ta, khẳng định là thích Nhân vương rồi.

Lúc này Điền Hân, hoàn toàn quên, nàng ta đã là người có phu, cũng quên, trượng phu của nàng ta đang đứng bên cạnh.

Chiến Vương là loại người nào, nam chủ đó, ánh mắt Điền Hân nhìn Nhân vương không hề che giấu. Chiến Vương xiết chặt nắm tay, trong lòng tức giận mọc lan tràn. Nàng ta không hành lễ còn tốt, nhưng nàng ta có hành lễ, nhưng không phải hành lễ với hần ta.

Hần ta không nghĩ ra vì sao Điền Hân lại tha thiết với Nhân vương như vậy, hần ta không nghĩ, hần chỉ biết, vương phi này, thật sự không tuân thủ nữ tắc!

Nhân vương nhìn Điền Hân một lát, lại quay đầu lại xem Điền Mật, đưa tay sờ soạng trên mặt Điền Mật: "Tỷ tỷ, người này có khuôn mặt rất giống tỷ, chẳng qua không có xinh đẹp bằng tỷ, tỷ tỷ đẹp nhất.", Nói xong, Nhân vương nhìn chăm chăm Điền Mật biểu cảm khen ngợi.

"Minh Nhất, không thể nói như vậy, nàng là tỷ tỷ của Mật Nhi!"

Điền Mật nhủ thầm, làm ra dáng vẻ không ủng hộ, kì thực, lúc này trong lòng nàng đã cười ngặt, sao Nhân vương này lại đáng yêu như vậy! Nàng rất muốn đóng gói hần mang về nhà.

Không có được khen ngợi, Nhân vương không vui, mặc dù Điền Hân là tỷ tỷ Điền Mật, nhưng vì nàng ta, bản thân không có được khen ngợi, Nhân vương không vui, hần quyết định, hần mới không cần thích 'Người quái dị' này đâu!

Nhân vương bĩu môi, không nói gì.

Trong lúc nhất thời, mấy người đều không có ý nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chinh Đều Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Xuyên Việt Nữ Chủ Văn (7)

Editor: HD

Chiến Vương vốn là người ít nói, Nhân Vương thì lại đang hờn dỗi, Điền Hân có chút xấu hổ, muốn tìm đề tài nói chuyện, nhưng lại không có, Điền Mật tươi cười dịu dàng, nàng muốn xem kịch nha, nhìn vẻ mặt xấu hổ của Điền Hân, nàng cảm thấy rất vui vẻ.

Tuy nhiên chưa đợi Điền Hân xấu hổ lâu, thì có thái giám đến thông báo với bọn họ mau vào cung yết kiến.

Bốn người cùng nhau đi tới Từ An cung của thái hậu, hoàng thượng là người hiếu thảo, có thời gian rảnh rồi sẽ lập tức đến Từ An cung bồi thái hậu, ban đầu bọn họ định đi thỉnh an hoàng thượng trước, nhưng hiện tại hoàng thượng ở Từ An cung, ngược lại bớt được việc.

Hoàng cung rất lớn, Chiến Vương luyện võ lâu năm, còn Nhân Vương bình thường hay chạy loạn, Điền Mật dựa vào số liệu, cho nên thể lực khá tốt. Có mỗi Điền Hân, tuy rằng cơ thể đó rất đẹp, nhưng thể lực thì yếu hơn người bình thường một chút, từ cửa cung đi ngang qua ngự hoa viên, rồi qua mấy cung điện, mới có thể tới Từ An cung. Còn chưa đi hết một nửa, Điền Hân đã sắp không chịu được nữa, nếu không phải trong lòng nàng ta thầm nhắc nhở ở cớ đại hoàng thượng là người tối thượng, nàng ta đã nổi giận rồi đi, khốn kiếp! Hoàng cung lớn như vậy, không sắp xếp kiệu hay cái gì đó sao, muốn người ta đi bộ mệt chết hả?!

Lúc này Đại Ung đang là tháng 6, trời cũng không quá nóng.

Nhưng mà lại đi lâu, thể chất của Điền Hân sợ nóng, mồ hôi dính chặt vào tóc mai, đầu óc có chút choáng váng, nàng nhủ chặt mày, cả người tràn đầy vẻ bức bối.

Ở hiện đại, mỗi khi rảnh rỗi ra ngoài chơi nàng đều đi xe thay vì đi bộ, thật sự là không chịu nổi thời đại này!

Điền Mật thì khá tốt, nàng cực kì có hiểu biết, cho dù mồ hôi có chảy xuống, nàng cũng chỉ nhẹ nhàng lấy khăn tay lau đi, trên mặt không có biểu tình gì.

Nàng cũng nóng, nhưng nàng phải giữ cho bản thân bình tĩnh, không có làm ra vẻ nghiêm trọng như Điền Hân, nàng cười cười, biểu hiện giống như thời tiết rất đẹp.

Khi tới Từ An cung, Điền Mật vẫn nhẹ nhàng thanh thoát như cũ, mà Điền Hân, tóc tai có chút rối bời, lớp trang điểm bung ra, nhìn thoáng qua có hơi nhếch nhác.

Ma ma tới truyền yết kiến đi vào Từ An cung, Điền Mật lập tức cúi đầu, cử chỉ tao nhã, cực kì nhập vai tiểu thư khuê các.

Xung quanh Từ An cung có bày các khối băng, làm cho không khí mát mẻ hơn. Nhưng nếu so sánh với máy lạnh ở hiện đại, thì thua xa.

Dù vậy tâm trạng của Điền Hân vẫn tốt lên không ít, nàng mang theo ánh mắt tò mò nhìn xung quanh Từ An cung âm thầm đánh giá. Tất cả mọi thứ trong Từ An cung này đều xa hoa tinh xảo, quý giá, Điền Hân đã từng nhìn thấy mấy thứ này trong TV, nhưng nàng không nhớ nó gọi là gì.

Lúc nàng đánh giá bốn phía, bốn phía cũng đánh giá nàng, hoàng thượng và thái hậu ngồi trên cao nhìn thấy Điền Hân như thế, liền nhíu mày, trong mắt hiện lên vẻ không hài lòng.

Điền Mật theo Chiến Vương và Nhân Vương quỳ xuống, sau đó Điền Hân mới bừng tỉnh, vội vàng quỳ theo, nàng quỳ nhanh quá, tự nhiên ‘phịch’, nàng thờ nhẹ một tiếng. Tuy nhiên lại khiến hoàng thượng và thái hậu nhíu mày.

“Nhi thần thỉnh an phụ hoàng, thỉnh an tổ mẫu, thỉnh an hoàng hậu nương nương.”

“Nhi tức thỉnh an phụ hoàng, thỉnh an tổ mẫu, thỉnh an hoàng hậu nương nương.”

“Đứng lên đi, hai người các con, ai là vợ lão đại, ai là vợ lão ngũ?” Giọng thái hậu khàn khàn, rất có uy nghiêm.

Điền Hân run rẩy, sợ hãi nói không nên lời, nhưng ban nãy bước vào Từ An cung nàng lại có gan nhìn xung quanh. Dù sao hoàng thượng và thái hậu cũng là cổ nhân quyền cao chức trọng, trên người tự nhiên mang theo khí thế khiến người ta khiếp sợ. Điền Hân lại là một người bình thường, đời trước cùng lắm là gặp thị trưởng, mà bây giờ lại phải đối mặt với người thống trị và mẹ của người thống trị. Với tư cách là nữ chủ, nàng cảm thấy bản thân có chút yếu đuối, nhưng nàng tự an ủi chính mình, nữ chủ cũng là người mà, nàng chắc chắn sẽ xây dựng hình tượng nữ chủ.

Điền Mật tiến lên một bước nhỏ, cúi người hành lễ, đầu cúi thấp: “Bẩm hoàng tổ mẫu, con là vợ lão đại.”

Hoàng thượng và thái hậu thấy tư thế của nàng đoan trang, lúc này mới hơi gật đầu hài lòng.

Thấy vậy, Khương hoàng hậu cười cười, vẻ mặt hòa ái: “Người ta hay nói, Điền gia có song châu, khuyên thành tuyệt sắc, trường nữ hoạt bát động lòng người, thứ nữ dịu dàng hiền thực. Bây giờ được gặp, mới biết lời đồn hoàn toàn đúng sự thật.”

Hoàng thượng cũng gật đầu: “Đúng vậy, vợ lão đại rất được!”

Điền Mật đỏ mặt: “Là người đời tán thưởng thôi.”

Thái hậu cực kì vừa lòng với Điền Mật, cười sáng lạn: “Vợ lão đại, đến trước mặt ai gia xem.”

Điền Mật theo lời đi lên, thái hậu giờ tay kéo nàng, cẩn thận ngắm nghía nàng một phen, nhìn thấy dung mạo xinh đẹp lại không dung tục, tối kị của nữ tử là dung tục, thái hậu ghét nhất là nữ tử xinh đẹp dung tục. Vỗ vỗ tai Điền Mật, nói với bên cạnh: “Mang lễ vật ai gia chuẩn bị ra đây.”

Một ma ma lấy ra hai cái hộp, thái hậu đưa một cái cho Điền Mật. Điền Mật vừa nhận lấy, lập tức quỳ xuống đất: “Tạ ơn hoàng tổ mẫu ban thưởng!”

Thái hậu gật đầu, bảo ma ma đưa hộp còn lại Điền Hân, Điền Hân quỳ xuống, học bộ dáng của Điền Mật: “Tạ ơn hoàng tổ mẫu ban thưởng!”

Thái hậu gật gật đầu: “Vợ lão ngũ, ngẩng đầu lên, nghe nói vợ lão đại và vợ lão ngũ là tỷ muội sinh đôi, ai gia muốn xem thử, hai người các con có giống nhau không.”

Điền Hân y theo lời ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào thái hậu, thái hậu năm nay năm mươi bảy tuổi, chăm sóc rất tốt, một đầu tóc đen thui, lúc này cài hoa mẫu đơn, cùng với song phượng hàm châu kim sí, đeo heo tai ngọc bích châu trầu Nam Dương. Bởi vì ngồi ở vị trí trên cao khá lâu, cho nên ngũ quan bà ta có chút sắc bén, làn da có chút nếp nhăn, nhưng so sánh với một bà lão năm mươi bảy tuổi khác mà nói, thái hậu chỉ chừng bốn mươi, dư sức nhìn ra, khi còn trẻ, thái hậu là đại mỹ nhân thế nào.

Thái hậu cũng nhìn Điền Hân, bà đánh giá Điền Hân không cao, cũng không vui vẻ gì, mới bao nhiêu tuổi chứ? Ngay cả hoàng hậu còn không dám nhìn thẳng bà khi nói chuyện, vợ của lão ngũ, thật sự rất kỳ cục! Huống chi, thái hậu đánh giá khuôn mặt của Điền Hân, quả thực có chút giống vợ lão đại, cũng có thể nói, ngũ quan cùng một dạng đó. Nhưng khi hai người đứng chung một chỗ, cảm thấy khác biệt như trời với vực. Điền Hân quá mức xinh đẹp, không hề che giấu một chút khí chất nào, cả người không có khí thế vương phi, nữ tử này, hoàn toàn không thích hợp làm chính thất, ngược lại có chút giống sùng phi hơn.

Nghĩ như vậy làm thái hậu có chút bất mãn với lệnh tứ hôn của hoàng thượng, chưa tính tới vợ lão đại, lão đại là ngọc tử, chỉ cần lấy người vợ đối xử tốt với lão đại là được, huống chi, danh tiếng vợ lão đại bên ngoài khá được, cưới nàng, hoàng gia không có mất mặt. Lão ngũ không chỉ là vương gia, mà còn là tướng quân, tuy rằng bị hủy dung, nhưng với thực lực của lão ngũ lúc này, cho dù không có cơ hội kế thừa hoàng vị, nhưng cũng nên lấy một vương phi hiển lương thực đức. Mà vợ của lão ngũ, vừa nhìn thấy liền khiến người ta lo lắng.

Lại nói tiếp, thái hậu họ Mẫn, tiên hoàng hậu là Mẫn thị, tiên hoàng hậu là chất nữ của bà.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đề Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Xuyên Việt Nữ Chủ (8)

Editor: HD

Cho nên, thái hậu càng thêm yêu thương hai đứa con của tiên hoàng hậu. Tuy rằng, hai đứa con của tiên hoàng hậu, một đứa khờ khạo, một đứa xấu xí.

Trong truyện, thái hậu lần đầu tiên gặp Điền Mật và Điền Hân, Điền Mật đoan trang thủ lễ, khiến thái hậu yêu thích vừa lòng. Còn đối với Điền Hân, mặc dù bà ta có chút bất mãn, nhưng khi đó Điền Hân tướng Nhân Vương giả bộ ngu ngốc, cho nên mặc kệ mọi thứ đối xử với Nhân Vương vô cùng tốt. Thái hậu thấy vậy, nên dù có bất mãn, cũng suy nghĩ tới chuyện cháu trai mình là một người ngốc nghếch, vì thế cũng giảm bớt yêu cầu.

Nhưng hiện tại không giống, Điền Hân gả cho Chiến Vương chiến công hiển hách, là anh hùng của Đại Ung. Tất nhiên thái hậu sẽ hài lòng nàng.

Nhưng đại hôn đã thành, thái hậu không thể bắt Chiến Vương bỏ Điền Hân được, bà ta nghĩ, đợi qua một thời gian, liền nạp trắc phi hiển lương thực đức cho Chiến Vương. Như vậy, thái hậu mới yên tâm.

Nhân Vương nhìn thấy thái hậu vẫn cầm tay Điền Mật, thì hân bùi môi, tỏ vẻ không vui. Từ lúc hân vào Từ An cung thì trở nên ngoan ngoãn rất nhiều, nhưng hân vốn là người ngốc, dù có cố gắng giữ quy củ, cũng sẽ không giữ được lâu. Hân lập tức chạy lên, kéo Điền Mật về phía mình: “Tỷ tỷ là của ta! Hoàng tổ mẫu không được dành nàng với ta!” Khuôn mặt hân giận dữ, nhìn chăm chăm thái hậu, trong ánh mắt chứa đầy ý tứ đề phòng.

Tuy nhiên về mặt của hân lại chọc cười mọi người, hoàng thượng cười to ra tiếng, giọng của ông vang dội, mang theo uy nghiêm cùng khí thế.

Thái hậu và hoàng hậu cũng cười, dĩ nhiên các vị phi tần cũng che miệng cười duyên.

Thấy mọi người cười chê mình, Nhân Vương càng không vui, môi dẩu thật cao, có thể thành quai treo binh rồi, hân kéo Điền Mật, như thể muốn giấu nàng đi.

Điền Mật đỏ mặt, vỗ vỗ cánh tay Nhân Vương: “Vương gia, ngài đừng làm như vậy, không ai dành Mật Nhi với ngài đâu.”

Thái hậu thấy Nhân Vương quan tâm Điền Mật như thế, liền ngưng cười, về mặt nhân từ: “Nhất Nhi, con yên tâm, hoàng tổ mẫu không dành ‘tỷ tỷ’ của con.”

Nhân Vương vẫn nhận biết được thái hậu là người giữ lời nói, cho nên lúc này mới yên tâm. Hân nhìn xung quanh bốn phía, thấy tất cả mọi người đều

nhìn hấn, hấn tự mình cho rằng mọi người đang nhìn ‘tỷ tỷ’, hấn vội vàng kéo Điền Mật ra ngoài: “Hoàng tổ mẫu không dành tỷ tỷ, nhưng những người khác chắc chắn sẽ cướp, tỷ tỷ là của ta, là đại bảo bối của ta! Ta muốn về vương phủ!”

“Nhất Nhi, nếu con đi rồi, ngự thiện phòng làm món thông hoa nhuyển ngư tràng, quang minh hà chích, dương bì hoa ti sẽ không có ai ăn. Con cái xuất giá, đúng thật không phải con mình nữa!” Giọng nói của thái hậu vang lên từ phía sau, rõ ràng là cố ý muốn ‘dụ dỗ’.

Nhân Vương thích ăn, việc này ai cũng biết, thái hậu lại nói ra mấy món mà hấn thích ăn nhất. Trong triều đình Đại Ung, mấy món này, được nấu bởi đầu bếp giỏi nhất, Nhân Vương phủ cũng có đầu bếp, nhưng đầu bếp không làm tốt lắm, vì vậy mỗi lần Nhân Vương tiến cung, thái hậu đều cố ý căn dặn nấu những món này.

Nhân Vương vừa nghe tới đồ ăn liền dừng lại, lời kéo Điền Mật quay đầu lại, nhìn về phía thái hậu, lại nhìn Điền Mật, trong mắt vừa do dự vừa rồi rấm. Trên khuôn mặt nhẵn thành một cục.

Điền Mật cười nghiêng đầu nhìn Nhân Vương: “Vương gia, hay là chúng ta quay lại ăn rồi mới về vương phủ được không?”

Điền Mật mở miệng nói như vậy, Nhân Vương tất nhiên gật đầu đồng ý, hấn rất muốn ăn đó nha!

Mọi người lại cười, chỉ là bọn họ không dám cười ra tiếng, sợ Nhân Vương nổi giận, sẽ bỏ chạy đi luôn.

Thực ra trong các vị hoàng tử, thì Nhân Vương và Chiến Vương được sủng ái nhất. Bởi vì bọn họ là con của tiên hoàng hậu, tiên hoàng hậu Mẫn Thị là thanh mai trúc mã với hoàng thượng, tình cảm bọn họ tất nhiên vô cùng tốt, hơn nữa tiên hoàng hậu mất giữa khoảng thời gian tươi đẹp nhất, lưu lại trong lòng hoàng thượng kí ức tốt đẹp khó phai. Ban đầu hoàng thượng tính lập Nhân Vương làm thái tử, thì Nhân Vương bị ngốc, có ý lập Chiến Vương làm thái tử, thì Chiến Vương lại bị hủy dung mạo. Tất cả các tin tức thu thập được, đều không thể tìm ra hung thủ, hoàng thượng không biết phải làm sao.

Cả bốn người bọn họ dùng ngọc thiện trong cung xong, mới xuất cung. Hôm nay Điền Mật rất khéo léo, cùng với Điền Hân không biết lễ nghĩa, đối lập rõ ràng, mà hảo cảm của Chiến Vương đối với Điền Mật lại tăng lên tới 65 điểm. Điền Mật rất hài lòng, dù sao nàng cũng không có biện pháp tiếp cận nam chủ, độ hảo cảm nhiều như vậy là tốt rồi.

Buổi tối, không biết Khánh ma ma nói gì đó với Nhân Vương, cả người Nhân Vương nhăn nhó, ngồi ở trên giường thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Điền Mật chải tóc, sau đó tầm mắt hấn di chuyển tới nơi khác. Điền Mật rất hiếu kỳ, liền buông cây lược gỗ trong tay xuống, đứng dậy đi đến ngồi cạnh bên người Nhân Vương: “Minh Nhất, sao vậy? Không thoải mái chỗ nào?”

Khuôn mặt Nhân Vương ửng đỏ, chậm chạp trả lời: “Tỷ tỷ, ta muốn...”

Điền Mật hơi nhăn mày, vẻ mặt khó hiểu, muốn? Cái gì?

“Muốn, một em bé!”

“Em bé gì?”

“Chính là em bé của ta với tỷ!”

Điền Mật lập tức xúc động, má hồng đỏ ửng ‘thẹn thùng’.

Nàng của hiện tại không giống như người ngây thơ đi làm nhiệm vụ đầu tiên nữa. Nàng nhìn Nhân Vương, cảm thấy lo lắng, nàng không biết Nhân Vương có một kết cục đẹp hay không.

Trong câu chuyện, Chiến Vương kế thừa ngôi vị trở thành hoàng đế, dùng một câu để trị quốc, dân chúng an cư lạc nghiệp, ngoại trừ hoàng tử, chết là chết, tàn là tàn, cảm là cảm, hấn đối xử với Nhân Vương rất tốt. Hơn nữa trừ chuyện của Điền Hân, thì đối xử với Điền Mật không khác gì cận bã, ngoài ra thì hấn không có gì không tốt.

Thật ra nàng không chê Nhân Vương ngốc, nếu Điền Mật ở chung với Nhân Vương, cũng rất ổn.

Nhưng mà, rốt cuộc là ai nói cho Nhân Vương chuyện sinh em bé?

“Ai nói cho Minh Nhất biết, phải sinh bé với Mật Nhi?” Hai tay Điền Mật ôm mặt Nhân Vương, để cho hấn nhìn thẳng chính mình.

“Khánh ma ma nói, ta với tỷ tỷ cời sạch đồ, ôm ngủ, là có thể sinh em bé.” Nhân Vương cảm thấy có chút ngượng ngùng, cời sạch đồ, hấn sẽ xấu hổ lắm. Tuy nhiên, Nhân Vương đã quên, lúc hấn đi tiểu tiện ra quần, nặng nề đòi Điền Mật phải thay quần cho mình.

Điền Mật nghĩ: “Khánh ma ma nói rất đúng, nhưng mà Minh Nhất, nếu Mật Nhi sinh em bé, Mật Nhi sẽ thích mỗi em bé, không thích Minh Nhất nữa đâu.”

Nhân Vương vội vàng lắc đầu, trong mắt đầy vẻ lo lắng: “Không cần! Ta không cần em bé! Ta chỉ muốn tỷ tỷ thích một mình ta!”

“Được được được! Mật Nhi không sin hem bé, chỉ thích mỗi Minh Nhất.” Lúc này Điền Mật mới hài lòng gật đầu, đúng là dễ lừa người ngốc!

Nhân Vương yên tâm, có chút mệt mỏi, ngáp một cái, nằm trên giường, nắm tay Điền Mật đi ngủ.

Trong Chiến Vương phủ,

Chiến Vương vừa về phủ, liền tháo mặt nạ ra, mặt nạ được làm bằng chất liệu gỗ tốt nhất, còn có một số mặt nạ có thể thông khí, nhưng không đeo mặt nạ mới thoải mái.

Điền Hân vẫn đi theo sau Chiến Vương, bất mãn của nàng dành cho Chiến Vương đã lên tới đỉnh điểm, ở trong cung, người thông minh đều biết hoàng thái hậu không thích nàng, mà phu quân của nàng, Chiến Vương lại không hề nói tốt cho nàng một câu nào. Tuy rằng Điền Hân được kế thừa trí nhớ, cũng biết một ít lễ nghi, nhưng dù sao cũng là trí nhớ người khác, khi dung hợp, nàng sẽ không quen thuộc. Hơn nữa hoàng gia quá mức uy nghiêm. Lúc ở trong cung nàng vừa xấu hổ vừa sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Chương 29

Nàng nhăn mặt nhíu mày cảm thấy vô cùng buồn phiền, không phải trong tiểu thuyết ngôn tình nữ chính đều có bàn tay vàng sao! Vậy bàn tay vàng của nàng đâu?

Trong lúc nàng mải mê suy nghĩ, Chiến Vương đi đằng trước đột nhiên ngừng lại.

Nàng không chú ý, liền đụng vào lưng Chiến Vương, người Chiến Vương vạm vỡ, lưng cũng cứng.

Điền Hân thở nhẹ một tiếng, gio tay xoa trán, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Chiến Vương, vẻ mặt tức giận: “Đột nhiên dừng lại sao không nói một tiếng chứ! Ngươi.” Những lời còn lại đều nghẹn trong cổ họng Điền Hân, không tài nào nói ra được.

Chiến Vương đứng lại, tháo mặt nạ ra, Điền Hân đi đường không nhìn đụng vào hắn không nói, còn cả gan hét vào mặt hắn, từ xưa đến nay Chiến Vương là người nóng tính, hơn nữa ở trên chiến trường nhiều năm, cả người hắn đầy sát khí. Lúc này hắn không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn Điền Hân, ánh mắt nghiêm nghị, hắn không có đeo mặt nạ, cho nên lộ ra má phải, mang mặt nạ cả ngày, trên làn da tím ngắt có đường tơ máu đỏ chót, bọt nước trên mặt bị vỡ mấy cái, chảy ra nước vàng, hơn nữa cả người tràn đầy khí thế, cực kì dọa người.

Hôm qua Điền Hân nhìn thấy hắn là vào buổi tối, ánh sáng từ ngọn nến lập lòe, khi đó đã đủ dọa người, còn bây giờ dưới ánh nắng mặt trời, trông vô cùng rõ ràng, thậm chí nàng còn thấy mấy bọt nước chưa vỡ trên mặt, phản quang lại ánh mặt trời.

“Oe ---” Điền Hân không kiềm chế được, lập tức nôn ra. Lúc đầu nàng bị khí thế của Chiến Vương dọa sợ. Nhưng mà nhìn thấy má phải của hắn xong, nàng liền không nhịn được cảm giác ghê tởm.

Nàng đứng quá gần với Chiến Vương, cho nên đều nôn vào người hắn.

Chiến Vương nhăn mặt, ánh mắt nhìn Điền Hân không khác gì xác chết: “Người đâu---” Vừa dứt lời, ám vệ mặc quần áo đen lập tức xuất hiện.

“Đưa nàng tới Bắc viện, không được phép của ta không được

để nàng bước ra ngoài một bước!”

Ám vệ tuân lệnh, trực tiếp dẫn Điền Hân đi về hướng Bắc viện, Bắc viện là chỗ ở của Điền Hân, ban đầu hắn an bài cho hắn và nàng ở chung một viện, nhưng bởi vì biểu hiện tồi tệ của Điền Hân, Chiến Vương không muốn ở cùng Điền Hân nữa.

Chiến Vương tắm rửa xong, lông mày mới giãn ra một

chút. Hắn đứng trước cửa sổ, nhìn ra ngoài trời đêm, trong mắt hiện lên hình ảnh Diên Mật tươi cười với Nhàn Vương.

Cảm thấy trái tim đập nhanh một chút, hắn giơ tay, sờ lên vị trí trái tim, đôi mắt luôn luôn bình tĩnh, lúc này có chút mê mang.

“Đinh --- hảo cảm năm chui 45, độ hảo cảm 70. Hâm mộ kí chui quá!”

Sáng sớm hôm sau, Diên Hân nghe nói Chiến Vương muốn tới Nhàn Vương phủ, nàng ta liền nháo loạn muốn đi chung, Chiến Vương không thèm để ý nàng, trong lòng nghĩ, nếu không phải hoàng thượng tứ hôn, nếu không phải tỷ tỷ của Diên Mật, hắn đã một kiếm giết nàng, sao để nàng có cơ hội gây ồn ào.

Diên Hân không vui, lập tức đập vỡ một bình hoa trong Bắc viện.

Lúc Chiến Vương tới, thì thấy Diên Mật với Nhàn Vương đang ngồi trong đình ở hoa viên ăn ô mai ướp lạnh, Nhàn Vương gây nháo muốn Diên Mật đút cho hắn ăn, Diên Mật nhìn hắn, ánh mắt bất đắc dĩ, nhưng vẫn cười đút cho hắn ăn.

Đình được xây trên mặt hồ nhân tạo ở hoa viên, hôm nay Diên Mật mặc bộ váy xanh lục, tóc búi đơn giản, hai bên đều cắm một cây trâm hoa lan trắng.

Chiến Vương đứng ở dưới đình, thị lực hắn vô cùng tốt, gió nhẹ thổi qua, tóc mai bên gò má của Diên Mật hơi

lay động, trên mặt nàng vẫn viên duy trì nụ cười dịu dàng như thế, nhìn thấy nàng, Chiến Vương không nhìn được liền cong khoe môi.

Cảm giác được có tầm mắt dừng trên khuôn mặt mình, nàng hơi cúi đầu, quay lại nhìn Chiến Vương, nhẹ nhàng há miệng, lộ ra hàm răng nhỏ nhỏ, còn có hai má lúm đồng tiền, cực kì ngọt ngào.

Trong khoảnh khắc đó, trăm hoa đua nở cũng không xinh đẹp bằng nàng.

“Đinh--- hảo cảm nam chủ +10, độ hảo cảm 80.”

Diễn Mật đặt muỗng trong tay xuống: “Minh Nhất, Minh Đạo đến rồi.”

Nghe vậy, Nhân Vương quay đầu, vẫy tay gọi Chiến Vương, ý bảo hân tới đây.

Diễn Mật gọi hạ nhân mang lên thêm một chén nước ô mai.

Chiến Vương nhanh chóng đi vào trong đình, trong mắt trong lòng hân không hề có Minh Nhất, mà chỉ có bóng hình người kia, chính là người khuynh nước khuynh thành, Diễn Mật. Dẫn biết, Diễn Mật là hoàng tẩu của hân, hân không nên nảy sinh cảm giác xấu xa như thế này với hoàng tẩu mình. Nhưng mà hân, hoàn toàn không thể không chế được trái tim của bản thân.

Vừa thấy hân đến, Chiến Vương lập tức khoe ra: “Minh Đạo! Vận khí người thật tốt, hôm nay tỷ tỷ làm nước ô

mai ướp lạnh đó nha! Chính tay tỷ tỷ làm đó! Kê ngon, còn ngon hơn cả Khánh ma ma làm.”

Chiến Vương ngồi xuống, ánh mắt hần vẫn đặt trên người Diên Mật, nghe vậy, hần lại di chuyển tầm mắt đến trước mặt, chén nước ô mai xanh liếc, từng đợt khí lạnh từ nước ô mai bốc lên, chưa uống đã cảm thấy mát mẻ.

Uống vào một ngụm, vị chua ngọt lạnh, chạy thẳng đến trái tim.

Vẻ mặt của hần cuối cùng cũng thả lỏng, hần của hiện tại so với ngày thường dịu dàng hơn rất nhiều.

“Nước ô mai hoàng tẩu làm, thực sự rất ngon.”

“Minh Hạo thích là tốt rồi, ta cảm thấy thời tiết nóng nực cho nên muốn làm gì đó giải nhiệt. Còn nữa, lát nữa Minh Hạo về, thì mang theo một chút đi, để cho trường tỷ nếm thử.”

Nhắc tới Diên Hân, vẻ mặt Chiến Vương lập tức lạnh lùng. Diên Mật kinh ngạc, trong mắt thấp thòm: “Có phải... trường tỷ, đã chọc giận Minh Hạo không?”

Chiến Vương không nói gì, hốc mắt Diên Mật lập tức đỏ hồng, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng: “Minh Hạo, không, Chiến Vương giận.” Nàng đứng dậy, đến trước mặt Chiến Vương hành lễ.

“Hoàng tẩu không cần phải làm như thế, nàng ấy, không có chọc ta giận.”

Chợt nhìn Diên Mật mới yên tâm. “Vậy là tốt rồi, tính

Lúc này Diên Mật mới yên tâm. Vậy là tốt rồi, tình hình tương tự năng động hoạt bát, nhưng bản tính không xấu xa. Nếu tương tự có làm gì sai, mong Minh Hạo, bỏ qua cho tỷ ấy.”

Thấy Diên Mật nói tốt cho Diên Hân như thế, trong đầu nghĩ lại thái độ của Diên Hân đối với Diên Mật tồi qua trước của cùng. Trước mặt người ngoài còn như thế, không biết lúc ở riêng năng ta sẽ đối xử với Diên Mật như thế nào đây. Nghĩ như thêm Chiến Vương lại càng chán ghét Diên Hân hơn.

“Dinh--- hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 85.”

Diên Mật cúi đầu, che giấu nụ cười trên khóe môi, không uổng công năng ngày đêm tính kế.

Chiến Vương thấy Diên Mật cúi đầu, tưởng rằng bởi vì mình không trả lời nàng, cho nên luôn rầu: “Ta, ta đồng ý với tâu, không làm khó nàng.” Tuy rằng Chiến Vương cực kì không tính toán, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Diên Mật ngẩng đầu, nhìn về phía Chiến Vương ánh mắt tràn đầy biết ơn. Ý nghĩ xấu trong lòng Chiến Vương lập tức biến mất, hẳn cảm thấy tinh thần rất thoải mái.

Chiến Vương không có ngồi lại lâu lắm, hẳn còn có nhiệm vụ trong người, ngồi chơi với Nhân Vương một lát, sau đó rời đi.

Chương 30: Chương 30

Trở lại Chiến Vương phủ, Chiến Vương suy nghĩ một hồi, vẫn quyết định đi đến Bắc viện.

Hắn mang theo nước ô mai của Điền Mật, hắn không có tháo mặc nạ xuống, hắn chán ghét ánh mắt Điền Hân nhìn hắn.

Trong Bắc viện, Điền Hân đang nằm trên ghế dựa, bên cạnh là một cây đại thụ rất to, vừa hay là chỗ có thể tránh nắng hóng gió.

Còn có ba nha hoàn đang quạt cho nàng, trên bàn đặt một chậu băng lớn.

Nhìn thấy hắn đến, bọn hạ nhân vội vàng quỳ xuống hành lễ, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Không ai quạt gió cho nàng, Điền Hân liền nhíu mày nhăn mặt, mở mắt ra.

Nàng vừa thấy Chiến Vương, trong đôi mắt không tài nào che giấu sự không vui, nàng thật sự không thích nổi Chiến Vương này, nàng cảm thấy, bộ dạng hắn xấu không phải lỗi của hắn, nhưng đi ra ngoài dọa người khác, chắc chắn là hắn sai.

Chiến Vương cũng không thèm nhìn nàng, đưa đồ ăn trên tay cho hạ nhân: “Muội muội người bảo ta mang nước ô mai đến cho người.”

Điền Hân liếc qua thứ đồ trong tay hạ nhân, vẻ mặt khinh thường “Xùy---” một tiếng, nhỏ giọng than thở: “Có gì đâu mà lạ! Có bản lĩnh làm cho ta một chén kem đi!”

Chiến Vương không nghe rõ, nhưng hắn lại nghe rất rõ ràng mấy chữ có gì đâu mà lạ.

Nhieu mày, hắn không nên nể mặt Điền Mật mới đúng! Nhanh chóng lấy lại đồ ăn, xoay người bước đi, nàng cảm thấy không lạ, nhưng đối với hắn là rất hiếm lạ.

Nhân Vương yên lặng không được lâu, Chiến Vương vừa mới rời đi, Nhân Vương liền nháo loạn nói muốn đi chơi. Hắn muốn kéo Điền Mật đi cùng, Điền Mật không muốn, hắn đành phải chu miệng, yêu cầu Điền Mật nhất định phải nhìn theo hắn, sau đó bản thân chạy đến bên hồ chơi.

Điền Mật ngồi trong đình, ánh mắt nhìn Nhân Vương, nhưng tâm tư lại bay tới nơi khác. Bên cạnh Nhân Vương có kẻ hầu người hạ, nàng không cần phải lo lắng, có thể yên tâm nghiên cứu nội dung cốt truyện.

Trong truyện, Chiến Vương tìm được giải độc ở Thụ Châu, do một lão đại phu tuổi xế chiều nghiên cứu ra, lúc ấy Chiến Vương phải đến Thụ Châu làm việc, mà Điền Hân thì lên lút trốn khỏi Nhân Vương phủ để đi theo hắn, Chiến Vương đành phải dẫn nàng đi theo. Tới Thụ Châu rồi, Điền Hân chạy ra ngoài chơi rồi lạc đường, sau đó vô tình gặp được lão đại phu kia, biết được rằng lão đại phu có thể giải hết độc, Chiến Vương nghĩ đã là ngựa chết rồi thì không còn sợ gì nữa, kết quả thực sự có thể giải hết độc tổ trong người.

Nàng có thể nói tin tức của lão đại phu kia cho Chiến Vương biết, Chiến Vương giải độc rồi, nhất định sẽ biết ơn nàng. Nhưng nàng nói với Chiến Vương như thế nào đây, nói rằng ở Thụ Châu có một lão đại phu có thể giải độc cho hắn sao.

Từ nhỏ đến lớn nàng không rời khỏi kinh thành, đi xa nhất cũng là ngoại ô ‘Hậu Đức tự’.

“0051, có biện pháp nào không, giúp Chiến Vương giải độc?”

“Có, nhưng cần phải trả 70 tích phân, mua một viên thuốc giải độc. Sao kí chủ không

tính toán ở chung một chỗ với nam chính, ta cảm thấy 70 tích phân là giá rất mắc.”

“Mua một viên thuốc giải độc.” Giọng Điền Mật kiên quyết.

0051 dừng một chút “Định --- mua một viên thuốc giải độc thành công từ 70 tích phân.”

0051 vừa dứt lời, Điền Mật lập tức cảm thấy trong đầu

mình có một viên thuốc.

“Lấy ra như thế nào?”

“Chỉ cần kí chịu muốn lấy ra là có thể.”

Diễn Mật rất muốn thử, nhưng nhìn thấy bốn phía có người, nên vẫn chưa làm, đợi nửa đêm không có ai rồi lấy ra vậy.

Buổi tối, nàng lấy thuốc giải độc ra rồi bỏ vào một cái hủ nhỏ, đợi có cơ hội, đưa cho Chiến Vương nữa là xong.

Thật ra giúp Chiến Vương trừ khử dư độc là quyết định vô cùng kỹ lưỡng của nàng, tuy rằng Chiến Vương đối xử khá tệ với Diễn Mật, nhưng hẳn chính là một minh quân, nàng cũng sẽ không vì lý do bản thân không thích hắn, mà khiến hắn không thể trở thành hoàng đế. Cũng không biết hắn có cơ hội gặp lão đại phu kia hay không, chỉ bằng nàng cứ cho hắn thuốc giải độc trước, để tăng độ hảo cảm.

70 tích phân là con số không nhỏ, nhưng để mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, tích phân với tiền cũng giống y nhau thôi, muốn kiếm được lợi lộc luôn phải trả một cái giá nhất định, chỉ cần lợi hơn thiệt là được rồi.

Vài ngày sau, Chiến Vương không đến chơi nữa, cho nên Diễn Mật không có cơ hội đưa thuốc cho hắn. Trong vương phủ có Khánh ma ma chăm coi mọi việc, Nhân Vương thì chỉ giới quán lấy người, Diễn Mật lại rất lười quản mấy chuyện nhỏ nhặt trong phủ, hằng ngày đi theo Nhân Vương dạo chơi trong vườn.

Nhưng mà, cho dù Chiến Vương không tới, thì độ hảo cảm vẫn tăng lên, mỗi ngày lại tăng một ít, hiện tại đã là 95 điểm.

Trong lòng Diên Mật vô cùng cảm thán, hóa ra Chiến Vương này cũng chỉ là một đứa trẻ thiếu thôn tình yêu mà thôi ~

Mấy hôm sau, Chiến Vương nhân lúc rảnh rỗi, đi đến Nhàn Vương phi chơi, nhưng mà trước kia là vì đến thăm hỏi Nhàn Vương. Hiện tại, là vì muốn gặp người kia, nữ nhân khiến hắn ngày nhớ đêm mong.

Hắn biết, hắn có tâm tư này với hoàng tẩu là cực kì không tốt, nhưng mà hắn không không chế được bản thân.

Chiến Vương ngồi trong sân, Nhàn Vương mới kiếm được một quả cầu, chỉ mãi mê chơi cầu, ngay cả Diên Mật hắn cũng không thèm để ý tới, hướng chỉ là Chiến Vương.

Cuối cùng Diên Mật cũng có cơ hội, nàng ngồi đối diện với Chiến Vương: “Nghe nói, khuôn mặt Minh Đạo, là bởi vì trúng độc, dù độc vẫn chưa được thanh trừ hết.”

Chiến Vương trầm nghĩ, có lẽ là Diên Mật ghét bỏ mình, cho nên trong lòng có chút khó chịu, nhưng vẫn gật đầu: “Đúng là như thế.”

Khuôn mặt Diên Mật tỏ vẻ do dự, suy nghĩ, vẫn quyết định lấy bình sứ tinh xảo trong ống tay áo ra, đưa cho Chiến Vương: “Đây, ta trùng hợp có được thứ này, nghe

nói, có thể giải trăm độc, ta không biết nó có thể giải hết dư độc của Minh Hạo hay không nữa.”

Chiến Vương lập tức ngăn người, hẳn không nghĩ tới, Diên Mật nhắc tới khuôn mặt mình, bởi vì muốn đưa thuốc giải độc cho mình. Hẳn tìm rất lâu, nhưng chưa từng tìm thấy thứ gì có thể giải hết dư độc. Tuy rằng không biết thuốc của Diên Mật có tác dụng hay không, tuy nhiên, cho dù nó là độc dược, hẳn cũng nguyện ý uống!

“Định--- hảo cảm nam chủ +5, độ hảo cảm 100. Nhiệm vụ hoàn thành.”

“Khôi phục ý thức kí chủ --- khôi phục thành công --- chuẩn bị thoát ly khỏi kí chủ---”

“5 ---- 4 --- 3 --- 2 --- 1 ---”

Sau khi trở lại không gian màu trắng, Diên Mật vẫn chưa hồi phục tinh thần, cô có chút giận: “0051, người không thể để tôi ở lại thêm một lát được sao!”

“Thật xin lỗi kí chủ, theo quy định của hệ thống, sau khi hoàn thành nhiệm vụ lập tức phải rời đi, cho nên, ta cũng không có cách nào hết.” Giọng điệu 0051 có chút oan ức.

Diên Mật dừng lại, thở dài: “Được rồi, không trách người, tôi chỉ luyến tiếc một chút thôi...”

Luyến tiếc Nhân Vương, tên ngốc tí kia. Tuy rằng ở chung không lâu, nhưng mà cô thật sự thích hẳn, ánh mắt của hẳn rất sạch sẽ, rất thuần khiết, ở chung một chỗ với hẳn, thật sự thấu thấu cái mái.

nam, như sự may mắn như.

Nghe được ý tứ của Diên Mật, 0051 tỏ vẻ, nó cũng đành bỏ tay.

“Nhiệm vụ thành công độ 100, cho điểm nhiệm vụ 85.

Tích phân đạt được là 85. Hoàn thành ước nguyện của kí thể, được 6 điểm phân phối số liệu. Xin hỏi kí chủ, muốn phân phối điểm số liệu không?”

“Phân phối, đến hình dạng.”

Màn hình lại xuất hiện trước mắt

Chỉnh sửa tư liệu kí chủ:

Tên: Diên Mật

Giới tính: Nữ

Tuổi: 30

Cấp độ: 4

Hình dạng: 72 (100 điểm tối đa)

Làn da: 73 (100 điểm tối đa)

Đáng người: 80 (100 điểm tối đa)

Trí lực: 70 (100 điểm tối đa)

Thể lực: 60 (100 điểm tối đa)

Mì lực: 60 (100 điểm tối đa)

Tinh thông: bác sĩ ngoại khoa

Kỹ năng đặc biệt: ánh mắt thâm tình (sử dụng vĩnh viễn),
thẹn thùng (sử dụng vĩnh viễn)

Điểm tích lũy: 180

“Kì chi muốn nghỉ ngơi một lát hay tiếp tục nhiệm vụ?”

Điền Mật suy nghĩ: “Tiếp tục nhận nhiệm vụ.”

“Đang tiếp nhận nhiệm vụ --- tiếp nhận nhiệm vụ thành công --- đang truyền tổng kí chi---”

“Truyền tổng thành công --- đang tiếp thu nội dung nhiệm vụ---”

Bạn đang đọc truyện *Các Nam Chính Đều Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Ba ngày sau khi Chiến Vương uống thuốc giải độc, dư độc bị tẩy sạch hoàn toàn, hân khôi phục lại bộ dáng ban đầu, nhưng hân không nói cho ai biết, vì thế hằng ngày vẫn đeo mặt nạ, thậm chí bây giờ, lúc hân ở trong phủ cũng sẽ không tháo mặt nạ xuống.

Hân thổ lộ với Điền Mật, về mặt Điền Mật tỏ vẻ kinh sợ: “Minh Hạo. Không, Chiến Vương gia! Chưa kể đến việc ta là người đã có trượng phu, ta còn là tẩu tẩu của người đó. Minh Nhất tuy người ngốc nghếch, nhưng luôn quan tâm đến đệ đệ là người, sao người lại có thể... tại sao lại có thể...”

Chiến Vương nghe Điền Mật nói như vậy thì vừa xấu hổ vừa giận dữ, hân biết, hân sai, hân không nên nảy sinh tâm tư đó với tẩu tẩu của mình, nhưng mà hân không không chế được trái tim mình.

Nhưng suy nghĩ kĩ, đúng vậy, đây là ca ca ruột thịt của hân, hân nhớ rất rõ, khi hân năm tuổi, ca ca được bảy tuổi, thời điểm đó ca ca đã là một người ngốc nghếch, tuy nhiên hễ khi nào có đồ tốt, ca ca đều cho hân đầu tiên.

Hân bị nhóm hoàng huynh hoàng đệ khi dễ sau lưng, mặc dù ca ca gầy yếu, nhưng lại đứng đằng trước bảo vệ hân.

Hân biết, ca ca rất thích Điền Mật, có lẽ, huynh ấy không hiểu, thứ đó gọi là yêu. Đúng vậy, nữ tử như Điền Mật, ai lại không yêu chứ.

Vì thế, hân nghĩ, không chiếm được mỹ nhân, vậy thì lấy giang sơn đi, nếu giang sơn này bị hoàng tử khác đoạt được, hai huynh đệ bọn họ, ai cũng không được sống yên ổn. Hân đã sớm có dã tâm này, hiện tại chỉ cần thu phục quyền lực, chuẩn bị đại sự.

Một năm sau, Chiến Vương giành lại Tây Bắc, lập chiến công hiển hách, ngày hần thắng trận trở về, hần không đeo mặt nạ, lộ ra khuôn mặt tuấn tú tinh xảo, uy phong凛冽, tướng quân vẫn còn rất trẻ, mới nhìn thấy, không biết bao nhiêu danh môn khuê nữ trong kinh thành đều một lòng ái mộ hần.

Hần nói với hoàng thượng hồi ở Tây Bắc gặp được một kỳ nhân, lấy được một viên giải độc đan, tẩy sạch dư độc, khôi phục hình dạng ban đầu.

Về mặt hoàng thượng cực kì vui mừng, bày tỏ thái độ muốn lập Chiến Vương làm thái tử. Tuy nhiên, các hoàng tử khác không chấp nhận điều này, vì thế đều rục rịch. Cuối cùng liên hợp bức vua thoái vị, người cầm đầu chính là con của Khương hoàng hậu, tam hoàng tử.

Chiến Vương dẫn theo chúng binh sĩ có công cứu giá, mà vị hoàng tử bức vua thoái vị, cùng với hoàng tử mới sinh và hoàng vị, thậm chí bao gồm hoàng hậu, đều bị trục xuất, biến thành thứ dân, phải đi đây ở Tây Bắc, đời sau không được phép bước vào kinh thành.

Thuận theo ý dân, lập Chiến Vương làm thái tử.

Lại một năm sau, hoàng thượng thoái vị, Chiến Vương đăng cơ, sửa niên hiệu là ‘Vinh’.

Hần lập con gái của thái phó thành hoàng hậu, lại sắc phong vài vị phi tử, dù vậy trong lòng hần vĩnh viễn cũng chỉ có một người.

Diễn Hân bị nhốt trong Bắc viện suốt một tháng, vẫn

không được thả ra, nàng thực sự rất bức bối, nàng không đến Đại Ung triều để chờ chết nha! Chiến Vương chết tiệt này! Hần dám nhốt nàng ở đây không cho ra ngoài, đúng là quá đáng!

Không được, nếu mà cứ tiếp tục thế này, lỡ đâu Nhân Vương thích nữ nhân làm bộ làm tịch kia thì phải làm sao đây!

Nghĩ một hồi, nàng bảo nha hoàn đi gọi Chiến Vương đến Bắc Viện, Chiến Vương dự định sẽ không đi, nhưng nghĩ lại nàng ta là tỷ tỷ của Diễn Mật, cho nên vẫn đi.

Lần này Diễn Hân rất khéo léo, nàng ăn mặc nghiêm chỉnh, đứng ở cửa nghênh đón Chiến Vương.

Nhìn thấy Chiến Vương đến, liền cúi người hành lễ.

Chiến Vương như mây, mặt mày nàng có chút tinh ranh không hề giống khí chất của Diễn Mật, chứ không hần sẽ nghĩ, người đứng trước mặt hần là Diễn Mật.

Chỉ cần nghĩ tới Diễn Mật, lòng hần liền đau đớn như bị kim đâm.

Nhìn Diên Hân trước mặt, hần nghĩ, nếu Diên Hân chịu nghe lời hần, có lẽ hần sẽ bồi dưỡng nàng trở thành thể thân của Diên Mật, như vậy mới có thể giảm bớt nỗi khổ tương tư.

Nhưng chưa đợi hần tính toán làm thế nào biến Diên Hân trở thành thể thân Diên Mật, Diên Hân vội vàng mở miệng: “Chiến Vương gia, người sáng mắt không nói tiếng lỏng. Ta không thích người, cũng không tình nguyện gả cho người. Người đường đường là vương gia, người muốn dạng nữ nhân nào cũng có. Hôm nay ta mời vương gia đến đây, để xin một bức hưu thư, về sau nam hôn nữ giá, không còn liên quan gì đến nhau!” Giọng nói Diên Hân trong trẻo động lòng người, lời nói của nàng rất mạnh mẽ, thẳng thắn.

Chiến Vương tức giận đến mức cười, nam hôn nữ giá không liên quan gì đến nhau!! Nàng nghĩ, sau khi bị hần bỏ, còn có người dám lấy nàng sao.

“Được, nếu đã như vậy. Người đâu, mang bút giấy tới đây!”

Vung tay một hồi, bức hưu thư đã viết xong, hần đưa cho Diên Hân: “Toàn bộ sinh lễ cưới của người, mang đi hết đi, trong vòng nửa canh giờ, phải ra khỏi Chiến Vương phủ của ta!” Nói xong, xoay người bỏ đi.

Diên Hân nhận được bức hưu thư mà nàng mơ ước, cảm thấy vô cùng vui vẻ. Trước tiên là nàng mang đồ cưới và hạ nhân quay trở lại Diên gia, nghe nói nàng bị hưu, cha mẹ Diên đều khiếp sợ, cha Diên tức đến mức muốn vào

cung diện thánh, dù sao cũng là tú hôn của hoàng thượng, sao Chiến Vương có thể nói hưu là hưu, cho dù hẳn không thích Diên Hân, nhưng dù gì nàng cũng là nữ nhân của nhân.

Tuy nhiên Diên Hân lại ngăn cản cha Diên, bảo là chính nàng đòi hưu thư từ Chiến Vương. Cha Diên tức đến mức run rẩy cả người, cầm lấy chén trà ném về phía Diên Hân. Diên Hân không ngờ cha Diên lại kích động đến như vậy, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, vừa vặn bị tách trà ném trúng, đập vào trán nàng, chảy ra dòng máu đỏ tươi. Nàng đau đớn liền lớn tiếng la hét, trong lòng cực kỳ oán giận cha Diên. Cha mẹ ruột của nàng chưa từng đánh nàng. Cha Diên dựa vào cái gì chứ! Nàng không phải con gái của ông ta.

Diên Hân la hét bảo đoạn tuyệt quan hệ với cha Diên, cha Diên lại nổi giận, chỉ vào mặt Diên Hân không nói nên lời, chỉ liên tục kêu: “Nghịch --- nghịch nữ --- nghịch nữ ---”

Diên Hân hạ quyết tâm phải đoạn tuyệt quan hệ cha con, nàng còn có đồ cưới, trong đồ cưới cha Diên có cho nàng một phôi, không to lắm, nhưng đủ để ở. Nàng còn có cửa hàng, nàng sẽ lấy ý tưởng của người hiện đại để buôn bán, cho dù nàng rời khỏi Diên phủ, cũng có thể sống thoải mái.

Cha Diên quá mức tức giận, Diên Hân muốn đoạt tuyệt quan hệ, được! Vậy thì cứ đoạn tuyệt đi!

Giấy trắng mực đen, ở trên viết rõ ràng, Diên Hân và Diên gia, từ nay không còn liên quan gì nữa.

Sau khi Diên Hân rời khỏi Diên phủ, liền đi tới tòa phủ kia. Nàng bước đi không chút lưu luyến, cũng không thèm quay đầu nhìn lại, mẹ Diên giận đến phát khóc, sau khi Diên Hân đi cha Diên lập tức té xỉu trên đất, trong phủ hỗn loạn thành một đống.

Sau đó Diên Hân nghe được tin, vội vàng chạy về Diên phủ, nàng làm mọi cách để mẹ Diên vui vẻ lên một chút. Kế tiếp, Diên Mật thường xuyên dẫn theo Nhân Vương, đến Diên phủ nói chuyện. Lúc này cha mẹ Diên mới bắt đầu bình tĩnh sau trận đả kích của Diên Hân.

Diên Hân rời Diên phủ, nàng nghĩ, nàng có thể sống vô cùng thoải mái, nàng định mở tiệm lâu, nhưng ở hiện đại, ngoại trừ biết ăn, nàng chỉ biết làm món cơm chiên trứng. Sao có thể mở được tiệm lâu chứ. Nàng nghĩ rằng, bản thân có thể sống như trong tiểu thuyết ngôn tình, vui vẻ tự tại, nhưng đáng tiếc, nơi này quá mức khắc khe với phụ nữ. Tin đồn nhỏ xúu thôi, cũng bị dân chúng nói đến mức sinh động, nước miếng có thể dìm chết người. Nàng nữ giả nam trang, nhưng bộ dạng vẫn vô cùng xinh đẹp, nhìn một cái là biết. Đi ở trên đường, mọi người đều chỉ trỏ vào nàng, còn có người nói nàng là nữ tử phong trần. Thậm chí có vài tên du côn tới hỏi nàng là mỹ nữ hoa lâu nào, khiến nàng tức muốn chết.

Bạn đang đọc truyện Các Nam Chính Đều Là Của Ta được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 32

Cho nên nàng đành phải trốn tránh trong nhà, nghĩ rằng tiền lời từ cửa hàng sẽ không làm nàng đói bụng được.

Sau đó nàng suy nghĩ muốn gặp Nhân Vương, vì thế đi đến Nhân Vương phủ.

Thật ra Điền Mật rất muốn cho nàng vào, nhưng thuyết phục như thế nào đi nữa Nhân Vương cũng nhất quyết không cho, không còn cách nào khác, ngay cả cửa Nhân Vương phủ Điền Hân cũng không bước qua được, đừng nói gì đến chuyện gặp mặt Nhân Vương, nàng tức giận đến nghiêng răng, một mực cho rằng Điền Mật lén lút giở trò!

Về sau nàng vẫn tiếp tục đi đến Nhân Vương phủ, tuy nhiên tính tình Nhân Vương cực kì cố chấp, nói không cho vào chính là không cho vào. Hân vốn đã không thích Điền Hân, sau đó đi đến Điền phủ thường xuyên, nghe được Điền Hân là người xấu, hân còn nghe nói Điền Hân bỏ rơi Minh Hạo, nàng ta dám chê Minh Hạo xấu, hừ, nàng ta mới là người quái dị! Hân tuyệt đối sẽ không để nàng vào đây cướp tỳ tỹ!

Điền Hân suy nghĩ rất nhiều biện pháp, nhưng mà vẫn không vào được Nhân Vương phủ, nàng buồn phiền đứng trước cửa ội Nhân Vương.

Đáng tiếc, Nhân Vương rất ít khi ra ngoài, bọn thị vệ mặc kệ nàng đứng đó ội, nhưng chỉ cần khi nào Nhân Vương hay Điền Mật ra ngoài, bọn họ sẽ đuổi nàng đi chỗ khác.

Kiên trì suốt một tháng, nàng đã không còn kiên nhẫn nữa, nàng đang suy nghĩ, có lẽ, Nhân Vương không phải nam chính.

Sau khi nghĩ thông suốt, nàng bắt đầu nâng cao năng suất làm việc, mờ mắt lâu không được, vậy thì mờ thanh lâu đi! Dù sao ở hiện đại nàng từng học qua dương cầm.

Thời điểm thanh lâu khai trương, việc làm ăn cũng không tệ lắm, nhưng danh tiếng của nàng vô cùng xấu.

Một ngày nọ, nàng đứng trong lầu hai của thanh lâu, thấy bên ngoài thực ồn ào, nghe nói, Chiến Vương lại lập chiến công, giành lấy Tây Bắc, khắp nơi đều vui mừng.

Nàng đứng bên cửa sổ nhìn ra, đi đầu tiên là một con ngựa đen, nàng là thường dân cũng nhìn ra được con ngựa này là ngựa tốt. Người ngồi trên ngựa là một nam tử trẻ tuổi, nhìn từ đằng xa cũng không thấy rõ lắm, chỉ biết, hân mặc áo giáp màu bạc, da mặt hân thật là trắng. Điền Hân suy nghĩ, không biết rốt cuộc là ai, lại có thể đi trước Chiến Vương gia.

Nam tử cưỡi ngựa, càng ngày càng tới gần.

Điền Hân dần dần nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt tinh xảo tuấn tú của hân, nàng lấy tay đặt lên ngực, ấn vào trái tim đang đập mãnh liệt, có giọng nói bảo nàng. Chính là hân! Chính là hân!

Cũng không biết nàng lấy can đảm từ đâu, vội vàng chạy xuống lầu, chen chúc vào đám đông, lại chạy lên đứng trước cản đường người nọ.

“Hu---” Nam tử dừng lại, cúi đầu nhìn nàng, tỉ mỉ đánh giá nàng.

Nàng bây giờ so với một năm trước càng có thêm vẻ phong trần, khuôn mặt xinh đẹp khiến người ta si mê. Nam tử đánh giá nàng một chút, sau đó cười lạnh một tiếng: “Điền Hân, người cản đường ta như vậy, là muốn cái gì? Tự sát sao? Vậy đi xa một chút, tránh làm bẩn vỏ ngựa mà bổn vương yêu thích!” Đây có lẽ là câu dài nhất mà Chiến Vương nói với nàng, trên thực tế, bọn họ cũng chỉ nói chuyện với nhau vài câu.

Lúc đầu Điền Hân còn chưa kịp phản ứng, sau đó nàng đánh giá người trên ngựa một phen, nhìn thấy hân có chút quen mắt, Chiến Vương vừa mở miệng, nàng liền biết là ai.

Đôi mắt nàng tràn đầy khiếp sợ, thật sự không ngờ đến, Chiến Vương lại có bộ dạng như thế, mặt của hân, chưa lành rồi sao?!

Chiến Vương nói xong, tất cả mọi người nhận ra đây là Điền Hân, người cắt đứt quan hệ với Điền gia, lại bỏ rơi Chiến Vương.

Mọi người nhìn nàng bằng con mắt khinh thường, chẳng khác gì đang nhìn rác rưởi. Nàng sợ hãi vội vàng chạy trốn.

Bởi vì ngày ấy đang nghênh đón Chiến Vương về kinh thành, cho nên tất cả dân chúng đều đến, có lẽ trước kia còn có người không biết nàng là ai, nhưng hiện tại, nàng vừa bước ra khỏi cửa, đều sẽ bị nhận ra. Nàng bỏ rơi vị anh hùng trong lòng bọn họ, bọn họ hận không thể giết chết nàng cho hả giận. Thậm chí còn có người ném trứng và rau thối vào nàng.

Nàng bắt đầu đóng cửa không ra khỏi nhà, nàng không nghĩ ra, tại sao lại như vậy? Chẳng phải nàng là nữ chính sao? Chẳng phải nên có bàn tay vàng sao? Nam chính của nàng đâu? Không có! Cái gì cũng không có! Từ đó tính tình của nàng trở nên nóng nảy, tất cả đồ đạc trong nhà đều

bị đập nát. Hạ nhân trong nhà đều bỏ nàng mà đi. Cửa hàng của nàng cũng bị người ta bán mất. . . , nàng chỉ còn duy nhất căn nhà này mà thôi.

Nàng điên rồi, nàng muốn về nhà, trở về hiện đại, ngôi nhà nhỏ nhỏ ấm áp kia! Nàng nghĩ, mình đang nằm mơ,

đang gặp ác mộng, rất nhanh sẽ tỉnh dậy thôi. Tuy nhiên, nàng vẫn không tỉnh. Nàng đổ ngã nện, đốt bản thân và căn nhà thành tro bụi.

Gần đây Nhân Vương rất không vui, vô cùng không vui vẻ, đặc biệt không vui! Vì sao ư? Tỳ tỳ sắp sinh em bé! Hẳn nhớ rõ tỳ tỳ từng nói với hắn, sin hèm bé rồi, tỳ tỳ sẽ thích một mình em bé không thích hắn nữa! Hẳn ghét em bé!

Diễn Mật nằm trên giường, nhẹ nhàng xoa bụng, vẻ mặt cười hạnh phúc, đã chín tháng rồi, rất nhanh sẽ có thêm một sinh mạng mới, là kết tinh của nàng và Minh Nhất.

Nhân Vương ngồi trên đất, lâu lâu lại nhìn Diễn Mật, lâu lâu lại nhìn bụng Diễn Mật. Càng nhìn càng thấy tủi thân, trong đáy mắt đã sớm chứa đầy bọt nước. Cuối cùng nghẹn ngào thành tiếng. Diễn Mật nghe thấy khóc liền quay qua nhìn, thấy Nhân Vương nước mắt nước mũi tùm lum, cực kì đáng thương. Lúc đó nàng không biết nên khóc hay nên cười.

Lúc trước, bởi vì nàng không muốn viên phòng với Nhân Vương, cho nên mới lừa hắn, nhưng mà hiện tại, mặc kệ nàng có nổi như thế nào, sinh em bé xong nàng vẫn yêu thích Nhân Vương nhất, nhưng Nhân Vương nhất quyết không tin. Hẳn thỉnh thoảng ngồi góc tường suy nghĩ, sau đó bật khóc.

“Minh Nhất.” Nàng khẽ gọi, giọng nói trước sau như một đều rất dịu dàng.

Nhân Vương dừng một chút, gõ cái tường một cái, rồi

ngẩng đầu nhìn nàng, sau đó đột nhiên xoay đầu sang chỗ khác.

Miệng than thở: “Đã nói không muốn em bé rồi! Tỳ tỳ không nghe lời! Không quan tâm tỳ tỳ nữa!”

Diễn Mật nghe xong, dờ khóc dờ cười, bụng đột nhiên đau quặn, từng đợt từng đợt đánh tới, giống như có chất lỏng chảy ra, váy nàng ẩm ướt, nàng đỡ bụng, nhú chặt mày: “Người đâu mau tới đây! Bà đỡ!”

Nhà hoàn đang đứng ngoài cửa, nghe thấy Diễn Mật gọi, vội vàng vàng vọt hết cả lên, vừa đi mời bà đỡ, vừa gọi đại phu, lại đi đun nước ấm.

Vẻ mặt Diễn Mật rất đau đớn, những lúc qua đau nàng sẽ gọi ra tiếng. Nàng Vương hết sức sợ hãi, không khóc nữa, đến nắm lấy Diễn Mật, liên tục gọi tỳ tỳ. Lúc này Diễn Mật không tài nào để ý đến hân, khi Khánh ma ma tới, nói cho Nhàn Vương biết, em bé phải đi ra ngoài rồi. Nhanh chóng đẩy Nhàn Vương ra ngoài.

Nhàn Vương đứng ngoài cửa, trong mắt tràn đầy lo lắng căng thẳng, thái tử là Chiến Vương nghe được tin, cũng vội vàng phi ngựa tới Nhàn Vương phủ, cùng với Nhàn Vương đứng ngoài cửa trông chừng.

Diễn Mật la hét không kịp cảnh giờ, hô hấp yếu ớt đứt quãng, Nhàn Vương nghe được nước mắt lập tức chảy ra, nhưng dù thế nào cũng không khóc thành tiếng. Chiến Vương xiết chặt bàn tay, trong mắt đỏ ừng.

Một hồi tiếng khóc trẻ em vang ra, mọi người đều thở dài

một hơi nhẹ nhõm, bà đỡ ôm em bé đi ra, trên mặt vui vẻ:
“Cung...” Chưa kịp nói xong, Nhân Vương lập tức phá cửa đi vào. May mắn có Chiến Vương kịp thời dìu bà đỡ, cho nên mới không bị ngã xuống đất.

Ổn định tinh thần, trên mặt bà đỡ lại xuất hiện ý cười:
“Chúc mừng thái tử điện hạ! Nhân Vương phi sinh được một tiểu vương giả!”

Thật ra Chiến Vương cũng muốn đi vào, nhưng mà hắn không thể! Siết chặt bàn tay, cúi đầu nhìn em bé trong ngực bà đỡ.

Người hồng hồng, da mặt nhẵn nhụi, mới vừa này còn khóc dữ dội lắm, lúc này đã nhắm mắt nằm ngủ yên lành. Loáng thoáng nhìn thấy, em bé có vài nét giống với Diên Mật.

Trong lòng hắn có chút xúc động, hắn giơ tay, nhẹ nhàng xoa mặt em bé, thật là trơn mịn.

Trong lòng chợt nảy lên một ý giống như đau đớn cũng giống như vui vẻ, nếu nếu đứa bé này là con của hắn và Diên Mật, thì thật tốt biết mấy.

Nhân Vương chạy vào phòng, liếc mắt nhìn Diên Mật mặt tái nhợt không huyết sắc nằm trên giường, lúc này nàng đã được lau chùi sạch sẽ, nhưng trên người vẫn còn nồng đậm mùi máu tươi. Suốt hai canh giờ mệt mỏi, Diên Mật đã sớm mơ màng. Nhân Vương không biết Diên Mật đang ngủ, hắn nghĩ rằng, Diên Mật chết rồi, chạy đến bên giường, kéo tay Diên Mật, lắt đầu oa oa khóc lớn tiếng: “Tỷ tỷ! Người đừng chết! Đừng chết! Ta... và sau đó sẽ rất thích em. Nó, từ từ thích em. Nó cũng được.”

về sau ta sẽ gặp nhiều em bé, tỷ tỷ nhiều em bé cùng được,
Minh Nhất sẽ không giận đâu!”

Trong lúc đang ngủ bị người ta đánh thức, Diên Mật cố
gắng mở mắt ra, nhìn Nhân Vương một cái: “Minh
Nhất.”

“Tỷ tỷ! Tỷ tỷ! Về sau ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ
thích em bé mà.” Giống như rất sợ Diên Mật sẽ nhắm
mắt lần nữa, Nhân Vương vội lau nước mắt, nhếch môi
cười với Diên Mật.

“Ừ, Minh Nhất nói thì phải giữ lời nha!”

“Được, giữ lời!”

“Minh Nhất, ta rất mệt, muốn ngủ một lát.”

“Ừm, tỷ tỷ ngủ đi, nhưng phải tỉnh lại nha!”

“Ừ...”

Nhìn thấy vẻ mặt Diên Mật lại say ngủ, Nhân Vương
chu chu miệng, cảm thấy rằng hẳn sẽ không để tỷ tỷ có em
bé nữa đâu!

Bạn đang đọc truyện Các Nam Chính Đều Là Của Ta được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.